



Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

102ον Τεύχος

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

Πατησίων 88, 104 34 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Άρθρα

Ζητούμενο, η κατανόηση του αυτονόητου

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

Αποτροπή είναι...

Του Στρατηγού ε.α. Μιχαήλ Δ. Κωσταράκου

Καποδίστριας. Οι Τούρκοι καταλαβαίνουν μόνον την γλώσσα της βίας και όχι της διπλωματίας

Του κ. Ιωάννου Παπακωνσταντίνου

Η ολίγιστη ΕΕ και τα επτά βήματα για την ανασύνταξη του Ελληνισμού

Του κ. Βενιαμίν Καρακωστανόγλου

Εξοπλίστε τη Χώρα Όσο Είναι Καιρός

Του Κυρίου Βασιλείου Κωνσταντινοπούλου

Τουρκία, η επιτομή της αντίφασης

Του Κυρίου Δημητρίου Ζακωντίνου

Η Γερμανική Ιδεολογία και εμείς

Του Κυρίου Παντελή Σαββίδη

Γιατί η Γερμανία χαϊδεύει τον Ερντογάν –

Η ευρασιατική σκακιέρα και ο ρόλος της Ελλάδας

Του Κυρίου Κωνσταντίνου Γρίβα

Περί της αγοράς φρεγατών για το Πολεμικό μας Ναυτικό

Του Αντιναυάρχου ε.α. Μαρτζούκου Βασιλείου ΠΝ

No more Mr nice Europe – Για να γίνει παγκόσμιος

παίκτης πρέπει να σταματήσει να είναι διαιτητής

Του Κυρίου Hans Kribbe

Μαίνεται ο γεωοικονομικός πόλεμος –

Έξι κινήσεις για την Ελλάδα

Του Κυρίου Μάκη Ανδρονόπουλου

NATO και δημοκρατία αποκλίνουν

Του Κυρίου Στεφάνου Μάνου

Ισλαμιστές – Γαλλία: Είναι πολύ αργά για σιδηρούς

Του Κυρίου Bertrand Renault

Η Ημέρα της Μαρμώτας

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου

Οι ανυπόστατες δικαστικές διεκδικήσεις της παράνομης “Τουρκικής Ένωσης Ξάνθης”

κατά της Ελληνικής Πολιτείας

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ευάγγελου Γριβάκου

Επιχειρησιακά συμπεράσματα από τις συγκρούσεις στο Nagorno-Karabakh

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη

Δογματισμός που τρομάζει

Του Κυρίου Βασίλη Κοναχείλη

Μέγας Αλέξανδρος

Της Κυρίας Νικολέτας Μπράτση

Νετανιάχου και Πρίγκηπας Σαλμάν στην

Συνάντηση για το Μέλλον στην Πόλη του

Μέλλοντος ΝΕΟΜ

Η Ελλάδα στην Σωστή Πλευρά

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη*

Δοκίμια

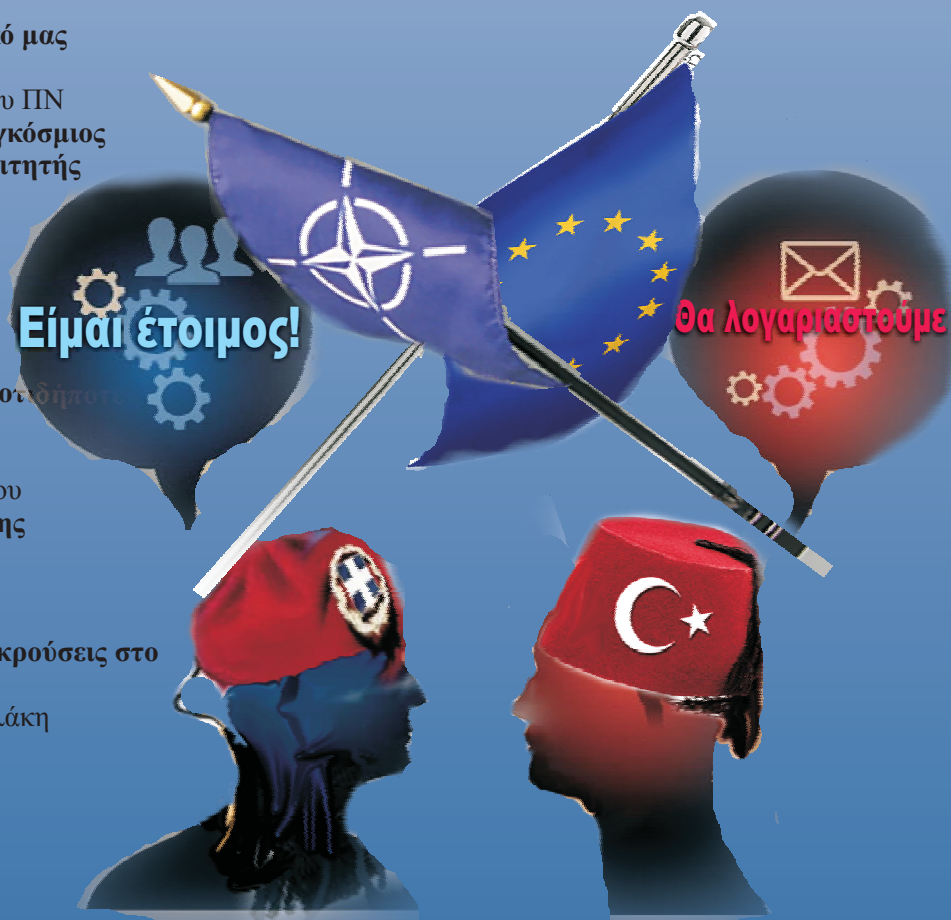
Περί αγνωσίας, εθελουφλίας και οππορτουνισμού

Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Αντιστρατήγου ε.α. Χρήστου Μουστάκη



Οι Προβληματισμοί του Εκδότου

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Οι εξελίξεις, πολιτικές, οικονομικές και ιδιαίτερα γεωπολιτικές κατά το τελευταίο τρίμηνο του 2020 ήταν ραγδαίες, επικίνδυνες, αναμενόμενες για κάποια θέματα και μη αναμενόμενες έως αιφνιδιαστικές για κάποια άλλα. Αλλά ας τα πάρουμε με την σειρά.

Στα εθνικά μας θέματα και ιδιαίτερα στις ελληνο-τουρκικές εξελίξεις, είχαμε την συνέχεια των τουρκικών προκλήσεων, με το ερευνητικό τουρκικό σκάφος «ΟυρούτςΡέις» και με συνοδεία πολεμικών σκαφών, να συνεχίζει τις προκλητικές του έρευνες στην ελληνική υφαλοκρηπίδα, Ανατολικά του 28ου μεσημβρινού και νοτίως του Καστελорίζου. Με τις συνεχιζόμενες παράνομες NAVTEX, η Τουρκία στην κυριολεξία «όργωσε» την εν λόγω περιοχή, φθάνοντας σε απόσταση μέχρι και έξη ναυτικών μιλίων από το Καστελорίζο, στα όρια των ελληνικών χωρικών υδάτων, στην δε Κύπρο το τουρκικό γεωτρητικό σκάφος «Μπάρμπαρος», συνέχιζε τις γεωτρήσεις του στην ΑΟΖ της Κύπρου. Παράλληλα η τουρκική ηγεσία και οι πρόθυμοι προπαγανδιστές του αυταρχικού τουρκικού καθεστώτος συνέχιζαν τον πόλεμο των προκλήσεων, των ψευδών ειδήσεων, των προσβολών και κατηγοριών κατά της Ελλάδος, ότι ευθύνεται για την ένταση και δεν προσέρχεται σε διάλογο για όλα τα θέματα, όπως τα θέτουν οι Τούρκοι. Σε όλα αυτά, προσέθεσαν και ένα άλλο ζήτημα, ζητώντας πλέον την αποστρατικοποίηση των νήσων του Ανατολικού Αιγαίου και ότι η Ελλάδα παραβιάζει τις διεθνείς συνθήκες, ο δε στρατός που ευρίσκεται στα νησιά είναι απειλή για την Τουρκία, καθόσον, για εισβολή στην Τουρκία, όπως έγινε πριν από εκατό χρόνια!! Και η Ελλάδα και η Κύπρος στηριζόταν στην Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. τον Δεκέμβριο, αν και οι ενδείξεις και επιβολή κυρώσεων προς την Τουρκία ήταν απογοητευτικές, αφού η Γερμανία και δευτερευόντως Ιταλία, Ισπανία και Μάλτα ήταν κατά των κυρώσεων για λόγους οικονομικών συμφερόντων..

Στην Λιβύη η κατάσταση άρχισε να διαμορφώνεται προς μια μορφή λύσης και παύσης των εχθροπραξιών, με συνομιλίες των δύο μερών, ενώ ο ΟΗΕ αποφάσισε την αποχώρηση όλων των ξένων δυνάμεων, που ευρίσκονται στην Λιβύη, ματαιώνοντας τα τουρκικά σχέδια για την χώρα αυτή. Και τότε ξαφνικά ξεσπά πόλεμος στον Καύκασο, στην περιοχή του ΝαγκόρνοΚαραμπάχ, με τον Αζέρικο στρατό να επιτίθεται στην αυτόνομη αυτή περιοχή, που ευρίσκετο υπό τον έλεγχο της Αρμενίας, αφού η συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων είναι Αρμένιοι και διεκδικείται από την άλλη από το Αζερμπαϊτζάν. Και εδώ η εμπλοκή της Τουρκίας ήταν φανερή, προκλητική και ουσιαστική. Αποδείχθηκε ότι όχι μόνο ενίσχυσε με οπλικά συστήματα, τον «αδελφό» κράτος του Αζερμπαϊτζάν, όπως αυτοαποκαλούνται Τούρκοι και Αζέροι, αλλά οργάνωσαν, σχεδίασαν και κατηύθυναν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις, δια τουρκικού επιτελείου, που είχε αποσταλεί νωρίτερα και τέλος με αποστολή περίπου 8.000 τζιχαντιστών από την μεγάλη δεξαμενή τρομοκρατών του Ιντλίμπ, που ελέγχει και χρησιμοποιεί η Τουρκία. Στον πόλεμο αυτό, που διήρκεσε

40 ημέρες, με 4.000 νεκρούς και 8.000 τραυματίες το Αζερμπαϊτζάν επικράτησε καταλαμβάνοντας ή ελευθερώνοντας όπως λένε περίπου το μισό ΝαγκόρνοΚαραμπάχ, Κυρίαρχο στοιχείο στις επιχειρήσεις ένα νέο οπλικό σύστημα που έφερε νέα δεδομένα στην τακτική και είναι τα τουρκικά Drones, τα οποία χρησιμοποιήθηκαν και άλλαξαν τα δεδομένα και είναι ένα νέο στοιχείο που πρέπει να μελετηθεί και από εμάς. Η συμφωνία υπογράφηκε την 9η Νοεμβρίου και ήταν έργο της Ρωσίας, η οποία έβαλε πόδι στην περιοχή, ελέγχοντάς την με την αποστολή ειρηνευτικής δύναμης 1960 ανδρών.

Η Σύνοδος Κορυφής της Ε.Ε. στις 10-11 Δεκεμβρίου ήταν μια ψυχρολουσία για την Ελλάδα. Οι αναμενόμενες κυρώσεις κατά της Τουρκίας πήραν άλλη μια παράταση μέχρι την επόμενη Σύνοδο του Μαρτίου 2021, αποδεικνύοντας ότι η Ε.Ε. αντί να είναι η Ευρώπη της αλληλεγγύης των λαών της έγινε μια Ευρώπη προάσπισης των συμφερόντων κάθε χώρας, παραμένοντας δυστυχώς ένας πολιτικός νάνος. Η Γερμανία για άλλη μια φορά, απέδειξε την διαχρονική της φιλοτουρκική στάση, συνεπικουρούμενη από την αχάριστη Βουλγαρία, την Ιταλία, την Ισπανία και την Μάλτα. Στις αρνητικές αυτές εξελίξεις για την πατρίδα είχαμε και ευχάριστες εξελίξεις. Το Κογκρέσο των ΗΠΑ ψήφισε με μεγάλη πλειοψηφία κυρώσεις κατά της Τουρκίας, για πρώτη φορά μετά το 1974, απαγορεύοντας εξαγωγή αμυντικών υλικών και συστημάτων από τις ΗΠΑ και χρήση αμερικανικών συστημάτων από την Τουρκία, χτυπώντας την Τουρκία εκεί που πονά, στην αμυντική της βιομηχανία, που ήταν η αιχμή του δόρατός της, πλήττοντας έτσι και την λειτουργικότητα των οπλικών της συστημάτων.

Πέρα όμως από τον συγκλονισμό με το νέο δράμα των Αρμενίων, με την απίστευτα παρελκυστική στάση και συμπεριφορά της Ε.Ε. και του «κλινικά νεκρού» ΝΑΤΟ για το κράτος πειρατή που απειλεί τους πάντες στην Ανατ. Μεσόγειο, οφείλουμε να εξάγουμε τα δέοντα συμπεράσματα και να αφυπνιστούμε έναντι των κινδύνων που απειλούν την εθνική μας υπόσταση. Απέναντι σε μια αδιάτακτη Τουρκία, καμία γεωστρατηγική αμεριμνησία δεν επιτρέπεται. Έτσι η Ελλάδα υπέγραψε υψίστης σημασίας αμυντική συμφωνία με τα Εμιράτα και συμμετέχει στην σωστή πλευρά την νέα συμμαχία που αποτελείται από Γαλλία, Αίγυπτο, Ελλάδα, Κύπρο, Ιορδανία, Ισραήλ, Μπαχρέιν, Εμιράτα, Σαουδική Αραβία και στο βάθος την Ινδία, η οποία καλείται να αντιμετωπίσει τον λεγόμενο «Αξονα του Κακού», που αποτελείται από Τουρκία, Κατάρ, Ιράν, Πακιστάν και Αζερμπαϊτζάν. Και τέλος τα εξοπλιστικά προγράμματα που αρχίζουν να υλοποιούνται ταχύτατα, αρχής γενομένης με την υπογραφή τον Δεκέμβριο 2020 της συμφωνίας Ελλάδος-Γαλλίας για τα 18 Rafale, που μαζί με την αναβάθμιση των F-16 σε Viper, όπως και τα λοιπά εξοπλιστικά προγράμματα θα επιτρέψουν στην πατρίδα να αντιμετωπίσει την επιθετική, αναθεωρητική, επικίνδυνη Τουρκία.

Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης, M.Sc.
Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037
Εκδότης-Διευθυντής: Ιωάννης Μπαλτζώης
Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος
Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος
Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Δ. Ηλιόπουλος
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ Α.Ε. Τηλ: 2105743410

Στοιχόσημο
Διευθύνσεις

Γραφεία: 28ης Οκτωβρίου 88
TK 104 34 Αθήνα
Τηλέφωνο: 210 8211025
Fax: 210 8211056
E-mail: elisme@elisme.gr
Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Ζητούμενο, η κατανόηση του αυτονόητου

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

Επιτίμου Διοικητού Σχολής Ναυτικών Δοκίμων

Αντιπροέδρου ΕΛΙ.Σ.ΜΕ.

Στο άναρχο διεθνές σύστημα ο Θουκυδίδειος διάλογος των Μηλίων (414 π.Χ.) δικαιώνεται διαχρονικά ενώ το «*Επί γης ειρήνη και εν ανθρώποις ευδοκία*» παραμένει ευχή. Έθνη δυσπροσάρμοστα στις μεταβολές και προκλήσεις, αδύναμα στην προάσπιση των Εθνικών τους Συμφερόντων και στερούμενα αυτόφωτης Εθνικής Στρατηγικής, αφανίζονται ή υποδουλώνονται ή δορυφοροποιούνται. Κράτη που επιδιώκουν την διατήρηση του status quo οφείλουν να αποτρέπουν τις απειλές, ενώ δεν νοούνται αναθεωρητικά κράτη που αδυνατούν να ασκήσουν πειθαναγκασμό στα κράτη που επιβουλεύονται. Σε κάθε περίπτωση κοινό στοιχείο και προϋπόθεση αποτελεί η εθνική ισχύς κορωνίδα της οποίας είναι η στρατιωτική ισχύς.

Η Ελλάδα προασπίζει το status quo και ισχυρίζεται ότι αποτρέπει τις απειλές της, γεγονός που διαψεύδεται εκ του αποτελέσματος αφού η Τουρκία αποθρασύνεται εντείνοντας την ποσότητα και ποιότητα των απειλών και προκλήσεων. Ο τουρκικός πειθαναγκασμός είναι επιτυχής σε μεγάλο βαθμό αφού τα στρατεύματα κατοχής στην Κύπρο παραμένουν από το 1974, ενώ διεξάγονται ανεμπόδιστα έρευνες και γεωτρήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ καθώς και έρευνες στην ελληνική υφαλοκρηπίδα. Η Ελλάδα επιφυλάσσεται να ασκήσει πλήρως την κυριαρχία και τα κυριαρχικά της δικαιώματα κάπου στο μέλλον εδώ και δεκαετίες, ενώ οι τουρκικές διεκδικήσεις διευρύνονται και μετατρέπονται σε «διαφορές» στα όμματα της διεθνούς κοινότητας κ.λπ.

Η αποτροπή θα μπορούσε να περιγραφεί σαν το εξής γινόμενο παραγόντων:

ΑΠΟΤΡΟΠΗ: (σαφείς πολιτικές δεσμεύσεις και «κόκκινες γραμμές») * (πολιτική βούληση χρήσεως ισχύος) * (κοινωνική αποδοχή και αντοχή σε κόστος και θυσίες) * (απαιτούμενη στρατιωτική ισχύς έναντι της απειλής και αμυντικές συμμαχίες) * (αξιόπιστη αποτρεπτική φήμη).

Κάθε ένας από τους παράγοντες αυτούς θα πρέπει να πείσει τον αντίπαλο για την αξιοπιστία του, διότι σε αντίθετη περίπτωση το γινόμενο μηδενίζεται και η όλη στρατηγική μεταλλάσσεται σε κατευνασμό, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Στο άρθρο αυτό δεν είναι δυνατή η λεπτομερής ανάλυση και εκτίμηση των ανωτέρω παραγόντων ως προς την ελληνική πραγματικότητα αλλά ο αναγνώστης μπορεί να την διενεργήσει πρόχειρα ανακαλώντας στην μνήμη του σχετικές απόψεις, δεδομένα, πληροφορίες, πράξεις και παραλήψεις αρμοδίων.

Η αποτροπή απαιτεί θεσμοθετημένη οργανωτική υποδομή παραγωγής Εθνικής Στρατηγικής, άριστο εθνικό σύστημα χειρισμού κρίσεων, μνημένη και εκπαιδευμένη πολιτική ηγεσία, άριστες πολιτικοστρατιωτικές σχέσεις, ισχυρές ΕΔ και αμυντική βιομηχανία, συνοχή και φρόνημα των Ελλήνων εντός και εκτός επικράτειας, ικανή στρατηγική επικοινωνία και σταδιακό κτίσιμο αποτρεπτικής φήμης. Στο ίδιο πλαίσιο επιβάλλεται η δραστική αντιμετώπιση του εκρηκτικού συνδυασμού του δημογραφικού και μεταναστευτικού ζητήματος. Η αξιοποίηση τέλος της παιδείας και της ήπιας ισχύος συντελεί μακροπρόθεσμα στην συνολική εθνική αποτροπή.

Τα πρόσφατα γεγονότα μεταξύ Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν θα πρέπει να σημάνουν συναγερμό. Πέραν της σημαντικής τουρκικής συνδρομής, το Αζερμπαϊτζάν επένδυσε έξυπνα και επί δεκαετίες στην στρατιωτική του ισχύ αποκτώντας την δυνατότητα να πολεμήσει τον πόλεμο του αύριο και όχι του χθες, ενώ η Αρμενία επαναπαύθηκε στις νίκες της δεκαετίας του 1990. Οι σχέσεις Ελλάδος - Τουρκίας αποτελούν παιγνίδι μηδενικού αθροίσματος το οποίο πρέπει να διεξάγεται με την χώρα μας έτοιμη και αποφασισμένη. Η Ελλάδα για να διασφαλίσει την ειρήνη οφείλει να πείσει ότι δεν αποφεύγει την σύγκρουση αλλά την αποτρέπει.

14 – Νοεμβρίου – 2020

When you talk about peace through strength,
what you're talking about is the concept of deterrence.
Chris Gibson

Αποτροπή είναι...

Του Στρατηγού ε.α. Μιχαήλ Δ. Κωσταράκου
Επιτίμου Αρχηγού ΓΕΕΘΑ
π. Προέδρου της Στρατιωτικής Επιτροπής της ΕΕ

Μεγάλη αναφορά γίνεται διαρκώς σε δημόσιες αλλά και ιδιωτικές συζητήσεις για την αποτροπή που πρέπει να προβάλλουμε στον καθημερινά εκδηλούμενο τουρκικό αναθεωρητισμό. Δεδομένου ότι το δόγμα μας είναι αποτρεπτικό –αμυντικό, η αποτροπή συνιστά κυρίαρχο στοιχείο του εθνικού μας αφηγήματος. Σε τι συνίσταται όμως αυτή η αποτροπή;

Αποτροπή είναι το άθροισμα των στρατιωτικών μας δυνατοτήτων και της πολιτικής μας βούλησης, να χρησιμοποιήσουμε αυτές τις δυνατότητες αποτελεσματικά, αν απειληθούν η εθνική μας ακεραιότητα και τα εθνικά μας συμφέροντα. Σκοπό έχει να καταστήσει οποιαδήποτε ενέργεια αμφισβήτησης της ισχύουσας κατάστασης από οποιονδήποτε αντίπαλο, εξαιρετικά παρακινδυνευμένη και ενδεχομένως τραγικά ασύμφορη ή/και καταστροφική γι' αυτόν, σε μέσα και δυναμικό. Η αποτροπή δεν υπάρχει όταν απουσιάζει η μια από τις δυο παραμέτρους. Οι στρατιωτικές δυνατότητες χωρίς πολιτική βούληση είναι άχρηστες και αδιάφορες, και η πολιτική βούληση χωρίς στρατιωτικές δυνατότητες είναι «ευσεβείς πόθοι». Η σωστή στρατηγική επικοινωνία αυτής της αποτροπής είναι εκ των «ων ουκ άνευ».

Τους τελευταίους μήνες στηρίζαμε την πεμπουσία της αποτροπής μας τόσο στις δυνατότητες και την αποφασιστικότητα μας αλλά κυρίως στις ενδεχόμενες κυρώσεις από τις ΗΠΑ και κυρίως την ΕΕ. Και ενώ οι κυρώσεις από τις ΗΠΑ ήρθαν χωρίς να αποτελέσουν αποφασιστική αποτροπή, οι κυρώσεις από την ΕΕ φαίνεται ότι ακόμη και αν επιβληθούν στο μέλλον, προς στιγμήν έχουν καθυστερήσει, δίνοντας μέχρι την επόμενη συζήτηση στις Βρυξέλλες ένα παράθυρο ενδεχόμενης δημιουργίας τετελεσμένων στους αντιπάλους μας. Όλα αυτά προσδίδουν τουλάχιστον αμηχανία στο εθνικό μας αφήγημα, που πρέπει να αποδεχθεί το προφανές, ότι δηλαδή εφόσον οι κυρώσεις δεν συνιστούν το κύριο μέσο αποτροπής, έχουν στην ουσία μειωμένη αποτελεσματικότητα έναντι των αντιπάλων μας. Η ανάθεση της αποτροπής σε τρίτους αναπόφευκτα οδηγεί σε εξάρτηση, εξασθένηση και τελικά κατάργηση της.

Οι μεγάλες διπλωματικές επιτυχίες του τελευταίου διαστήματος δεν μπορούν δυστυχώς να αποτελέσουν από μόνες τους την βασική και αποτελεσματική εκείνη μορφή αποτροπής που επιβάλλει η παρούσα κατάσταση. Ιστορικά έχει αποδειχθεί ότι το να αμύνεσαι

διπλωματικά απέναντι σε μία αναθεωρητική δύναμη οδηγεί αναπόφευκτα σε σταδιακές υποχωρήσεις. Είμαι πεπεισμένος ότι για να έχουμε πραγματική αποτροπή απέναντι σε ένα αντίπαλο που αναγνωρίζει μόνο την ισχύ, θα πρέπει να ενισχύσουμε και τις στρατιωτικές μας δυνατότητες, χωρίς φυσικά να εγκαταλείψουμε ούτε τις διπλωματικές μας ενέργειες προς γείτονες και συμμάχους ούτε τις προσπάθειες μας σε ΕΕ και το ΝΑΤΟ.

Δεδομένου ότι η αναβάθμιση της αεροναυτικής μας δυνατότητας έχει απόλυτη προτεραιότητα, νομίζω ότι μια πρώτη προσέγγιση των στρατηγικών μας εξοπλιστικών μας προτεραιοτήτων θα μπορούσε να είναι:

Πολεμικό Ναυτικό:

Σήμερα:

- Αύξηση της διαθεσιμότητας όλων των Μονάδων του Στόλου στα υψηλότερα δυνατά επίπεδα με εντατικοποίηση ενεργειών και εργασιών.
- Έναρξη πραγματικής αναβάθμιση των φρεγατών ΜΕΚΟ τουλάχιστον όπως αυτή εγκρίθηκε από τη Βουλή των Ελλήνων το 2014, και όχι κάποια light παραλλαγή της.
- Έναρξη σχεδίασης – ναυπήγησης «Εθνικού πλοίου».
- Συμμετοχή στη σχεδίαση οποιασδήποτε νέας ευρωπαϊκής ή αμερικανικής φρεγάτας που θα ικανοποιεί τις επιχειρησιακές απαιτήσεις μας το 2040.

Αύριο:

- Τέσσερις αμερικανικές φρεγάτες τύπου MMSC, με σύγχρονη διεκδίκηση από τις ΗΠΑ δυο αντιτορπιλικών Arleigh Burke σαν ενδιάμεση λύση.
- Προσδιορισμός επιχειρησιακών απαιτήσεων για μελλοντικά υποβρύχια και ΤΠΚ.

Μεθαύριο:

- Δυο γαλλικές φρεγάτες Belh@rra με προαίρεση για άλλες δύο.
- Ολοκλήρωση ναυπήγησης του πρώτου «Εθνικού πλοίου».
- Συνέχιση ναυπήγησης εθνικών πλοίων όλων των τύπων (ΤΠΚ-κορβέτες-φρεγάτες).
- Έναρξη ναυπήγησης ή αγοράς νέων Υ/Β εφόσον απαιτείται.

Στόχος: Ισχυρό ΠΝ 20 φρεγατών/κορβετών και 10-12 υποβρυχίων με αυξανόμενο αριθμό πλοίων εθνικής ναυπήγησης, δυνάμενο να κυριαρχήσει τόσο το νησιωτικό χώρο του Αιγαίου όσον και την ανοικτή θάλασσα

της Ανατολικής Μεσογείου.

Πολεμική Αεροπορία:

Σήμερα:

- Αύξηση της επιχειρησιακής διαθεσιμότητας όλων των υπαρχόντων αεροσκαφών στα υψηλότερα δυνατά επίπεδα, και σε κάθε περίπτωση άνω του 80%.
- Αναβάθμιση των αεροσκαφών F-16.

Αύριο:

- Αεροσκάφη Rafale.
- Συνέχιση αναβάθμισης αεροσκαφών F-16.

Μεθαύριο:

- Αεροσκάφη F-35.
- Ολοκλήρωση αναβάθμισης αεροσκαφών F-16.
- Συμμετοχή στη σχεδίαση οποιασδήποτε νέου ευρωπαϊκού ή αμερικανικού μαχητικού αεροσκάφους που θα ικανοποιεί τις επιχειρησιακές απαιτήσεις μας το 2040.

Στόχος ΠΑ: Ισχυρή ΠΑ με συνεχώς διαθέσιμα 200 τουλάχιστον μαχητικά αεροσκάφη, με διαρκή διαθεσιμότητα τουλάχιστον 80%.

Σε Διακλαδικό επίπεδο πρέπει να ασχοληθούμε με την απειλή που συνιστούν τα Drones (Αεροχήματα χωρίς πιλότο – UAVs). Παρόλο που οι ΕΔ ασχολήθηκαν με αυτά από τη δεκαετία του 90 και πρώτες προμηθεύτηκαν drones το 2003, στη συνέχεια έμειναν πίσω και στη προμήθεια αλλά και στην ανάπτυξη τους. Η ραγδαία ανάπτυξη και χρήση τους από τις τουρκικές ΕΔ τα τελευταία χρόνια απαιτεί απόλυτη προτεραιότητα στην ανάπτυξη ή/και αγορά τόσο Drones όλων των τύπων, όσο και (και αυτό είναι το κυριότερο και πιο επείγον) οπλικών συστημάτων αντι-drones για την αντιμετώπισή τους.

Η δικαιολογία του υψηλού κόστους ενός τέτοιου φιλόδοξου προγράμματος δεν πρέπει να μας αποτρέψει. Ας προσδιορίσουμε τι θέλουμε για να εκτελέσουμε την αποστολή μας και ας προσπαθήσουμε να το αποκτήσουμε ή να το κατασκευάσουμε. Με τη βοήθεια του ελληνικού λαού και των φίλων μας μπορούμε να το πετύχουμε. Το διακύβευμα είναι πολύ σημαντικό, και αφορά στην απώλεια περιοχών που ήταν ελληνικές τα τελευταία 3000 χρόνια και δεν έχουμε το δικαίωμα εμείς τώρα να τις χάσουμε. Η εφαρμογή ενός τέτοιου εξοπλιστικού σχεδίου έπρεπε να έχει αρχίσει στο σύνολο του από «χθες». Όποιο από τα παραπάνω σημεία δεν άρχισε ήδη να υλοποιείται, θα πρέπει να αρχίσει να υλοποιείται άμεσα από «σήμερα». Το «αύριο» θα είναι πάρα πολύ απαιτητικό και πρέπει να μας βρει πανέτοιμους, γιατί το να νικηθούμε, να χάσουμε ή να αποχωρήσουμε δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ούτε σαν ενδεχόμενο και πολύ περισσότερο ούτε να αποτελεί επιλογή μας.

‘Για μια Ελλάδα υπερήφανη και ισχυρή’

Ποίες πρέπει να είναι οι επόμενες κινήσεις της Ελλάδας μετά την απαράδεκτη απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου

Του κ. Λεωνίδα Χρυσανθόπουλου

Πρέσβευς ε.τ. Μέλους του ΙΗΑ

Δεν θα ασχοληθούμε με ανάλυση της απαράδεκτης απόφασης του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου γιατί δεν αξίζει να χάνουμε τον χρόνο μας με αποφάσεις που δεν έχουν νόημα και που οδηγούν την ΕΕ στην διάλυσή της, μιας και είναι ανίκανη να λειτουργεί αποτελεσματικά. Υπενθυμίζεται πάλι ότι όταν η Αργεντινή εισέβαλε στα νησιά Falklands το 1982, χρειάστηκαν μόλις τρεις εβδομάδες για να επιβληθούν οι κυρώσεις στις 15 Απριλίου 1982. Η Ελλάδα υποστήριξε τότε την λήψη κυρώσεων που περιελάμβαναν την απαγόρευση των εξαγωγών όπλων στην Αργεντινή και την διακοπή των εμπορικών σχέσεων με τη χώρα αυτή. Καμία σχέση με την χθεσινή απόφαση που μεταχειρίζεται την Ελλάδα και την Κύπρο σαν να ήταν τρίτες χώρες και όχι κράτη-μέλη της ΕΕ.

Η Ελλάδα θα πρέπει να κινηθεί ως εξής τώρα:

1. Να καταγγείλει το μνημόνιο του 2010 με βάση τις διαδικασίες που προβλέπει η Συνθήκη της Βιέννης περί Συνθηκών. Η Συνθήκη αυτή προβλέπει τη δυνατότητα καταγγελίας για σφάλματα που έγιναν (άρθρο 48), απάτη (άρθρο 49), διαφθορά αντιπροσώπου κράτους (άρθρο 50), εξαναγκασμός αντιπροσώπου κράτους (άρθρο 51), ουσιαστική αλλαγή καταστάσεων (άρθρο 62β).
2. Να θέσει το θέμα της παύσης πληρωμών λόγω πανδημίας γιατί μέχρι το 2028 πρέπει να πληρώσει 66,7 δις ευρώ στους δανειστές.
3. Να τεθεί με επιμονή στο Βερολίνο η πληρωμή του κατοχικού δανείου, η αξία του οποίου κυμαίνεται σε σημερινές τιμές μεταξύ 13 μέχρι 422 δις ευρώ, ακόμη και με απειλή κατάσχεσης γερμανικών περιουσιακών στοιχείων που βρίσκονται στην Ελλάδα.
4. Να ανακοινώσει επισήμως ότι δεν θα συμφωνήσει στην επέκταση των κυρώσεων κατά της Ρωσίας όταν είναι να ανανεωθούν και γενικά να τηρεί αρνητική στάση σε θέματα κυρώσεων κατά άλλων τρίτων χωρών.

Τα ανωτέρω θα πρέπει να τεθούν ταυτόχρονα στην ΕΕ και στο Βερολίνο από την Ελλάδα και με τον τρόπο αυτό θα ασκηθεί από την Αθήνα αφόρητη πίεση που ίσως καταλήξει στην επιβολή ουσιαστικών κυρώσεων στην Τουρκία. Διαφορετικά δεν έχει νόημα η παραμονή της Ελλάδας στην ΕΕ.

Eastern Mediterranean, European Council Meeting of 11.12.2020

Καποδίστριας. Οι Τούρκοι καταλαβαίνουν μόνον την γλώσσαν της βίας και όχι της διπλωματίας

Του κ. Ιωάννου Παπακωνσταντίνου

Σύμφωνα με τόν Καποδίστρια, οι Έλληνες θα κατόρθωναν να απελευθερωθούν από τόν Οθωμανικό ζυγό και παράλληλα να προασπίσουν τήν απελευθερωθείσα Ελληνική Επικράτεια, μόνον “διά τῆς δυνάμεως τῶν ὅπλων” και όχι διά “διαπραγματεύσεων” ή διά διπλωματίας κατευνασμού τῶν Τούρκων.

Αυτήν τήν πάγια άποψη του, ο Καποδίστριας τήν διετύπωσε ρητῶς ενώπιον τού Τσάρου Αλεξάνδρου Α΄ τόν Αύγουστο 1821 (προφορικά) και μετέπειτα ενώπιον τού Τσάρου Νικολάου Α΄ τόν Δεκέμβριο 1826 (γραφτά), προετοιμάζοντας τό διπλωματικό έδαφος για τίς πολλαπλές πολεμικές επεμβάσεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τό 1827-1829 υπέρ τῶν Ελλήνων στον Αγώνα τῆς Παλιγγενεσίας. Ενδεικτικά, στο από 12 Δεκεμβρίου 1826 ιστορικό υπόμνημα-παρέμβασή του προς τόν Τσάρο Νικόλαο Α΄, ο Καποδίστριας εισηγείτο μεταξύ άλλων τά εξής:

“Τὸ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ παρωθήσωμεν διὰ διαπραγματεύσεων τοὺς Τούρκους νὰ συμπεριφέρονται κατὰ ἓναν ἀνθρώπινο καὶ λογικὸ τρόπο, σημαίνει ὅτι περιφρονοῦμεν τὴν ἐμπειρίαν αἰῶνων καὶ ἀγνοοῦμεν τὴν δικὴν μας ἐμπειρίαν. Ἐπομένως μόνον διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὅπλων θὰ δυνηθῶμεν, ἐὰν ὑφίστανται ἀκόμη περιθώρια χρόνου, νὰ φέρωμεν τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον καὶ τὴν Δυτικὴν Ἀσίαν [Λεβάντες] χωρὶς νὰ παρακινδυνεύσωμεν τὴν γενικὴν συμμαχίαν [τῶν Μεγάλων Δυνάμεων].”

(To hope that by negotiation we can bring the Turks to behave to Christians in a humane and reasonable fashion means that we disdain the experience of the ages and ignore our own experience. Therefore only by force of arms can we, if there is still time, bring peace to the Levant without endangering the general alliance.)

Ο Καποδίστριας προέβλεψε τότε (ορθῶς) ὅτι η Ρωσία θα εξηναγκάζετο σύντομα να προστατέψει ἐνόπλως τοὺς Χριστιανούς ραγιάδες τῆς Οθωμανικῆς Αυτοκρατορίας ἀπὸ “τὴν αἰμοσταγὴ παραφροσύνην” και “τὴν ἀδαὴ σκληρότητα τῶν Τούρκων” (“the bloodthirsty madness” and “the ignorant, blind cruelty of the Turks”), διότι η εγειρομένη Ελλάδα είχε ἐμπλακεῖ σε ἓναν πόλεμο ολικοῦ ἀφανισμοῦ, ὅπου στους ἐμπόλεμους Έλληνες είχαν ἀπομείνει πλέον δύο μόνον ἐπιλογές: «νὰ νικήσουν ἢ νὰ ἀποθάνουν».

Πέντε χρόνια πριν, ο Καποδίστριας είχε ρητῶς διατυπώσει αὐτὴν τὴν άποψη του και στην ἀπὸ 17 Ιουλίου 1821 διαγγελεσματικὴ του ἐγκύκλιο προς τοὺς πολιτικούς και στρατιωτικούς ηγέτες τῶν Ελλήνων, δια 6 ἐν ἐκ τῶν δύο: ἢ νὰ μὴ μένη ἀκίνητος θεατὴς τῆς ἐξο-

τῆς ὁποίας τοὺς καλοῦσε να αγωνισθοῦν μέχρις ἐσχάτων, ἢτοι ἐπὶ λέξει ὅτι «πρέπει νὰ νικήσωμεν ἢ νὰ ἀποθάνωμεν», διότι σύμφωνα με τόν Καποδίστρια η Ελλάδα θα μπορούσε να απελευθερώσει και διατηρήσει κάθε σπιθαμὴ ἐλληνικοῦ ἐδάφους μόνον διὰ «τῆς υλικῆς δυνάμεως ἢ τῆς δυνάμεως τῶν ὅπλων» και όχι διὰ «ἠθικῆς δυνάμεως» («καὶ ἀκόμη λιγότερον ἠθικῆς δυνάμεως ξένης»), ἢτοι όχι διὰ διπλωματικῆς διαμεσολαβήσεως τῶν Μεγάλων Δυνάμεων μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων κατ’ ἐπὶ κλησὴ ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν ἢ ἠθικῶν ἀξιών χωρὶς παράλληλο πολεμικό «καταναγκασμό» (compulsion) τῶν Τούρκων.

Η ἀπόλυτη ἀπαξία τού Καποδίστρια για τό (ἀνύπαρκτο) πολιτισμικό ἥθος και τὴν βαρβαρότητα τῶν Τούρκων ἐδράζετο στη βαθιά γνώση που εἶχε ο Καποδίστριας για τίς γενοκτονιακές «ἐπιδόσεις» τῶν Οθωμανῶν κατὰ τῶν Ελλήνων⁵ και άλλων λαῶν (ὅπως π.χ. κατὰ τῶν Ἀρμενίων τό 1720). Αὐτὴ η ἐπίγνωση τού Καποδίστρια περὶ τῆς γενοκτονιακῆς προδιάθεσης τῶν Οθωμανῶν, ἢτοι περὶ τῆς διαχρονικῆς ἐρωτοτροπίας τους με τὴν ἀνθρωπιστικῶς διεστραμμένη ιδέα τού “παντελοῦς ἀφανισμοῦ” υποδούλων ἐθνοτήτων σε περίπτωση που ἐξεγείροντο και ἐθεταν σε κίνδυνο τὴν ἐδαφικὴ ἀκεραιότητα τῆς Οθωμανικῆς Αυτοκρατορίας, ο Καποδίστριας τὴν ἐπεσήμανε ρητῶς στο Ρωσικὸ τελεσίγραφο πολέμου κατὰ τῆς Οθωμανικῆς Αυτοκρατορίας τό 1821, τό ὁποῖο συνέταξε ο ἴδιος στις 16 Ιουνίου 1821, μεταξύ άλλων ως εξής:

“Ὅ,τι πρὸ παντὸς ἄλλου ἐφοβεῖτο ὁ αὐτοκράτωρ ἤτο μήπως ἡ Πύλη, ἐνισχύουσα διὰ τῆς διαγωγῆς τῆς τὸ ἐπιχείρημα τῶν προτατίων τῆς ἐπαναστάσεως, ἐνομιμοποιεῖ τὴν ἐξ ἀνάγκης ἔνοπλον ἀντίστασιν εἰς ἀποτροπὴν τοῦ παντελοῦς ἀφανισμοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς θρησκείας, ἣν πρεσβεύει. Οἱ φόβοι τοῦ αὐτοκράτορος ἐπραγματοποιήθησαν.

Κίνδυνοι ὄχι ὀλιγότερον δεινοὶ ἠπεῖλησαν ἄλλοτε τὴν Πύλην, καθ’ οὗς μάλιστα καιροὺς ἐξωτερικοὶ πόλεμοι ἀπεκαθίστων δεινότεραν τὴν θέσιν τῆς καὶ ὅμως οὐδέποτε ἐν τῇ ὀθωμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ γενικὴ προγραφή ἔπεσεν ἐπὶ ὀλόκληρον ἔθνος, οὔτε τόσο ἀναισχύντως ἐξυβρίσθη ἢ χριστιανικὴ θρησκεία.

Βέβαιον κατὰ δυστυχίαν εἶναι, ὅτι ἡ Πύλη δὲν καταδιώκει μόνον τοὺς ταραχοποιούς και τοὺς ὀπαδούς των, ἀλλὰ ὅλον τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, ὡς και αὐτὰς τὰς πηγὰς τῆς ὑπάρξεώς του και τῆς ἐκ νέου παραγωγῆς του και ἀναγκάζει τὴν χριστιανωσύνην νὰ ἐκλέξη

λοθρεύσεως χριστιανικοῦ λαοῦ, ἢ νὰ ἀνέχεται κατὰ-στασιν πραγμάτων τείνουσαν εἰς διατάραξιν τῆς εἰρήνης, ἣν ἡγόρασε διὰ τόσων θυσιῶν.

Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις [...] νὰ εἰδοποιηθῇ ἀπὸ τοῦ νῦν ὅτι καθίσταται φανερὰ πολέμιος πρὸς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ὅτι νομιμοποιεῖ τὴν ἰδίαν ὑπεράσπισιν τῶν Ἑλλήνων πολεμούντων εἰς ἀποφυγὴν τῆς ἀφεύκτου φθορᾶς των.”

Εἶναι αξιοσημείωτο, ὅτι τὸ 1821, διὰ τοῦ ἐν λόγῳ τελεσιγράφου, οἱ ἐξεγερθέντες ραγιαῖδες ἀνεγνωρίσθησαν γιὰ πρώτη φορά ὡς ἐμπόλεμο ἔθνος, καὶ μάλιστα ὡς ἔθνος ὑπὸ γενοκτονιακὸ διωγμὸ—επομένως ἔθνος που δεν εἶχε ἄλλη ἐπιλογή παρά νὰ προσβλέπει μόνον στὴ στρατιωτικὴ βία γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του καὶ γιὰ τὴν συνακόλουθη φυσικὴ του ἐπιβίωσι.

Ὡς ἐκεῖνου τοῦ ἐρεβώδους φάσματος γενοκτονιακοῦ ἀφανισμοῦ τῶν Ἑλλήνων, ὁ Καποδίστριας προέβλεψε ὁρθῶς ὅτι θὰ ἀποτύγχαναν (ὅπως καὶ ἀπέτυχαν τὸ 1821-1827) «αἱ ἀποκαλούμεναι εἰρηνικαὶ καὶ συλλογικαὶ διαπραγματεύσεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων μὲ τὴν Πύλην» (the so-called peaceful and collective negotiations of the Powers with the Porte) πρὸς ἐπίλυση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ζητήματος. Ἀντ’ αὐτῶν, ὁ Καποδίστριας προέβλεψε ἐν ὁλότητι καὶ μετ’ ἐπιτάσεως ἐνώπιον τῶν ἐυρωπαϊκῶν ἀνακτοβουλιῶν «τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τερματισμοῦ τῶν διαπραγματεύσεων καὶ ἀνάληψης [πολεμικῆς] δράσεως» (the absolute necessity of ending the negotiations and of taking action) κατὰ τῶν Τούρκων.

Ἀμέσως, ἐντὸς διμήνου, μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ υπομνήματός του πρὸς τὸν Τσάρο Νικόλαο Α΄, ὁ Καποδίστριας ἀρχισε τὴν ἐπὶ ἄλλῃ ἐπικὴ καὶ συνάμα λυσιτελεῖ ἐθνοαπελευθερωτικὴ του περιοδεία ἀπ’ ἄκρου εἰς ἄκρον στὴν Ἑυρώπη τὸ 1827, προκειμένου νὰ πείσει τὰ ἀνακτοβούλια τῶν Μεγάλων Δυνάμεων γιὰ τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη μιᾶς κοινῆς πολεμικῆς τους ἐπέμβασης στὸν Ἀγῶνα τῆς Παλιγγενεσίας ὡς σύμμαχοι τῶν προμαχόντων Ἑλλήνων—που τότε ἐμάχοντο ἀπεγνωσμένα μόνον κατὰ στόλων καὶ στρατευμάτων ἀπὸ τρεῖς ἡπείρους (Ἀσία, Ἀφρική, Ἑυρώπη)—με ἀποτέλεσμα τὴν Ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου (1827) καὶ τὸν Ρωσο-Τουρκικὸ Πόλεμο ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων (1828-1829), ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν συμμαχικὴ ἐπέμβαση Γαλλικῶν στρατευμάτων στὴν Πελοπόννησο (1828). Ὅταν μάλιστα ἀνέλαβε ὁ ἴδιος τὰ ἡνία διακυβέρνησης Ἑλλάδος, ὁ Καποδίστριας ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε, ὡς ἐθναρχὸν πολέμαρχος τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ 1828, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ρούμελης διὰ τῆς βίας τῶν Ἑλληνικῶν Ὁπλῶν καὶ ἐπ’ οὐδενὶ δι’ ἀπευθείας διαπραγματεύσεων με τοὺς Τούρκους.

7 Δεκεμβρίου 2020

Ἀπὸ το: istorikathemata.com

“Τί κοστίζει ἡ εἰρήνη τοῦ Ἑρντογάν”;

Εἶναι ὁ πρωτοσέλιδος τίτλος σχολιαστικοῦ ἀρθροῦ στὴν ιστοσελίδα τοῦ τηλεοπτικοῦ ἐνημερωτικοῦ δικτύου NTV. Τὸ ἐρώτημα εἶναι βέβαια ρητορικὸ διότι ὅπως ἀναφέρει τὸ δημοσίευμα, τόσο ὁ Τούρκος πρόεδρος ὅσο καὶ ἡ ΕΕ καὶ ἡ διαμεσολαβητρία Γερμανία δεν φαίνονται διατεθειμένοι στὴν πραγματικότητα νὰ ἐξευρεθῇ εἰρηνικὴ λύση. Νὰ πὼς περιγράφει ἡ Γερμανίδα δημοσιογράφος τὸν ἰσχυρὸ ἄνδρα τῆς Τουρκίας:

“Ἄνδρας τῆς ἐκλεπτισμένης διπλωματίας δεν ὑπῆρξε ποτὲ ὁ Ρετζεπ Ταγίπ Ἑρντογάν.

Δημόσιες ομιλίες του καταλήγουν συνήθως σὲ ὑβρεολόγιο. Εἴτε κατὰ τῆς ΕΕ, εἴτε κατὰ τῆς Γερμανίας στὴ διαμάχη του με τὴν Γερμανίδα δημοσιογράφο Ντενίς Γιουτσέλ, τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ Ἑρντογάν μοιράζει ὕβρεις. Κανείς δεν το ἐβλέπε με καλὸ μάτι ὡστόσο μέχρι τώρα δεν ὑπῆρχε λόγος ἀνησυχίας.

Σήμερα ὁμως με τὴ διένεξη με τὴν Ελλάδα πρόκειται γιὰ κάτι ἄλλο. Ὁ Τούρκος πρόεδρος δεν μένει μόνον στὶς γνωστὲς ὕβρεις του ἀλλὰ ἀπειλεῖ ἀνοιχτὰ με πόλεμο.

Ορκίζει τοὺς οπαδοὺς του νὰ ἀγωνιστοῦν κατὰ τῶν ‘φιλάργυρων καὶ ἀνίκανων’ πρωθυπουργῶν στὸ Παρίσι καὶ τὴν Ἀθήνα.

Κάνει λόγο γιὰ ‘εμάς τοὺς μάρτυρες’, σαν νὰ ἐκπροσωποῦσε 82 ἐκατομμύρια ἐτοιμοπόλεμους Τούρκους. Ἐτσι μοιάζει μιὰ υποψήφια χώρα τῆς ΕΕ;“ διερωτᾶται ἡ ἀρθρογράφος. Ἀναφερόμενη στὴν ΕΕ τῆς ἀποδίδει σημαντικὸ κομμάτι ευθυνῶν γιὰ τὴ σταδιακὴ ἀποξένωσή της ἀπὸ τὴν Τουρκία, κάνοντας ἀναφορὰς, μεταξύ ἄλλων καὶ σὲ δηλώσεις ἐυρωβουλευτῶν. Μεταξύ αὐτῶν καὶ στὴν Εζλέμ Ντεμιρέλ, Ἑυρωβουλευτὴ τοῦ κόμματός

Ἡ Ἀριστερά, ἡ ὁποία ἀνέφερε τὰ ἐξῆς: “Αὐτὸ που ἐπὶ χρόνια κάνει ἡ ΕΕ, εἶναι σκέτη ὑποκρισία. Ἐνὼ ἐπικρίνει ἀπὸ τὴ μιὰ τὸν ρόλο τῆς Τουρκίας στὴ διένεξη με τὴν Λιβύη, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν ἐξοπλίζει. Αὐτὸ πρέπει νὰ τελειώσει”.

Η ολίγιστη ΕΕ και τα επτά βήματα για την ανασύνταξη του Ελληνισμού

Του κ. Βενιαμίν Καρακωστάνογλου

Η απογοητευτική κατάληξη της Συνόδου Κορυφής της ΕΕ για τα συμφέροντα και τις δίκαιες επιδιώξεις του Ελληνισμού, υπογραμμίζει την πλαδαρότητα της Ευρώπης στα θέματα ασφάλειας και εξωτερικής πολιτικής και την προτεραιότητα που δίνουν τα κράτη μέλη στα οικονομικά συμφέροντά τους, οδηγώντας την Ένωση των 27 σε πολυδιάσπαση και ρητορική μόνον αλληλεγγύη!

Η Ευρώπη πολιτικός "νάνος" θριαμβεύει! Πήραμε για πολλοστή φορά μια πικρή γεύση μικροψυχίας, η οποία δεν αφήνει ουσιαστικές ελπίδες για την αναβολή που δόθηκε για τον Μάρτιο του 2021, αφού θα έχει δώσει δείγματα των επιλογών του ο νέος ένοικος του Λευκού Οίκου! Οι θλιβερές αυτές διαπιστώσεις, που συνδυάζονται με σωρεία άλλων δυσμενών και επικίνδυνων εξελίξεων στον περιφερειακό περίγυρό μας.

Διαπιστώσεις που επιβάλλουν την άμεση αλλαγή του τρόπου σχεδιασμού και δράσης μας, στα πολλά ανοιχτά μέτωπα που έχει ο Ελληνισμός. Επιβάλουν και έναν σοβαρό αναπροσανατολισμό της εξωτερικής πολιτικής και της πολιτικής άμυνας και ασφάλειας της Ελλάδος, σε συνεργασία με την Κύπρο, αλλά βέβαια και με την στήριξη των φιλικών κρατών της περιοχής και την ανανέωση της σχέσης μας με τις ΗΠΑ του Μπάιντεν, στη βάση μιας κατοχυρωμένης συμβατικά αμοιβαιότητας.

Το πρώτο καθήκον μας είναι να επιδείξουμε για λίγο ακόμη "στρατηγική υπομονή", μέχρι την λειτουργική εγκατάσταση της νέας αμερικανικής κυβέρνησης και την εκδήλωση των προθέσεών της ως προς την Τουρκία. Επίσης, να αποφύγουμε μείζονες πρωτοβουλίες μέχρι την Σύνοδο Κορυφής του Μαρτίου 2021, μήπως και εκδηλωθεί "εντονότερα" η τουρκική προκλητικότητα και αποφασίσουν, επιτέλους, οι εταίροι μας να επιβάλουν πραγματικές κυρώσεις, όπως οι ΗΠΑ!

Άμεσες ενέργειες της Αθήνας

Μέχρι τότε, όμως, πρέπει να κάνουμε, άμεσα μάλιστα, τα εξής:

Πρώτον, εφαρμογή του Δικαίου της Θάλασσας, όπου είμαστε τελευταίοι παγκοσμίως στην θέσπισή του, αν και το επικαλούμαστε συνεχώς, ώστε οι μονομερείς ενέργειες και προκλήσεις της Τουρκίας να ονομάζονται πλέον παράνομες.

Δεύτερον, να προωθήσουμε με ταχύρρυθμο τρόπο, τον εξοπλιστικό εκσυγχρονισμό μας. Όχι σταδιακά μέχρι το 2025... Τότε θα είναι αργά!

Τρίτον, να υιοθετήσουμε ένα νέο λεπτομερές στρατιωτικό και αμυντικό δόγμα, ενιαίο με την Κύπρο και στενά συνδεδεμένο με φιλικές χώρες της περιφέρειάς

μας, Ισραήλ, Αίγυπτος κτλ και βέβαια με συμμάχους, όπως η Γαλλία και οι ΗΠΑ, εάν αυτές δεν επαναπροσεγγίσουν την Τουρκία, το οποίο να παρακολουθεί και να συντονίζει, ως προς την εφαρμογή του, ένα μόνιμο Εθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας.

Τέταρτον, να συνειδητοποιήσουμε, έμπρακτα, τον επικείμενο κίνδυνο για την εθνική μας ακεραιότητα, κυριαρχία και ασφάλεια που αποτελεί η Τουρκία, με τους γιγάντιους εξοπλισμούς της και την έκδηλη και μη αποκρυπτόμενη επεκτατική ιμπεριαλιστική της ατζέντα. Να κινηθούμε, πλέον, χωρίς τις ψευδαισθήσεις και τις αμφιθυμίες του παρελθόντος, με δεδομένο ότι η Τουρκία είναι ένας επικίνδυνος εχθρός, μπροστά στην "πόρτα" μας. Έτσι πρέπει να την αντιμετωπίσουμε, όσο θα επικρατούν και μάλιστα διακομματικά, αυτές οι στοχεύσεις στην πολιτική της.

Πέμπτον, να παρουσιάσουμε, με την απαραίτητη δραματικότητα και τεκμηρίωση τόσο στην Ευρώπη, όσο στις ΗΠΑ και όπου αλλού, την τραυματική ιστορική εμπειρία μας από την γειτνίαση μας με την Τουρκία: τους πέντε αιώνες στυγνής και βάρβαρης υποδούλωσης, οχτώ αιώνες για τους Έλληνες της Ανατολής, το παιδομάζωμα, τις γενοκτονίες (1913-1924), τις παρασπονδίες, πριν στεγνώσει ακόμη το μελάνι των υπογραφών στη Συνθήκη της Λωζάνης, αλλά και την διαρκή, έκτοτε, επιθετικότητα και τον επεκτατισμό που υφίσταται ο Ελληνισμός.

Κίνδυνος ο τουρκικός αυταρχισμός

Πρέπει, να αντιληφθούν οι λαοί της Ευρώπης τους κινδύνους που συνεπάγεται ο τουρκικός αυταρχισμός, милитаризм και η μεγαλομανία του που είναι μεν διαχρονικό φαινόμενο, αλλά τα τελευταία δέκα χρόνια έχει αποκτήσει σαφώς μεγαλύτερη ένταση και βεληνεκές: από τον Έβρο, το Αιγαίο και την Κύπρο, έχει πλέον επεκταθεί στην Συρία, στο Ιρακινό Κουρδιστάν, στην Αρμενία και το Αρτσάχ, στην Λιβύη και στην Σομαλία. Διακηρύσσοντας ο Ερντογάν ότι θέλει να καταστήσει την Τουρκία αιχμή και ηγέτιδα του παγκόσμιου Ισλάμ, διαψεύδει περίτρανα όσους στη Δύση τον θεωρούσαν εκφραστή του μετριοπαθούς μουσουλμανισμού.

Αλλωστε, συνεργάστηκε με το διαβόητο Ισλαμικό Κράτος και σήμερα χρησιμοποιεί ως μισθοφόρους τα στελέχη του στα διάφορα μέτωπα, όπου εμπλέκεται η Τουρκία στρατιωτικά.

Έκτον, η Τουρκία επιπλέον καταπιέζει ταυτόχρονα και εκείνο το τμήμα του τουρκικού λαού που δεν τον στηρίζει, όπως και την κουρδική μειονότητα που ξε-

περνάει τα 20 εκατομμύρια, αλλά και τους Αλεβίτες, που είναι επίσης πολυάριθμοι.

Η μόνη ελπίδα ειρηνικής μετεξέλιξης της επεκτατικής Τουρκίας είναι ο εσωτερικός εκδημοκρατισμός της και η άνοδος στην εξουσία των φιλελεύθερων και δυτικόφιλων στοιχείων. Ο ριζωμένος, όμως, εθνικισμός που ενώνει τους Τούρκους και η μεγαλομανία που τον διατρέχει, η οποία συντηρείται και καλλιεργείται και μέσω του πολιτικού ισλαμισμού στην Τουρκία, δεν επιτρέπει αισιοδοξία για δημιουργική και ειρηνόφιλη μετεξέλιξη του σημερινού σοβινιστικού "τέρατος" που καθιέρωσε ο νέο-Σουλτάνος.

Παρά την μείωση της επιρροής και της δημοφιλίας του λόγω της οικονομικής αποτυχίας του, η στήριξη που δίνει στο κυβερνών κόμμα ο ακροδεξιός-φασιστικός χώρος των Γκρίζων Λύκων του Μπαχτσελί, αλλά και de facto στα θέματα εξωτερικής πολιτικής και τα αντιπολιτευόμενα κόμματα, όπως το κεμαλικό Λαϊκό Ρεπουμπλικανικό του Κιλιτσντάρογλου, το Καλό Κόμμα της Μεράλ Ακσενέρ και τα μικρότερα του Νταβούτογλου και του ΑλίΜπαμπατσάν, δεν επιτρέπουν αισιοδοξία για συμμόρφωση με το διεθνές δίκαιο και την καλή γειτονία που απαιτούν τα δυτικά πρότυπα.

Διαφώτιση της ελληνικής κοινής γνώμης

Αλλά και στο εσωτερικό της Ελλάδος πρέπει, επιτέλους, να υπάρξει μία ρεαλιστική παρουσίαση και διαφώτιση της κοινής γνώμης για τα πεπραγμένα, τους σχεδιασμούς και τις μεθόδους της Τουρκίας διαχρονικά. Μέχρι τώρα, με διακυμάνσεις έντασης βέβαια, υπήρχε αμφιθυμία και "ευσεβείς πόθοι" για καλή και ισότιμη, στη βάση του διεθνούς δικαίου, γειτονία με την Τουρκία. Η στάση συμμάχων και εταίρων μας απέναντί της επηρέαζε, αν δεν καθόριζε πλήρως την στάση μας και ήταν βέβαια ανεκτική.

Επιδιώξαμε ή αναγκαστήκαμε να συζητάμε μαζί της για επίλυση ζητημάτων, που συνήθως ήγειρε εκείνη μονομερώς και παρανόμως, για να απομακρύνουμε την σύγκρουση και τα θερμά επεισόδια, ή για να είμαστε "καθώς πρέπει" απέναντι στις απόψεις των συμμάχων μας στο ΝΑΤΟ ή στους συνεταίρους μας στην ΕΕ. Απόψεις που επιβάλλονταν, είτε από τα στεγνά οικονομικά συμφέροντά τους, είτε από τις γεωπολιτικές εκτιμήσεις τους για την αξία της Τουρκίας είτε, απλώς, επειδή δεν νοιάζονταν, ή δεν μας πίστευαν. Βρίσκονται, δε, οι περισσότεροι αρκετά μακριά, για να αισθανθούν τη βαριά απειλητική ανάσα του τουρκικού ιμπεριαλισμού!

Εδώ και λίγα χρόνια, που η αλαζονεία και η «διαταραγμένη», κατά τους New York Times προσωπικότητα του Ερντογάν, δεν τους αφήνει περιθώρια αμφιβολίας για τις προθέσεις της Τουρκίας, άρχισαν να κατανοούν περισσότερο τις ελληνικές θέσεις. Θα έπρεπε εμείς να λειτουργούμε ως "αισθητήρας" της Ευρώπης,

λόγω εγγύτητας και εμπειρίας αιώνων! Αλλά εμείς βλέποντας την απροθυμία τους, λόγω των οικονομικών συμφερόντων τους, αλλά και από κεκτημένη ταχύτητα λόγω της "άψογης" στάσης που είχαμε απέναντι στις μεγάλες δυνάμεις, δεν θέλαμε να εκτεθούμε ότι υπηρετούμε τα δικά μας συμφέροντα, κατηγορώντας την Τουρκία.

Αυτό ισχύει ακόμη και σήμερα, αν και κάποιοι Ευρωπαίοι ή Αμερικανοί δεν θέλουν να αντιληφθούν τον απλό, ξεκάθαρο κανόνα του άρθρου 121 της Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας (1982), ότι τα νησιά έχουν ίδια δικαιώματα θαλασσιών ζωνών με τις ακτές των ηπειρωτικών εδαφών. Άγνοια ή μη κατανόηση του δικαίου και ανθελληνισμός ή φιλοτουρκισμός;

Να γίνει συνείδηση η τουρκική απειλή

Τέλος, **έβδομον**, είναι επίσης πλέον κρίσιμο τώρα, που η τουρκική απειλή έχει γιγαντωθεί, να διαμορφώσουμε φρόνημα αντίστασης και διεκδίκησης των νόμιμων δικαιωμάτων μας στον ελληνικό λαό, αλλά και να προχωρήσουμε σε ενημέρωση όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης για τα διαχρονικά πλήγματα των Οθωμανών και ιδίως των νεότερων Τούρκων κατά των ελληνικών δικαίων.

Να θυμίσω ότι οι Γενοκτονίες των Ποντίων και Μικρασιατών Ελλήνων αναγνωρίστηκαν μόλις το 1994 και 1998, ενώ των Ελλήνων της Ανατολικής Θράκης δεν έχει αναγνωριστεί ακόμη! Το ελληνικό κράτος με τεράστιες καθυστερήσεις κάνει τώρα τα αυτονόητα, είτε από φοβικό σύνδρομο προς την Τουρκία, είτε για να μην χαρακτηριστεί «εθνικιστικό»(!) από τους συμμάχους μας, για να μην δυσανεχθούν αυτοί την Τουρκία ή από αδιαφορία.

Αντίθετα, η Τουρκία δίδασκε στα σχολεία της το μάθημα "Εθνικής Ασφάλειας", με καθαρά ανθελληνική κατεύθυνση και μένος. Η Ελλάδα, πιεζόμενη από τους Αμερικανούς ή το ΝΑΤΟ, δεν αντέδρασε ουσιαστικά στα Σεπτεμβριανά του 1955, ούτε στις κατασχέσεις των περιουσιών και τις απελάσεις των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης (1964-1965). Πρέπει, λοιπόν, να διαμορφωθεί συνείδηση της απειλής από την Τουρκία, κυρίως από την πολιτική ελίτ και την εκάστοτε κυβέρνηση.

Είναι σχεδόν βέβαιο, όμως, ότι με την προπαγάνδα δεκαετιών και με την οικοδόμηση των δομών του πολιτικού Ισλάμ στην τουρκική κοινωνία, πως ακόμη και η μετά-ερντογανική Τουρκία θα συνεχίσει την ίδια επιθετική και ανθελληνική πολιτική. Οι Έλληνες πρέπει να αποκτήσουν ισχυρά αμυντικά αντανακλαστικά απέναντι στην Τουρκία και να αποτελέσουν την "συνείδηση" της Ευρώπης και της Δύσης απέναντι στην εξελισσόμενη τουρκική απειλή, όσο υπάρχει καιρός ακόμη.

15 Δεκεμβρίου 2020

Εξοπλίστε τη Χώρα Όσο Είναι Καιρός

Του Κυρίου Βασιλείου Κωνσταντινοπούλου

Αναπληρωτού Καθηγητού

του Τμήματος Φιλολογίας της Σχολής Ανθρωπιστικών Επιστημών
και Πολιτισμικών Σπουδών Πανεπιστημίου Πελοποννήσου

45 χρόνια μετά την τουρκική εισβολή Ελλάδα και Κύπρος θεώνται αμήχανα μια νέα τουρκική εισβολή, ανίκανες να αντιδράσουν δια της ισχύος. Η Ιστορία επαναλαμβάνεται και πάλι και, ενώ σκοπός (κατά τον Θουκυδίδη) της Ιστορίας δεν είναι η διατήρηση στη μνήμη των ανθρωπίνων πράξεων, αλλά η αποφυγή μελλοντικών σφαλμάτων μέσα από τη γνώση του παρελθόντος, αφού παρά τον ανεπανάληπτο χαρακτήρα τους τα γεγονότα επιστρέφουν κατά παρόμοιο τρόπο, λόγω της σταθερής παραμέτρου που ενυπάρχει στον πυρήνα τους, δηλαδή της ανθρωπείας φύσεως, διαπιστώνουμε ότι διαπράττουμε σωρεία σφαλμάτων από άγνοια ή αβελτερία, επιλήσμονες του χρέους έναντι της πατρίδας μας και του ελληνισμού.

Στο διάστημα αυτό η Τουρκία με όραμα και σχέδιο μακρόπνοο κατέστη περιφερειακή υπερδύναμη, για να μπορεί να επιβάλλει *ad libitum* τις στρατηγικές επιλογές της, γνωρίζοντας ότι στις διεθνείς σχέσεις η ισχύς και όχι το δίκαιο είναι αυτός ο παράγοντας που προωθεί τα κρατικά συμφέροντα. Μεγάλη απόδειξη είναι η εδραίωσή τους στην Κύπρο, όπου κανείς, ούτε Ευρώπη ούτε Αμερική ούτε ΟΗΕ ούτε Ρωσία δεν θέλησαν ούτε κατόρθωσαν να απομακρύνουν τους εισβολείς παρά τις ατέρμονες θεωρητικές συζητήσεις.

Η Τουρκία με γνώμονα το κριτήριο της εθνικής ισχύος και ταυτόχρονα με γνώση της αδυναμίας των Ελλήνων να τους αντιμετωπίσουν στρατιωτικά προωθεί καθημερινά τους στρατηγικούς της στόχους στην Κύπρο και στο Αιγαίο, εμπαίζοντας τους διεθνείς οργανισμούς και τη διεθνή έννομη τάξη. Αποτελεί βέβαια αφελή προσδοκία η σκέψη ότι ξένα στρατεύματα θα έλθουν να υπερασπισθούν το Αιγαίο ή την Κύπρο, αφού η υπεράσπιση της κυριαρχίας μιας χώρας εναπόκειται στη δική της ισχύ και πουθενά αλλού. Αν οι Έλληνες το 1821 περίμεναν το «Μόσκοβο» να μας απελευθερώσει, θα ήμασταν ακόμη υπόδουλοι στους Τούρκους.

Η γείτονα χώρα σήμερα παράγει ή συμπαράγει προηγμένα οπλικά συστήματα, όπως αεροπλάνα, πλοία, τανκς, τεθωρακισμένα οχήματα, πυραύλους μακρού βεληνεκούς, ανεπάνδρωτα αεροσκάφη κ.τ.λ., δημιουργώντας και ισχύ και ανάπτυξη και διασφάλιση πόρων από τις συμπαραγωγές και τις εξαγωγές. Από τη συμμετοχή της π.χ. στο πρόγραμμα F 35, έγινε γνω-

στό ότι θα προσποριζόταν 9 δις δολάρια, εκτός της αεροπορικής υπεροπλίας, που θα αποκτούσε με την αγορά 100 F 35.

Από την άλλη πλευρά στην Ελλάδα, μετά από μια σοβαρή προσπάθεια επανεξοπλισμού κατά τους χρόνους της μεταπολίτευσης και μια σοβαρότερη ακόμα εξοπλιστική προσπάθεια τη δεκαετία του 1980 με τη λεγόμενη «αγορά του αιώνα» και τα υπόλοιπα προγράμματα προμήθειας προηγμένου υλικού για τις ένοπλες δυνάμεις, δεν υπήρξε στρατηγικό όραμα για την αξιοποίηση των εγχώριων αμυντικών δυνατοτήτων (π.χ. απ αξιώθηκε το πυραυλικό αντιαεροπορικό σύστημα Άρτεμις, ενώ ατόνησαν τελικά οι προσπάθειες για ενίσχυση των ενόπλων μας δυνάμεων με TOMA/TOMΠ «Λεωνίδας» και «Κένταυρος», εγχώριας παραγωγής), ενώ αποθαρρύνθηκαν και μικρές εταιρίες παραγωγής αμυντικού υλικού.

Είχαν βέβαια επιλεγεί για προφανείς λόγους οι αγορές τύπου σούπερ μάρκετ, τις οποίες μερικοί πολιτικάντηδες, επιδέξιοι στις λαθροχειρίες, θεώρησαν ευκαιρία αθέμιτου πλουτισμού τους, ενώ οι αγκυλώσεις διαφόρων πολιτικών κύκλων υπονόμευσαν μια συγκροτημένη και μακρόπνοη στρατηγική δημιουργίας σοβαρής αμυντικής βιομηχανίας.

Το επιχείρημα που δήθεν ακούγεται ότι τα χρήματα των εξοπλισμών μπορούσαν να διατεθούν αλλού είναι καθαρή ιδεοληπτική αγκύλωση, γιατί πρώτιστο μέλημα ενός οργανωμένου κράτους είναι η ασφάλεια των κατοίκων του από εχθρικές επιβουλές και μετά η ευμάρεια τους. Ο πατριωτισμός επιβάλλει την ιεράρχηση των αξιών μιας κοινωνίας για την εξασφάλιση πρωτίστως της επιβίωσής της. Όταν οι απειλές εξ Ανατολών τον 5ο αιώνα π.Χ. εμφανίσθηκαν στην Ελλάδα, ο Θεμιστοκλής δημιούργησε το πρώτο εθνικό κοινό ταμείο άμυνας, πείθοντας τους Αθηναίους να προσφέρουν το εισόδημά τους από τα ορυχεία του Λαυρίου σε ένα κοινό ταμείο για τη δημιουργία στόλου. Αυτή η ενέργειά του ήταν σωτήρια, γιατί με αυτόν τον στόλο αντιμετώπισε νικηφόρα τους Πέρσες. Σύγχρονο παράδειγμα αποτελεί και η αγορά του αιώνα, χωρίς την οποία η Τουρκία θα κυριαρχούσε στο Αιγαίο.

Τελευταία πληροφορηθήκαμε ότι ένα ποσό 37 δις ευρώ υπάρχει ως οικονομικό μαξιλαράκι ασφαλείας στη χώρα. Καλύτερο όμως μαξιλαράκι από μια

άμυνα που να εξασφαλίζει την αξιοπρέπεια της χώρας μας δεν υπάρχει. Έτσι, από αυτό πρέπει να αντλήσουν άμεσα όσοι έχουν επίγνωση της ιστορίας αυτής της χώρας και των απειλών που δέχεται εξ Ανατολών, ώστε κατεπειγόντως να δρομολογηθούν:

Στρατιωτικά:

1. Η αγορά 40 μαχητικών Rafale (με πυραύλους μακρού πλήγματος) και 60 μαχητικών F 35 (με συμπαραγωγή)
2. Η προμήθεια 100 αρμάτων Leopard και η συμπαραγωγή άλλων 500
3. Η παραγωγή ή συμπαραγωγή ανεπάνδρωτων αεροσκαφών
4. Η συμπαραγωγή φρεγατών

Στρατηγικά:

Η επανενεργοποίηση του ενιαίου αμυντικού χώρου (ΕΑΧ) με αμυντική οργάνωση και συνεκπαίδευση και σύσταση προς την Κύπρο για αγορά με συμπαραγωγή προηγμένων αεροσκαφών Gripen, κατάλληλων για τις κλειστές αερομαχίες στην περιοχή, καθώς και αντιαεροπορικών και αντιαρματικών συστημάτων.

Αναπτυξιακά/αμυντικά:

Η επανεκκίνηση των γραμμών παραγωγής της αμυντικής μας βιομηχανίας, αλλά και η ενθάρρυνση νέων εταιριών για παραγωγή οπλικών συστημάτων, τα οποία και ανάπτυξη θα δημιουργήσουν με τη διάχυση της αμυντικής τεχνολογίας στον ειρηνικό τομέα (το GPS ξεκίνησε από το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ και τώρα είναι σύνηθες αξεσουάρ όλων των σκαφών και οχημάτων, αλλά και κινητών τηλεφώνων) και σοβαρή ενίσχυση της αποτρεπτικής μας δύναμης. Με τον τρόπο αυτό και θα μειώσουμε την ανεργία των νέων μας και θα σταματήσουμε την επιστημονική αιμορραγία που παρατηρείται με τη φυγή του επιστημονικού δυναμικού μας προς τις προηγμένες χώρες της Ευρώπης.

Είναι επίσης σκόπιμο να αναληφθεί μια πρωτοβουλία ίσως από την κυβέρνηση, να πεισθούν πρόσωπα και εταιρίες που διαθέτουν μεγάλα κεφάλαια να βοηθήσουν στην κατεύθυνση του άμεσου επανεξοπλισμού της χώρας, για να διασφαλισθούν η Αξιοπρέπεια, η Ιστορία και ο Πολιτισμός αυτής της χώρας και να αποφευχθεί έτσι η επανάληψη της φράσης του Πρωθυπουργού στην κρίση των Ιμίων «Δυστυχώς είμαστε κατώτεροι των περιστάσεων». Η Ιστορία όμως δεν δίνει συγχωροχάρτι σε τέτοιου είδους εξομολογήσεις. Αυτό που απαιτείται είναι ανάληψη ευθύνης και ανάληψη κατεπείγουσας δράσης.

Πραγματικά οι καιροί ου μενετοί.

24/09/2020 — Σύνδεσμος 71

Πώς θα ανατραπεί η αναθεωρητική στρατηγική της Τουρκίας στην Αν. Μεσόγειο

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ανδρέα Πενταρά
π. Διοικητού Κυπριακής Υπηρεσίας Πληροφοριών

Ανατροπή στην αναθεωρητική στρατηγική της Τουρκίας στην ανατολική Μεσόγειο και τη Μ. Ανατολή αποτελούν οι κυρώσεις που επέβαλαν οι ΗΠΑ στην αμυντική βιομηχανία της Τουρκίας, εξ αιτίας της προμήθειας του πυραυλικού συστήματος S-400.

Τη στρατηγική αυτή η Τουρκία την στήριξε εξ ολοκλήρου στη πολεμική μηχανή που έστησε τα τελευταία 15 χρόνια, με έμφαση στη πολεμική βιομηχανία, σε μια προσπάθεια να καταστεί αυτάρκης στη κατασκευή οπλικών συστημάτων.

Ισχυρίζεται η Τουρκία, ότι η αμυντική της βιομηχανία καλύπτει το 80% των αναγκών των Ενόπλων της Δυνάμεων αλλά αυτό είναι ένας μύθος, γιατί μπορεί να παράγει το τελικό προϊόν των διαφόρων συστημάτων, όμως, όπως συμβαίνει σε κάθε βιομηχανία παραγωγής τέτοιων συστημάτων, το 60% των απαρτίων και ανταλλακτικών, προέρχεται από άλλες εξειδικευμένες βιομηχανίες κυρίως της Ευρώπης και της Δύσης.

Κατά συνέπεια, η απαγόρευση στις Αμερικανικές εταιρείες να εξάγουν στη Τουρκία όπλα, ανταλλακτικά και τεχνολογία, η απαγόρευση στις Αμερικανικές τράπεζες να χορηγούν δάνεια και πιστώσεις στην αμυντική βιομηχανία και η απαίτηση των ΗΠΑ προς άλλους χρηματοοικονομικούς οργανισμούς ανά το παγκόσμιο να πράξουν το ίδιο, θα αποτελέσουν την απαρχή της αποκαθίλωσης τού ίδιου του Ερντογάν αλλά και του οράματός του να αναβιώσει την Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Βέβαια, δεν γνωρίζουμε πόσο θα κρατήσει η επιβολή εμπάργκο, όμως αν κρίνουμε από το προηγούμενο εμπάργκο όπλων που επέβαλαν οι ΗΠΑ στη Τουρκία το 1974 εξ αιτίας της Τουρκικής εισβολής στη Κύπρο, όπου, στα 4 χρόνια που διήρκεσε, το 60% των αεροσκαφών ήταν καθηλωμένα στο έδαφος και το 50% των πλοίων δεμένα στα μπουράγια, μπορούμε να αντιληφθούμε τι σημαίνει για τις Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις το σημερινό εμπάργκο.

Στο πολιτικό επίπεδο, η επιβολή του εμπάργκο στη Τουρκία, αλλάζει ευνοϊκά για Κύπρο και Ελλάδα το γεωπολιτικό περιβάλλον στη περιοχή μας, και εξαρτάται από τις πολιτικές ηγεσίες των δύο χωρών με ποιο τρόπο θα εκμεταλλευθούν τα νέα δεδομένα και πως θα διαχειριστούν τα προβλήματα με τη Τουρκία (Κυπριακό, ΑΟΖ, ενέργεια κλπ). Από την άλλη βέβαια, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι, για το αμέσως επόμενο διάστημα η Τουρκία μπορεί να γίνει πιο επιθετική, όσο το εμπάργκο δεν θα αρχίσει να επηρεάζει τις Ένοπλες της Δυνάμεις.

Τέλος, η παγιωμένη για δεκαετίες αντίληψη, ότι ο χρόνος δημιουργεί τετελεσμένα, τα οποία αποβαίνουν πάντοτε εις βάρος μας, αποδεικνύεται αναληθής και αναστρέψιμη.

Στη παρούσα περίοδο ο χρόνος εργάζεται υπέρ των Ελληνικών και Κυπριακών εθνικών συμφερόντων. Ας τον εκμεταλλευθούμε στη Κύπρο, για ενίσχυση των συντελεστών ισχύος και δη της αμυντικής θωράκισης, όπως άλλωστε πράττει και η Ελλάδα.

Τουρκία, η επιτομή της αντίφασης

Του Κυρίου Δημητρίου Ζακωντίνου
Οικονομολόγου Msc
π. Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Στην πρόσφατη ιστορία της Μικράς Ασίας δεσπόζει η προσωπικότητα του «πατέρα των Τούρκων» Mustafa Kemal που θεωρείται ο ιδρυτής της σημερινής Τουρκίας

Στην πρόσφατη ιστορία της Μικράς Ασίας δεσπόζει η προσωπικότητα του «πατέρα των Τούρκων» Mustafa Kemal που θεωρείται ο ιδρυτής της σημερινής Τουρκίας.

Στην ομιλία του προς την Τουρκική εθνοσυνέλευση (1922) που έλαβε χώρα μετά την ελληνική μικρασιατική καταστροφή που ήταν η απαρχή της ουσιαστικής κατάργησης της συνθήκης των Σεβρών και παρά τα συγχαρητήρια μηνύματα και τηλεγραφήματα από μουσουλμανικά έθνη που θεώρησαν ότι αυτός ο μουσουλμάνος στρατηγός που είχε νικήσει όλη την ισχύ της Ευρώπης θα αποτελούσε την ευκαιρία για την εκδίωξη των αποικιοκρατών, είπε:

«Δεν πιστεύω ούτε στη συμμαχία όλων των εθνών του Ισλάμ αλλά ούτε και στη συμμαχία των τούρκικων λαών. Για πέντε αιώνες οι Τούρκοι πολεμούσαν και πέθαιναν στο Ιράκ, στην Αραβία, στην Ευρώπη, στον Καύκασο, στην Αφρική. Τους εκμεταλλεύτηκαν επονείδιστα οι Σουλτάνοι τους και μάλιστα χωρίς κανένα όφελος. Όσον αφορά τους μουσουλμάνους αδελφούς μας και βέβαια επιθυμούμε να τους δούμε ελεύθερους αλλά πέρα από τις ευχές μας δεν μπορούμε να τους προσφέρουμε καμία βοήθεια. Η Οθωμανική αυτοκρατορία είναι πια νεκρή και τα κομμάτια της είναι διεσπαρμένα και ας πάει στην ευχή του Θεού.

Καταλήγοντας είπε: η κυβέρνηση πρέπει να είναι σταθερή, με συγκεκριμένη πολιτική και με ένα σκοπό: να διαφυλάξει τη ζωή και την ανεξαρτησία του έθνους μέσα στα φυσικά του σύνορα. Στην ευχή τα όνειρα και οι ψευδαισθήσεις, μας έχουν κοστίσει ακριβά στο παρελθόν».

Αναμφίβολα η τοποθέτηση του Mustafa Kemal ήταν η επιτομή της αυτογνωσίας και του ρεαλισμού καθόσον είχε αντιληφθεί ότι αυτό που είχε πετύχει οφειλόταν όχι μόνο στις ηγετικές του ικανότητες αλλά και στην απίστευτη «φαγωμάρα» που επικρατούσε στο ελληνικό στρατόπεδο.

Και φυσικά γνώριζε την σύγκρουση συμφε-

ρόντων μεταξύ των πρώην συμμάχων της Αντάντ που ανταγωνιζόμενοι τη Μ. Βρετανία και θεωρώντας την Ελλάδα ως το λειτουργικό της παράγωγο ενίσχυαν τον τουρκικό αγώνα και ηθικά και υλικά.

Σήμερα σχεδόν 100 χρόνια μετά, δεν είναι μυστικό ότι με τις ΗΠΑ και την Τουρκία υπάρχουν σημαντικά ζητήματα.

Θέματα με την Τουρκία αντιμετωπίζει και η Ευρώπη, τόσο σαν ένωση όσο και ξεχωριστά διάφορα ευρωπαϊκά κράτη.

Όλα αυτά συμβαίνουν παρά το γεγονός ότι Τουρκία είναι μέλος της Δυτικής συμμαχίας (ΝΑΤΟ) από το 1952, έχει αποκτήσει σημαντικές σχέσεις με τα κράτη της ευρωπαϊκής ένωσης τόσο σε πολιτικό όσο και σε οικονομικό επίπεδο και φλερτάρει ακόμα και με ένταξη σ' αυτήν.

Παρόλα αυτά, η σημερινή τουρκική ηγεσία που διαπνέεται από Σουλτανική ιδεολογία έχει παραμερίσει την κληρονομιά και τις παρακαταθήκες του Mustafa Kemal, επεμβαίνει στο Ιράκ, στη Συρία, στον Καύκασο, στην Αφρική, προκαλεί στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο και αναλαμβάνοντας ρόλο προστάτη των παλαιστίνιων προκαλεί και το Ισραήλ.

Απροκάλυπτα στρέφεται και κατά Ευρωπαϊκών κρατών εστιάζοντας ιδιαίτερα στην Ελλάδα την οποία την παρουσιάζει διαχρονικά ως εργαλείο ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που χρησιμοποιήθηκε για τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και σήμερα χρησιμοποιείται κατά της Τουρκίας.

Θα μπορούσαμε να καταλήξουμε ότι η σημερινή τουρκική ηγεσία έχοντας πάρει και θρησκευτική παιδεία και έχοντας υπερβολικές φιλοδοξίες, να θέλει να αποκτήσει τον τίτλο του χαλίφη, ηγέτη των μουσουλμάνων, τίτλο που κατείχε ο τελευταίος Οθωμανός Σουλτάνος «Βαχτεντιν».

Έτσι λοιπόν χρησιμοποιεί μια έντονα αντιδυτική ρητορική, συναλλάσσεται με ισλαμικά ριζοσπαστικά στοιχεία που χρησιμοποιεί σε διάφορες διενέξεις και προκαλώντας ασύστολα γειτονικές χώρες να θέλει μέσω στρατιωτικών επιδείξεων και προεξοφλώντας νικηφόρο αποτέλεσμα να αναγνωρισθεί ως υπέρμαχος του Ισλάμ και οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί να προσβλέπουν σ' αυτήν ώστε να καταστεί υπέρμαχος της Ανατολής έναντι της Δύσης.

Η Γερμανική Ιδεολογία και εμείς

Του Κυρίου Παντελή Σαββίδη

Λίγο πριν από το θάνατο του Ιλιά Πριγκόζιν, η Ένωση Χημικών Βελγίου τίμησε τον μεγάλο επιστήμονα στις Βρυξέλλες. Η γνωριμία μας με τον στενό συνεργάτη του, καθηγητή Γιάννη Αντωνίου, μας έδωσε τη δυνατότητα μιας πρόσκλησης στην εκδήλωση. Μετά το πέρας της καθίσαμε στην Grand Place για έναν καφέ, και στην παρέα ήταν και ένας Γερμανός επιστήμονας. Πάνω στη συζήτηση τον ρώτησα γιατί η Γερμανία δεν αναλαμβάνει πρωτοβουλίες για να εμβαθύνει την Ένωση. Μου απάντησε πως είναι καλύτερα η Γερμανία να μην κάνει τίποτε ακόμη. Καλύτερα να σιωπά. Αυτό την σώζει. Για να είμαι ειλικρινής δεν αντιλήφθηκα, τότε, το νόημα των λέξεων ενός ανθρώπου που θα έζησε και τον πόλεμο.

Με τον καιρό διαπίστωσα πως μάλλον είναι καλύτερα η Γερμανία να μην κάνει τίποτε.

Διότι στο γερμανικό υποσυνείδητο είναι καταγεγραμμένη η γερμανική ιδιαιτερότητα. Η γερμανική εξαίρεση. Η αντίληψη του ξεχωριστού έθνους που δημιούργησε ένα ξεχωριστό κράτος και έχει ιδιαίτερους στόχους και δυνατότητες. Αυτά, σε συνδυασμό με τον γερμανικό παρτικουλαρισμό, την αντίληψη δηλαδή ότι αντί των γενικών αρχών και αντιλήψεων πρέπει να επικρατούν οι ειδικές, επιμέρους ιδέες, αντί της καθολικότητας του ορθού λόγου οι εθνικές ιδιαιτερότητες και οι ικανότητες του νου (η γερμανική υπεροχή με άλλα λόγια), συνιστούν αυτό που θα λέγαμε Γερμανική Ιδεολογία.

Το πρόβλημα με τη γερμανική πολιτική είναι ότι τα βασικά σημεία αναφοράς της τόσο ιστορικά όσο και πολιτισμικά διαπνέονται από το ήθος της γερμανικής εξαίρεσης.

Αυτή η ιδεολογία υποχώρησε μετά τον πόλεμο και καθ' όλη τη διάρκεια της Δημοκρατίας της Βόννης. Αλλά μετά την ένωση των δύο Γερμανιών και τη μεταφορά της πρωτεύουσας στο Βερολίνο, επανήλθε ως κυρίαρχη.

Αυτή η ιδεολογία, λοιπόν, δεν θεωρεί άλλον ευρωπαϊκό λαό ικανό να κάνει ό,τι μπορούν να πετύχουν ο Γερμανοί. Θεωρεί πως το Παρίσι δεν μπορεί να είναι, όπως κάποτε, πολιτιστική πρωτεύουσα. Πρέπει να γίνει η Γερμανία. Δεν μοιράζεται τίποτε, και αν το κάνει θα το κάνει με το στανιό.

Είναι η ιδεολογία που κυριάρχησε μετά τον Κολ και μας κάνει να αναρωτιόμαστε γιατί η Μέρκελ που τον διαδέχθηκε είναι τόσο διαφορετική. Δεν πρό-

κειται για διαφορά Μέρκελ-Κολ. Αλλά για την επικράτηση παλιών γερμανικών αντιλήψεων που δεν επέτρεψαν τη δημιουργία μιας ευρωπαϊκής Γερμανίας (όπως με τη Δημοκρατία της Βόννης) αλλά μιας γερμανικής Ευρώπης μετά τη Δημοκρατία του Βερολίνου. Το τραγικό είναι ότι διαμορφώθηκε με αναφορές και στην Αρχαία Ελλάδα.

Δυστυχώς η τάση αυτή, που έχει αναλυθεί από μεγάλους Γερμανούς διανοούμενους (από τον Νίτσε ως τον Χέρντερ, από τον Γιουνγκ ως τον Γκάνταμερ και, βεβαίως, τον Χάιντεγκερ), δεν είναι περιθωριακή ή εθνικιστική και δεν ενδημεί μόνο στην Ακροδεξιά. Απέκτησε στέρεα θεμέλια στη γερμανική κοινωνία μετά την ενοποίηση. Οι πολιτισμικές ορίζουσες της χώρας έχουν μεταβληθεί σημαντικά.

Και ενώ όλοι αναμένουμε γερμανικές πρωτοβουλίες για την συγκρότηση μιας ομοσπονδιακής Ευρώπης, τέτοιες πρωτοβουλίες δεν θα δούμε διότι το πλαίσιο που περιγράφηκε παραπάνω δεν το επιτρέπει.

Πρέπει να αλλάξει κάτι ριζικό στη γερμανική αντίληψη, αλλά αυτή η αλλαγή δεν θα επέλθει.

Αναμφιβόλως, αν επιχειρήσει να κατατάξει κανείς τις αναφορές αυτές στο ιδεολογικό φάσμα είναι μάλλον δεξιές και ακροδεξιές, αλλά για τα δεδομένα της Γερμανίας διατρέχουν οριζόντια το πολιτικό φάσμα. Αν κάποιος θα το αμφισβητούσε θα ήταν μια γερμανική Αριστερά (χωρίς και αυτό να είναι σίγουρο), αλλά και αυτή εξέλιπε.

Σε αυτό το πλαίσιο ο Ερντογάν έχει προνομιακή θέση στην πολιτική της καγκελαρίου. Το ίδιο και οι αντιλήψεις του. Ρήξη της Γερμανίας με την Τουρκία σημαίνει μερική, έστω, αναθεώρηση της γερμανικής ιδεολογίας. Εκτός και αν η ρήξη καλυφθεί από μια φυλετική αντιμετώπιση της Τουρκίας. Αλλά και αυτό είναι επικίνδυνο.

Ίσως σώσει την κατάσταση η διοχέτευση του γερμανικού δυναμισμού στην οικονομία μετά τον πόλεμο. Αλλά και εδώ πλεονεκτεί η Τουρκία. Τα γερμανικά συμφέροντα είναι μεγαλύτερα στη γειτονική χώρα.

Πολύ φοβάμαι πως το μέλλον της Ελλάδας δεν είναι στην Ευρώπη. Αν και θα το ήθελα. Μήπως αυτή η ανάλυση ώθησε τους Βρετανούς να φύγουν από την Ένωση; Πού βασίζονται οι Γάλλοι και αισιοδοξούν;

Γιατί η Γερμανία χαϊδεύει τον Ερντογάν – Η ευρασιατική σκακιέρα και ο ρόλος της Ελλάδας

Του Καθηγητού Κυρίου Κωνσταντίνου Γρίβα

Σε προηγούμενα άρθρα του στο SLpress ο γράφων αναφέρθηκε στην στρατηγική στόχευση της Τουρκίας να μετατραπεί σε ρυθμιστή των εξελίξεων στην Ευρασία και να ισορροπήσει μεταξύ των δύο μεγάλων διαμορφούμενων παγκόσμιων πόλων ισχύος. Επίσης, στην πιθανότητα να θέλει να διαμορφώσει ένα είδος ευρασιατικού μακρινού συγγενή του παλαιού Κινήματος των Αδεσμεύτων, σε συνεργασία με το Πακιστάν και κάποιες από τις τουρκόφωνες πρώην σοβιετικές Δημοκρατίες της Κεντρικής Ασίας.

Όμως, η κατάσταση ενδέχεται να είναι ακόμη πιο ενδιαφέρουσα. Συγκεκριμένα, αν πράγματι αυτό το σχήμα αποκτήσει υπόσταση, τότε είναι πολύ πιθανόν να επηρεάσει σημαντικά τη γεωπολιτική συμπεριφορά και άλλων χωρών. Οι πρώτες εξ' αυτών είναι άλλες μουσουλμανικές χώρες της Ασίας, όπως η Μαλαισία και η Ινδονησία. Το σημαντικότερο, όμως, είναι ότι ενδεχομένως να προκύψουν σοβαρές επιδράσεις, ακόμη και στο "βαθύ εσωτερικό" της Ευρώπης, συγκεκριμένα στη Γερμανία.

Η τελευταία έχει παραδοσιακά στραμμένο το βλέμμα της προς ανατολάς, ενώ με την ένωση των γερμανικών κρατών, μετά τη νίκη των Πρώσων επί της Γαλλίας το 1870, έγινε υπερβολικά ισχυρή για να "χωράει" στη Δυτική Ευρώπη. Σήμερα, σε μια μετά-ευρωπαϊκή και μια μετά-αμερικανική εποχή, φαίνεται πως αναζητεί ένα νέο ρόλο.

Με τους όρους μετά-αμερικανική και μετά-ευρωπαϊκή εποχή εννοούμε ότι οι ΗΠΑ βρίσκονται σε μια παρατεταμένη υπαρξιακή κρίση που οδηγεί σε ανυπαρξία συγκροτημένης γεωστρατηγικής, τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα. Την ίδια στιγμή, το όνειρο της Ενωμένης Ευρώπης μάλλον πνέει τα λοίσθια και η Γηραιά Ήπειρος μετατρέπεται ταχέως, εκ νέου σε ανταγωνιστικό πεδίο.

Εξασφάλιση ζωτικού οικονομικού χώρου

Η Γερμανία γνωρίζει πολύ καλά ότι για να κυριαρχήσει στον ενδοευρωπαϊκό ανταγωνισμό δεν αρκεί η οικονομική της πρωτοκαθεδρία. Χρειάζεται μια ευρύτερη γεωπολιτική αναβάθμιση, πάνω στην οποία θα "κουμπώσει" η οικονομική της ισχύς. Ενδέχεται να μπορεί να επιτύχει αυτήν την αναβάθμιση, στρεφόμενη προς την απέραντη χερσαία "θάλασσα"

της Ευρασίας. Μία πιθανή συνεργασία με αυτό το καθοδηγούμενο από την Τουρκία μουσουλμανικό σχήμα, πιθανώς να της προσφέρει αυτήν την ευκαιρία.

Καταρχάς, με αυτόν τον τρόπο η Γερμανία θα εξασφαλίσει έναν ζωτικό χώρο για την οικονομία της, η οποία στο μέλλον ενδέχεται να κληθεί να λειτουργήσει σε ένα νέο περιβάλλον που δεν θα είναι η παγκοσμιοποιημένη ενιαία αγορά, αλλά θα έχει έντονα στοιχεία προστατευτισμού και η εμπορική δραστηριότητα θα είναι εναρμονισμένη με ευρύτερες γεωπολιτικές στρατηγικές των ισχυρών δρώντων.

Επιπροσθέτως, θα αποκτήσει ισχυρά διαπραγματευτικά χαρτιά έναντι της Ρωσίας και της Κίνας, με τις οποίες διατηρεί μεικτές σχέσεις ανταγωνισμού και συνεργασίας, ιδιαίτερα στον εμπορικό τομέα. Τέλος, με αυτόν τον τρόπο φιλοδοξεί να αποκτήσει αυξημένο ειδικό βάρος έναντι της Γαλλίας, που είναι ο μεγάλος της αντίπαλος στον ενδοευρωπαϊκό ανταγωνισμό, αν και ταυτοχρόνως συνεργάτης της σε άλλους τομείς. Επίσης, φιλοδοξεί να αποκτήσει και ισχυρά διαπραγματευτικά χαρτιά έναντι των ΗΠΑ.

Την πιθανότητα συνεργασίας με τον πιθανό μουσουλμανικό "τρίτο πόλο" στην Ευρασία ενισχύει και η ύπαρξη της πολυπληθούς τουρκικής μειονότητας στο εσωτερικό της Γερμανίας που αποτελεί έναν κρίσιμο παράγοντα διαμόρφωσης των εκλογικών αποτελεσμάτων και ωθεί προς την ενίσχυση των σχέσεων με την Τουρκία.

Μία ευκαιρία για την Ελλάδα

Όσον αφορά τη χώρα μας, ένα παρόμοιο ευρασιατικό σχήμα, που θα λειτουργεί ως δυνάμει τρίτος πόλος στον κόσμο των επόμενων δεκαετιών, προκαλεί πονοκεφάλους και στους τρεις βασικούς πλανητικούς δρώντες, δηλαδή την Κίνα, τις ΗΠΑ και τη Ρωσία. Το ίδιο προκαλεί και σε δευτερεύοντες δρώντες, όπως είναι η Γαλλία και η Ινδία και σε ακόμη περισσότερους τοπικούς, όπως είναι η Αίγυπτος, η Σαουδική Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα κλπ. Πολλώ δε μάλλον αν σε αυτό το σχήμα ενσωματωθεί, έστω και με "χαλαρό" τρόπο και η Γερμανία.

Το "κεφάλι" αυτού του "γεωπολιτικού φιδιού", που ανησυχεί τις ισχυρότερες δυνάμεις και απειλεί με ασφυξία τις μικρότερες, είναι η Τουρκία. Και η μόνη

δύναμη που μπορεί να χτυπήσει το "φίδι" στο κεφάλι του, είναι η Ελλάδα. Δηλαδή, διαμορφώνεται μια πιθανή τεράστια γεωπολιτική ευκαιρία για τη χώρα μας, όχι απλώς να συμμετάσχει, αλλά να ηγηθεί ενός ad hoc αντιτουρκικού σχηματισμού, όχι λόγω μεγεθών, αλλά γιατί βρίσκεται στη σωστή θέση και έχει απέναντί της τον σωστό αντίπαλο.

Είναι η Ελλάδα μόνον που μπορεί να τον αδρανοποιήσει και συνακόλουθα να σταματήσει το χτίσιμο αυτού του ενδιαμέσου γεωπολιτικού οικοδομήματος. Αν πράγματι η Γερμανία σκέφτεται να ενταχθεί σε αυτό το σχήμα, η καταστροφή του μπορεί να αποτελέσει το αναγκαίο πρώτο βήμα που χρειάζεται η χώρα μας για να ξεκινήσει τη διαδικασία απαλλαγής από τον ασφυκτικό γερμανικό εναγκαλισμό. Για να το κάνει, όμως, αυτό θα πρέπει να κινηθεί με τόλμη, με αυτοπεποίθηση και να αναλάβει ρίσκα.

Το ευρασιατικό Champions League!

Η Ελλάδα πρέπει να ορθώσει το ανάστημά της απέναντι στην Τουρκία, όχι να υποχωρεί συνεχώς και να διακινδυνεύει ακόμη και ένοπλη αντιπαράθεση έναντι αυτής. Κυρίως πρέπει να απειθαρχήσει έναντι των "κελευσμάτων" και των εντολών που θα λάβει από το Βερολίνο, αλλά και πιθανώς από την Ουάσιγκτον, η οποία αυτήν την περίοδο δεν δείχνει να έχει συγκροτημένη στρατηγική.

Φυσικά, κατανοώ ότι παρόμοιες απόψεις προκαλούν τη θυμωδία και τον χλευασμό τόσο των ελίτ της χώρας, όσο και του μεγαλύτερου μέρους της κοινής γνώμης, που έχουν αναγάγει σε θέσφατο την αντίληψη της μικρής, αδύναμης και ανύπαρκτης Ελλάδας, ιδιαίτερα δε έναντι της Γερμανίας. Όταν, λοιπόν, λες ότι η Ελλάδα μπορεί να πρωταγωνιστήσει στο τεράστιο παιχνίδι που στήνεται σήμερα στην "Μεγάλη Σκακιέρα" της Ευρασίας, κατά Μπρεζίνσκι, είναι σαν να λες στους παράγοντες και τους οπαδούς μιας ομάδας που θεωρεί ότι παίζει στο τοπικό πρωτάθλημα, ότι στην πραγματικότητα είναι στους ομίλους του Champions League!

Όμως, η πραγματικότητα είναι ακριβώς αυτή. Η Ελλάδα έχει τον ρόλο που έχει εξαιτίας του ότι βρίσκεται στη θέση που βρίσκεται και έχει απέναντί της τους αντιπάλους που έχει. Το να προσπαθεί να κρυφτεί από την Ιστορία, είναι παρανοϊκή ανάγνωση της πραγματικότητας. Αντιθέτως, η αποδοχή του αναγκαστικού πρωταγωνιστικού ρόλου που η Ιστορία επιβάλλει στη χώρα μας, είναι η μόνη ρεαλιστική επιλογή.

Πηγή: SLpress

“Ο πέμπτος πόλεμος του Ερντογάν θα βρει την Τουρκία ηττημένη”

Αποσπάσματα από άρθρο του ΤουBurak Bekdil*
Από το Gatestone Institute

Κατά τον 20ό αιώνα, οι Τούρκοι και οι παραδοσιακοί αντίπαλοί τους στο Αιγαίο, οι Έλληνες, πολέμησαν σε τέσσερις συμβατικούς πολέμους: στον πρώτο Βαλκανικό Πόλεμο (1912-1913), στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο (1914-1918), στον Ελληνοτουρκικό πόλεμο (1919-1922) και στον πόλεμο της Κύπρου (1974). Δεν είναι λοιπόν η πρώτη φορά κατά τη διάρκεια μιας ειρηνικής περιόδου που οι εφημερίδες σε ολόκληρο τον κόσμο λένε στους αναγνώστες τους ότι το Αιγαίο πέλαγος βρίσκεται στα πρόθυρα του πολέμου. Η «ειρήνη» στο Αιγαίο ήταν πάντα εύθραυστη —έως πολύ εύθραυστη— εκτός από σύντομες περιόδους σχετικής ύφεσης. Φαίνεται λες και οι Τούρκοι και οι Έλληνες ζουν σε γειτονικά σπίτια χτισμένα πάνω σε μια βεντέτα που διαρκεί αιώνες.

Ο επικεφαλής της ισραηλινής Μοσάντ, YossiCohen, φέρεται να δήλωσε τον Αύγουστο ότι «η εξουσία του Ιράν είναι πιο εύθραυστη, αλλά η πραγματική απειλή έρχεται από την Τουρκία»

Μια ανοιχτή σύγκρουση εντός και γύρω από το Αιγαίο είναι ενάντια στα δυτικά συμφέροντα. Τα δυτικά κράτη, ωστόσο, έχουν δίκιο όταν δεν παραμένουν αδιάφορα ή υποτακτικά στις τουρκικές απειλές.

Η σύγκρουση στο Αιγαίο και οι επιπτώσεις της αφορούν επίσης την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η σύνοδος κορυφής των χωρών του νότου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (MED7), που διοργανώθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου από τη Γαλλία, εξέφρασε την πλήρη υποστήριξη και την αλληλεγγύη της προς την Ελλάδα και την Κύπρο σχετικά με τις επανειλημμένες παραβιάσεις των κυριαρχικών δικαιωμάτων τους από την Τουρκία

Ο Ερντογάν μπορεί να κερδίσει τον πέμπτο πόλεμο μόνο μέσα στη χώρα του. Εάν αποφύγει μια στρατιωτική σύγκρουση, θα έχει αποτρέψει έναν χαμένο πόλεμο για την Τουρκία. Μέσα στη χώρα του, η αποφασιστική εξωτερική πολιτική του, οι σκληροπυρηνικοί τρόποι και η ρητορική πρόκλησης προς πάσα κατεύθυνση ενδεχομένως να του φέρουν μερικές ακόμη ψήφους και επιπλέον δημοτικότητα. Ο πέμπτος πόλεμος του Ερντογάν δεν θα έχει νικητές. Ωστόσο, η Τουρκία του Ερντογάν θα είναι η μεγάλη ηττημένη.

*Ο BurakBekdil, ένας από τους κορυφαίους δημοσιογράφους της Τουρκίας, πρόσφατα απολύθηκε από την πιο γνωστή εφημερίδα της χώρας μετά από 29 χρόνια, επειδή έγραψε στο Gatestone τι συμβαίνει στην Τουρκία. Είναι μέλος του Middle East Forum.

Περί της αγοράς φρεγατών για το Πολεμικό μας Ναυτικό

Του Αντιναυάρχου ε.α.Μαρτζούκου Βασιλείου ΠΝ
Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Σε μία ιδιαίτερα κρίσιμη περίοδο για τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα, βρίσκεται σε εξέλιξη η διαδικασία επιλογής φρεγατών (Φ/Γ) για το Πολεμικό μας Ναυτικό. Εάν η εν λόγω διαδικασία ήταν απότοκη των προβλέψεων μίας εθνικής στρατηγικής και όχι ανακλαστική αντίδραση σε τουρκικές απειλές, πιέσεις και πρωτοβουλίες, θα έπρεπε αυτή να έχει συμβεί τουλάχιστον προ οκταετίας. Μετά την αδράνεια και αμέλεια πολλών διαδοχικά κυβερνήσεων, έστω και τώρα ο Κος Πρωθυπουργός ορθώς αποφάσισε να εξοπλίσει τις ΕΔ με τις μονάδες, τα συστήματα και τα μέσα που ανακοινώθηκαν πρόσφατα. Η επιλογή πολεμικών πλοίων κρούσεως δεν είναι εύκολη, δεδομένου του υψηλού κόστους αλλά και της μακρόχρονης επενδύσεως που γίνεται (περί τα 40 έτη). Βασικές παράμετροι της επιλογής είναι οι ακόλουθες:

1.Επιχειρησιακά κριτήρια: Το πλοίο που θα επιλεγεί θα πρέπει να αντεπεξέρχεται αποτελεσματικά στις απαιτήσεις των αποστολών του ΠΝ, έναντι των τρεχουσών αλλά και μελλοντικών δυνατοτήτων της απειλής, εντός του γεωγραφικού περιβάλλοντος του αναμενομένου θεάτρου επιχειρήσεων. Θα πρέπει η τεχνολογία του πλοίου να επιτρέπει κατάλληλες αναβαθμίσεις και προσθήκες στην διάρκεια του μακρού της βίου. Θα πρέπει πέραν του κόστους αγοράς να εκτιμηθεί το συνολικό κόστος του κύκλου ζωής του πλοίου, η πρόσβαση σε υλικά υποστηρίξεως, η αξιοπιστία των εταιρειών και χωρών προελεύσεως αυτών, η εκ μέρους τους αποδέσμευση όπλων και αισθητήρων υψηλής αποτελεσματικότητας, η συμβατότητα των συστημάτων και υλικού με αυτά των συμμαχιών μας κ.λπ..

2.Πολιτικά κριτήρια: Οι κυβερνήσεις συνδέουν τις δαπανηρές αγορές αμυντικού υλικού με πολιτικές/διπλωματικές σκοπιμότητες. Η επιλογή εταιρειών και χωρών ενδεχομένως να αποβλέπει σε ενδυνάμωση συμμαχικών δεσμών με συγκεκριμένη χώρα, σε αποφυγή προκλήσεως δυσανεξίας σε έτερη χώρα, στον συμψηφισμό της επιλογής με άλλες εγχώριες επενδύσεις εκ μέρους της επιλεγείσας χώρας, την αποφυγή επιλογής χώρας που αντιτίθεται σε ημετέρες συμμαχίες ή συνεργάζεται στενά με τον αντίπαλο κ.λπ..

3.Αναπτυξιακά Κριτήρια: Η τελική επιλογή σχετίζεται και με τον βαθμό συμβολής της στην ανάπτυξη της χώρας, την αύξηση των θέσεων εργασίας, την τεχνογνωσία, την ενίσχυση της εγχώριας αμυντικής βιομηχανίας και την εθνική αυτόνομη. Ενδεικτικά κριτήρια είναι η ναυπήγηση πολεμικών πλοίων στην Ελλάδα, η συμπαραγωγή μονάδων, συστημάτων, όπλων, μηχανημάτων και υλικών, η ανάπτυξη σχετικών υποδομών, η πρόσβαση σε υλικό υψηλής τεχνολογίας, η εγχώρια πιστοποίηση συντηρήσεως και ελέγχου, η πώληση ή παροχή υπηρεσιών σε τρίτες χώρες, η διατήρηση γραμμών παραγωγής κ.λπ..

Οι ανωτέρω βασικές παράμετροι επιλογής θα πρέπει να εναρμονίζονται κατάλληλα προς μεγιστοποίηση του οφέλους. Εάν εν τούτοις υπάρχουν αντιθετικές τάσεις μεταξύ τους, είναι σαφές ότι τα επιχειρησιακά κριτήρια θα πρέπει να υπερισχύουν, αφού ο βασικός λόγος αγοράς μίας πολεμικής μονάδας είναι η αποτελεσματική αντιμετώπιση

του αντιπάλου. Δίχως αυτή την προϋπόθεση, τα χρήματα των φορολογουμένων συμπολιτών μας απλώς δαπανώνται άσκοπα. Στο σημείο αυτό ο ρόλος των στρατιωτικών επιτελείων θα πρέπει να είναι καταλυτικός. Οι «εκπτώσεις» στις επιχειρησιακές δυνατότητες μίας ναυτικής μονάδας κρούσεως, λόγω των άλλων παραμέτρων – κριτηρίων θα πρέπει να αποτελούν σπανίζουσα περίπτωση και πάντως αυτές δεν θα πρέπει να αφορούν σε κύριες δυνατότητες της μονάδας. Σε αντίθετη περίπτωση οι στρατιωτικές ηγεσίες, ως επιχειρησιακά και τεχνικά αρμόδιες, οφείλουν να διαχωρίζουν την θέση τους με δεοντολογικό αλλά και σαφή τρόπο ακόμη και εάν αυτό οδηγήσει σε παραίτηση.

Έχει ορθώς διατυπωθεί κατ' επανάληψη ότι κύρια δυνατότητα της νέας ελληνικής Φ/Γ θα πρέπει να αποτελεί η αεράμυνα περιοχής, στοιχείο που λείπει από το ΠΝ. Η κάλυψη μεγάλης περιοχής συμβάλλει στην αεράμυνα της χώρας και προστατεύει τις υπόλοιπες μονάδες του Στόλου. Η εναέρια τουρκική απειλή (αεροσκάφη, drones, πύραυλοι από ξηρά θάλασσα και αέρα κ.λπ.) είναι υπαρκτή, μεγιστοποιείται στην ΝΑ Μεσόγειο και δύναται να εκδηλώσει μαζικές επιθέσεις από δεκάδες ή και εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Η έννοια της αεράμυνας περιοχής μίας Φ/Γ συνοψίζεται στα ακόλουθα κύρια χαρακτηριστικά, τα οποία δεν επιδέχονται «εκπτώσεων» δίχως τον κίνδυνο «θανάσιμου τραυματισμού» της έννοιας αυτής:

- Ραντάρ μεγάλης εμβέλειας εντοπισμού και εγκλωβισμού.

- Δυνατότητα ταυτόχρονης εμπλοκής με πολλούς εναέριους στόχους (π.χ. υπάρχουν σύγχρονες Φ/Γ που αντιμετωπίζουν ταυτόχρονα 16 στόχους).

- Μεγάλη εμβέλεια αλλά και αξιοπιστία των όπλων κατά εναερίων στόχων (υπάρχουν σήμερα λίαν αξιόπιστα όπλα με εμβέλεια πολύ πέραν των 100 χλμ.).

Μία ιδιαίτερα ακριβή Φ/Γ με δυνατότητες αεράμυνας περιοχής είναι δυνατόν να προσβληθεί από υποβρύχια (Υ/Β) ή μονάδες επιφανείας ή και από την ξηρά, γεγονός που καθιστά απαραίτητη την αυτοπροστασία της από τις εν λόγω απειλές. Ένα σταθερό αξιόπιστο sonar (ενδεχομένως σε συνδυασμό με καθαιρούμενο μεταβλητού βάθους), τορπίλες (Τ/Λ) κατά Υ/Β, αντίμετρα κατά Τ/Λ, ισχυροί και αξιόπιστοι πύραυλοι, αποτελεσματικά πυροβόλα μεγάλης εμβέλειας, όπλα και αντίμετρα κατά πλοίων και στόχων ξηράς, καθώς και ανθυποβρυχιακό ελικόπτερο αποτελούν επίσης βασικές δυνατότητες της Φ/Γ. Τυχόν «συμψηφισμοί» ή «παραλείψεις» στους τομείς αυτούς καθιστούν την Φ/Γ ευάλωτη και την επιβιωσιμότητά της επισφαλή. Τέλος ο αξιόπιστος, απρόσκοπτος και διαρκής πλους της Φ/Γ, δίχως μηχανικές βλάβες, αποτελεί μία ακόμη ουσιώδη προϋπόθεση.

Οι ανωτέρω απόψεις είναι αυτονόητες και γνωστές στα εθνικά κέντρα λήψεως αποφάσεων, τα οποία θεωρείται ότι διαθέτουν τόσο την κρίση όσο και την βούληση να επιλέξουν τις νέες Φ/Γ, οι οποίες θα υπηρετήσουν τα Εθνικά μας Συμφέροντα κατά τον βέλτιστο τρόπο κατά τις επερχόμενες δεκαετίες.

No more Mr nice Europe – Για να γίνει παγκόσμιος παίκτης πρέπει να σταματήσει να είναι διαιτητής

Του Κυρίου Hans Kribbe

Πριν από περίπου 15 χρόνια, ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ρομάνο Πρόντι πρότεινε ένα όραμα για την Ευρώπη που περιβάλλεται από «ένα δαχτυλίδι φίλων». Τα λόγια του δεν ωρίμασαν καλά. Σήμερα, αντίθετα, η Ηπειρος περιβάλλεται από τσάρους, σουλτάνους και αυτοκράτορες, που παίζουν αδίστακτα την ΕΕ.

Μια άλλη αντιπαράθεση με τον Ρώσο πρόεδρο Βλαντιμίρ Πούτιν ξεπροβάλλει. Ο Τούρκος πρόεδρος Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν ξαναγράφει τον χάρτη της ανατολικής Μεσογείου. Ο Κινέζος Πρόεδρος Χι Τζινπινγκ επεκτείνει την επιρροή του στα Βαλκάνια. Στη συνέχεια, υπάρχει ο Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος αποκαλεί την ΕΕ «σχεδόν τόσο κακή όσο η Κίνα, απλά μικρότερη».

Η ανταπόκριση της ΕΕ ήταν η επανεκκίνηση της 70χρονης συναίνεσης που βασίζεται στην ειρήνη, τους κανόνες και το εμπόριο – αλλά και αναγνώριση ότι πρέπει να γίνει παγκόσμιος παράγοντας. Η Πρόεδρος της Επιτροπής Ursula von der Leyen χαρακτήρισε την Κομισιόν ως «γεωπολιτική». Ο Υπάτος Εκπρόσωπος της ΕΕ Josep Borrell παρότρυνε την Ευρώπη να μάθει «τη γλώσσα της ισχύος». Ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Michel είπε: «Η Ευρώπη πρέπει να είναι ένας παίκτης, όχι ένας αγωνιστικός χώρος».

Ωστόσο, πώς ακριβώς η Ευρώπη σκοπεύει να κάνει αυτήν τη μεταμόρφωση σε παγκόσμιο παράγοντα, παραμένει ασαφές.

Όπως πάντα στις Βρυξέλλες, αναζητούνται απαντήσεις με τη μορφή μέσων πολιτικής, διαδικασιών και μηχανικής. Για να γίνει η ΕΕ παίκτης, ισχυρίζονται αξιωματούχοι, χρειάζεται ένα ισχυρότερο ευρώ, πιο ισχυρές εμπορικές πολιτικές, έναν στρατό. Στην ομιλία της για την πολιτεία της Ένωσης, η von der Leyen προσέθεσε τη φωνή της ζητώντας την πλειοψηφία για την εξωτερική πολιτική αντί της ομοφωνίας, για να επιτραπεί μεγαλύτερη ευελιξία και ταχύτερη δράση όταν πρόκειται για την επιβολή κυρώσεων, για παράδειγμα.

Αλλά παρόλο που τέτοιες καινοτομίες είναι σημαντικές, παραβλέπουν την ανάγκη για βαθύτερο μετασχηματισμό. Η ΕΕ δεν χρειάζεται απλώς νέα εργαλεία. Χρειάζεται μια νέα νοοτροπία, στρατηγικά αντανακλαστικά και το ήθος ενός «παίκτη». Πρέπει να

κατανοήσει τι σημαίνει να είσαι παίκτης – υπαρξιακά και ηθικά – και να αρχίσει να σκέφτεται σαν τέτοιος.

Δυστυχώς, υπάρχουν μόνο περιορισμένες ενδείξεις ότι αυτή η αλλαγή λαμβάνει χώρα. Οι Βρυξέλλες δυσκολεύονται να εγκαταλείψουν την παλιά εικόνα της, στην οποία δεν είναι παίκτης αλλά διαιτητής: υπεύθυνος για την τήρηση των διεθνών κανόνων όπως τα Ηνωμένα Έθνη.

Μερικοί πολιτικοί φαίνεται να πιστεύουν ότι η Ευρώπη επιδιώκει την παγκόσμια ισχύ απλώς για να γίνει πιο ισχυρός διαιτητής, δίνοντας περισσότερες κίτρινες και κόκκινες κάρτες στους κακούς. Αυτό ισχυρίζεται ότι κάνει η ΕΕ στη Λευκορωσία ή όταν ο ισχυρός της Βραζιλίας Jair Bolsonaro αποτυγχάνει να σβήσει τις πυρκαγιές στον Αμαζόνιο.

Εάν αυτή είναι η καλύτερη απάντηση της ΕΕ στην ισχυροποίησή της, μάλλον φέρνει στο μυαλό μία αυταπάτη.

Κατά τα τελευταία τέσσερα χρόνια, οι ηγέτες της προσπάθησαν να διαπλάσουν τον Τραμπ, με μικρή επιτυχία. Ξεκίνησε εμπορικούς πολέμους, επέβαλε κυρώσεις, απείλησε να αποχωρήσει από το NATO και αναποδογύρισε τη διατλαντική σχέση.

Τα ποινικά μέτρα εναντίον της Ρωσίας δεν έχουν αποθαρρύνει τον Πούτιν, ο οποίος επιδιώκει τα συμφέροντά του με μικρή ανησυχία για την ευρωπαϊκή επίπληξη, όπως έδειξε η δηλητηρίαση του αντιπολιτευόμενου Alexei Navalny με τον νευροπαραλυτικό παράγοντα Novichok. Η Ευρώπη είναι εξίσου ανίσχυρη για να εμποδίσει την Κίνα να επιτύχει τους οικονομικούς και πολιτικούς της στόχους. Ο Κινεζικός λαός δεν θα δεχτεί «εκπαιδευτή» για τα ανθρώπινα δικαιώματα, δήλωσε ο Πρόεδρος Χι στους Ευρωπαίους ομολόγους του σε μια εικονική σύνοδο κορυφής τον περασμένο μήνα.

Ίσως δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι οι μέθοδοι της Ευρώπης ξεθωιάζουν προς την ασημαντότητα. Σε τελική ανάλυση, όταν οι κανόνες χάνουν τη σημασία τους, ποιος χρειάζεται διαιτητές;

Σκεφτείτε τους Πάπες στη Ρώμη, πίσω στον Μεσαίωνα. Όπως και η ΕΕ σήμερα, θεώρησαν την εξωτερική πολιτική ως άσκηση στην τήρηση των καθολικών κανόνων, προτύπων και αληθειών. Στη συνέχεια, ξαφνικά, υπήρχαν πολλοί Πάπες ταυτόχρονα

– και μετά τη Μεταρρύθμιση, αρκετές ερμηνείες αυτών των καθολικών κανόνων.

Τελικά, οι βασιλιάδες της Ευρώπης παρέκαμψαν τον Πάπα, σταμάτησαν να διαφωνούν για την αλήθεια (την οποία ο καθένας θα αποφασίσει για τη δική του επικράτεια) και άρχισαν να ανταγωνίζονται μόνο για παγκόσμια δύναμη, κύρος και πλούτο.

Αυτό σημαίνει να γίνεσαι παίκτης: να κατεβαίνεις από την κορυφή του βουνού και να αποδέχεσαι ότι δεν είσαι ξεχωριστός. Είσαι μόνο μία από τις πολλές κυρίαρχες δυνάμεις που ασχολούνται με τη γήινη μάχη για την επικράτεια, την πρόσβαση στην τεχνολογία, τις υποδομές, τους φυσικούς πόρους, τον πλούτο, την κυριαρχία και την επιρροή.

Ο Πάπας, αποδεικνύεται, δεν ήταν ικανός να γίνει παίκτης. Η πολιτική του συνάφεια εξασθένησε. Δεν πρέπει να ισχύσει το ίδιο για την ΕΕ. Η Ευρώπη μπορεί να μην είναι σε θέση να σώσει τον κόσμο από τον φιλελευθερισμό, το χάος και τις βλάβες που προκαλούνται από βίαιους αυταρχικούς ηγέτες. Αλλά περικυκλωμένη από αυτούς, θα πρέπει τουλάχιστον να σώσει τον εαυτό της, και ίσως μια μέρα να επεκτείνει ξανά τα όρια του φιλελεύθερου βασιλείου της.

Η μεταμόρφωση από διαιτητή σε παίκτη είναι ίσως ταπεινή. Αλλά για μια ΕΕ που επιδιώκει μεγαλύτερη παγκόσμια σημασία, θα πρέπει επίσης να είναι απελευθερωτική και ενδυναμωτική.

Σε αντίθεση με τους διαιτητές, οι παίκτες μπορούν να έχουν ενδιαφέροντα και στρατηγικές για την υπεράσπισή τους. Μπορούν – και μάλιστα πρέπει – να κάνουν ό, τι χρειάζεται για να επιτύχουν τους στόχους τους. Το καλύτερο απ' όλα, επιτρέπεται να είναι εγωιστές: Η ΕΕ θα μπορούσε να πει ότι απλώς δεν είναι σωστό να διακινδυνεύσουμε τη σύγκρουση με τη Ρωσία στο εξωτερικό της, χωρίς συγγνώμη ή εξήγηση. Ή θα μπορούσε να ισχυριστεί –όπως είχε ήδη κάνει ο Valéry Giscard d'Estaing το 2002– ότι η Ευρώπη πρέπει απλώς να σταματήσει κάπου, για παράδειγμα στα σύνορα της ΕΕ με τη Λευκορωσία ή την Τουρκία, αντί να ασκεί τον εαυτό της για καλές σχέσεις στη «γειτονιά» της με λίγα ως αντάλλαγμα.

Ίσως να είναι σωστό να χτυπήσει δικτάτορες όπως ο Αλεξάντερ Λουκασένκο της Λευκορωσίας με κυρώσεις, ή να σπρώξει πίσω τον Ερντογάν όταν καταπατά το έδαφος της ΕΕ. Αλλά οι παίκτες δεν έχουν καμία υποχρέωση να το πράξουν. Στην πραγματικότητα, εάν το υπαγορεύουν τα συμφέροντα της ΕΕ, θα ήταν εξίσου ικανή να δικαιολογήσει εντυπωσιακές συμφωνίες με τον Τραμπ, τον Πούτιν, τον Ερντογάν ή τον ισχυρό άνδρα της Λιβύης Khalifa Haftar.

Ορισμένοι Ευρωπαίοι πολιτικοί, συμπεριλαμβανομένου του Γάλλου Προέδρου Emmanuel Macron, φαίνεται ήδη να κάνουν αυτές τις «βλάσφημες» σκέψεις. Δυστυχώς, δεν μπορούν να τις πουν δυνατά. Και όμως, μόνο όταν αυτές δεν θα είναι πλέον ταμπού, μπορεί να ξεκινήσει πραγματικά η αντεπίθεση της Ευρώπης.

Πηγή: Politico / HansKribbe

U.S. Senator Paul Sarbanes

Born in Salisbury, on Maryland's Eastern Shore, U.S. Senator Paul Spyros Sarbanes is the son of Greek immigrants from Laconia, Greece.

The principles of fairness and opportunity instilled in Sarbanes by his parents from a very early age led him to a life of public service.

In 1966, Sarbanes ran for the Maryland House of Delegates in Baltimore City and won. During his four years as a State Legislator in Annapolis he served on the Judiciary and the Ways and Means Committees. In 1970 he was elected to the United States House of Representatives, the first of three terms. While in the House, from 1971-76, Sarbanes served on the House Judiciary Committee, the Merchant Marine and Fisheries Committee, and the Select Committee on House Reorganization. It was during his service in the House, in August 1974, that Sarbanes was selected by his Democratic colleagues on the House Watergate Committee to introduce the first Article of Impeachment, for obstruction of justice, against President Richard Nixon. On November 2, 1976, Sarbanes was elected to the United States Senate. He was re-elected in 1982, 1988, 1994, and in November 2000 he made Maryland history by winning reelection to an unprecedented 5th term to the United States Senate, becoming the State's longest serving United States Senator.

U.S. Senator Paul Spyros Sarbanes always remained a Hellene - an individual who was truly the epitome of excellence, a protector of our national causes and a champion of Cyprus and Greece.

The Board of Directors of G.A.E.P.I.S, the personnel, and the volunteers express their heartfelt condolences to Senator Sarbanes' family and to his loved ones. Our organization bestowed upon him a well deserved Phidippides Award in 2005.

"The Senator is leaving behind a legacy of integrity, public service, honesty and groundbreaking legislation".

His memory will forever live in our hearts.

Information:

GAEPIS (Greek American Educational Public Information System, Inc.) was founded in 1987 with a mission to preserve and promote Hellenic Heritage.

Hellenic Public Radio COSMOS FM broadcasts under the aegis of G.A.E.P.I.S and exists through the work of its dedicated volunteers, and the support of its members and sponsors.

Since 1994, the Board of Directors of G.A.E.P.I.S Inc. have presented the Phidippides Award to a person or an organization in recognition of their efforts in the advocacy of Hellenism.

For further information:

Ioanna Giannopoulos (718) 204-8900 / ioannag@cosmosfm.org

Μαίνεται ο γεωοικονομικός πόλεμος – Έξι κινήσεις για την Ελλάδα

Του Κυρίου Μάκη Ανδρονόπουλου

«Είμαστε δυνατόι σαν τα κράτη. Το μόνο που δεν έχουμε είναι έδαφος.

Αλλά ποιος θέλει κάτι τέτοιο, ...τόσο ξεπερασμένο; ...

Δίνουνε στον κόσμο αυτό που θέλει στη χαμηλότερη τιμή»

(Από την σειρά Los favoritos de midas)

Η επικείμενη εγκατάσταση των παγκοσμιοποιητών του Δημοκρατικού Κόμματος στον Λευκό Οίκο αναμένεται να τερματίσει τον πόλεμο δασμών ΗΠΑ-Κίνας, ενώ πιθανολογείται ότι οι ΗΠΑ θα συμμετάσχουν στην Περιφερειακή Ολοκληρωμένη Οικονομική Εταιρική Σχέση (Regional Comprehensive Economic Partnership, RCEP) που υπογράφηκε από 15 χώρες της Ασίας και του Ειρηνικού στις 15 Νοε 2020, δημιουργώντας τη μεγαλύτερη κοινή αγορά στον κόσμο.

Η επιστροφή των ΗΠΑ στις παγκοσμιοποιητικές διεργασίες που ανέκοψε ο Τραμπ, επιτρέποντας στην Κίνα να καλύψει το κενό, είναι αυτονόητο ότι θα επιταχύνει τις δυναμικές που αναπτύσσονταν προ κορονοϊού στο γεωοικονομικό και το γεωπολιτικό πεδίο. Βέβαια, οι ΗΠΑ έχουν κατανοήσει πως η παγκοσμιοποίηση δημιούργησε νέους ανταγωνιστές και μετρίασε αισθητά την επιρροή τους, δημιουργώντας συνθήκες ενός πολυπολικού συστήματος. Γι' αυτό και η όποια επιστροφή θα γίνει κατά το δυνατό με όρους υπεροχής.

Όμως, στο χρόνο που μεσολάβησε, όπως και η πολιτική Τραμπ, έχουν αλλάξει τα δεδομένα. Παράδειγμα, στη σύνοδο κορυφής (17.11.2020) των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Νότιος Αφρική) αποφασίστηκε να συνεργαστούν στενά (δοκιμές και παραγωγή) για το εμβόλιο αντιCovid-19 και δέσμευσαν 10 δισ. δολάρια γι' αυτό.

Εξ ίσου σημαντικό είναι ότι οι BRICS αποφάσισαν να συνεργαστούν στον ψηφιακό μετασχηματισμό, την τεχνητή νοημοσύνη, την ανάπτυξη των δικτύων 5G, τις ψηφιακές αγορές, την "πράσινη" ενέργεια και την ιατρική τεχνολογία (PartNIR). Η περιφερειακή συνεργασία στην Άπω Ανατολή (RCEP), η οποία υλοποιήθηκε, αφού το 2017 ο Τραμπ απέσυρε τις ΗΠΑ από τη συμφωνία CPTPP, έχει διπλάσια εμπορική αξία και ΑΕΠ από αυτήν. Έχει και τεράστια γεωοικονομική σημασία, καθώς Ιαπωνία και Νότια Κορέα συμπράττουν εμπορικά με την Κίνα, γεγονός που θα οδηγήσει τάχιστα στην χρησιμοποίηση των

εθνικών τους νομισμάτων στις συναλλαγές, παρακάμπτοντας το δολάριο. Άλλωστε, σχετική συμφωνία είχε ήδη υπάρξει μεταξύ Κίνας και Ιαπωνίας.

Παγκοσμιοποίηση και Ευρώπη

Διαφαίνεται, λοιπόν, ότι η παγκοσμιοποίηση θα προχωρήσει σε ένα μεταβατικό στάδιο αναδιανομής της ισχύος με την ενεργοποίηση ομαδοποιήσεων που ήδη υπάρχουν σε βάρος του δολαρίου. Η αποδολαριοποίηση του κόσμου θα επιταχυνθεί, εντείνοντας τα προβλήματα δανεισμού των ΗΠΑ, καθώς θα αδυνατίζει το δολάριο. Με ΑΕΠ γύρω στα 21,16 τρισ. δολάρια, το δημόσιο χρέος των ΗΠΑ εκτινάχθηκε στο 140% περίπου του ΑΕΠ από 80% στην αρχή της δεκαετίας του 2010.

Η Κίνα παραμένει ο μεγαλύτερος πιστωτής τους με 1,07 τρισ. δολ. Κι αυτά, την ώρα που ο πρόεδρος Τραμπ έχει μπλοκάρει τα κονδύλια και την απόρρητη ενημέρωση που δικαιούται ο εκλεγείς πρόεδρος Τζο Μπάιντεν. Το Bloomberg χαρακτηρίζει 200 εισηγμένες κορυφαίες αμερικανικές επιχειρήσεις "ζόμπι", λόγω της εκτίναξης των χρεών τους στο 1,36 τρισ. δολάρια. Η εξέλιξη αυτή πιθανότατα θα καθυστερήσει τον έλεγχο της κατάστασης από την διοίκηση Μπάιντεν με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Στην Ευρώπη οι καταστάσεις δεν είναι πιο ενθαρρυντικές. Την ώρα που μπλοκάρεται η εκταμίευση των 750 δισ. ευρώ του Ταμείου Ανάκαμψης της ΕΕ από Ουγγαρία και Πολωνία, την ώρα που η Βουλγαρία μπλόκαρε την έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Βόρεια Μακεδονία «λόγω των ανοιχτών γλωσσικών και ιστορικών διαφορών», η γερμανική προεδρία εξελίσσεται σε Βατερλό, με αποτέλεσμα το Βερολίνο να επιδιώκει επιμόνως μια στενή συνεννόηση με την κυβέρνηση Μπάιντεν.

Είναι προφανές ότι ο γαλλογερμανικός ανταγωνισμός θα παιχτεί στην αυλή του Λευκού Οίκου. Όμως, οι εξωτερικές πιέσεις που δέχεται η Ευρώπη στο γεωοικονομικό και στο γεωπολιτικό πεδίο θα ευ-

νοήσουν το όραμα του Εμμανουέλ Μακρόν για χειραφέτηση. Το μόνο που θα κρατάει την ΕΕ προσδεμένη στο αμερικάνικο άρμα είναι το ζήτημα της ασφάλειας. Αλλά και εκεί μαζεύονται σύννεφα.

Τουρκία και Δύση

Η Τουρκία έχει αποστασιοποιηθεί από τη Δύση και ετοιμάζει νέους εκβιασμούς. Δεν είναι που ο επικεφαλής της τουρκικής ένωσης ευρασιατικών κυβερνήσεων Hasan Cengiz δήλωσε πως η Τουρκία θα εγκαταλείψει το ΝΑΤΟ σύντομα και ότι πρέπει να θεωρείται βέβαιο ότι ο οργανισμός έχει καταρρεύσει. Παράλληλα, η Τουρκία, παρά την οικονομική της κατάρρευση, έδωσε άδεια στην Ρωσία για την κατασκευή δεύτερου εργοστασίου πυρηνικής ενέργειας στο Ακούγιου, ενώ δεν έχει εγκαταλείψει τα σχέδιά της για την κατασκευή πυρηνικού εργοστασίου στην Ανατολική Θράκη.

Εννοείται ότι στρατηγική της επιδίωξη είναι η απόκτηση πυρηνικών όπλων. Γι' αυτό και τελεί σε στενή συνεργασία με το Πακιστάν. Άλλωστε, η λυκοφιλία της Τουρκίας με το Ιράν σχετίζεται με τον έλεγχο των εξελίξεων που μπορεί να αναβαθμίσει τον ιστορικό τους ανταγωνισμό. Η ενδεχόμενη απόκτηση πυρηνικών όπλων από το Ιράν θα είναι δραματικά αρνητική εξέλιξη για τις τουρκικές φιλοδοξίες.

Προσφάτως, ο Διεθνής Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας εκτίμησε ότι η Τεχεράνη διαθέτει 2,4 τόνους απεμπλουτισμένου ουρανίου, πολλαπλάσιους από αυτούς που προέβλεπε η ιστορική Συμφωνία για το Πυρηνικό Πρόγραμμα του Ιράν, την οποία, όμως, κατήγγειλε ο πρόεδρος Τραμπ. Η εξέλιξη αυτή επέτρεψε στη Σαουδική Αραβία να ζητήσει από τους Αμερικάνους τον πυρηνικό εξοπλισμό της και μπορούμε να υποθέσουμε με ασφάλεια πως το ίδιο θα κάνει και η Άγκυρα, έστω για να κρατήσει τις ΗΠΑ και με τα δύο πόδια στο Ιντσιρλίκ.

Οι ευκαιρίες για την Ελλάδα

Η Ελλάδα, με πολλαπλά δομικά και εθνικά ζητήματα ανοιχτά, μέσα σε αυτή τη γεωπολιτική ρευστότητα έχει σημαντικές ευκαιρίες για επίλυση των προβλημάτων της και για αναβάθμιση της διεθνούς της θέσης εν μέσω της πολυδιάστατης κρίσης που τα-

λανίζει τη Δύση. Η πρόσφατη σύρραξη στο ΝαγκόρνοΚαραμπάχ, κατά την οποία καταγράφηκε η αμυχανία και η αδυναμία της Δύσης, ειδικά της Ευρώπης, σε συνδυασμό με τον νέο-οθωμανικό ιμπεριαλισμό, αναβαθμίζουν τον στρατηγικό γεωπολιτικό ρόλο της Ελλάδας και της Κύπρου στην ευρύτερη περιοχή. Συνεπώς, χρειάζεται να κεφαλαιοποιηθεί αυτός ο ρόλος με:

- την διεκδίκηση της πιθανής αποχώρησης των αμερικανικών πυρηνικών από το Ιντσιρλίκ για την Κάρπαθο (και όχι στην Κρήτη) έναντι μελετημένων πολιτικών-στρατιωτικών και οικονομικών ανταλλαγμάτων, πέραν των όσων έχουν δοθεί με βάση την σχετική συμφωνία ΗΠΑ-Τουρκίας.
- την ουσιαστική και όχι λεκτική στήριξη της Ευρώπης στην παρεμπόδιση των μεταναστευτικών ροών που ελέγχει η Τουρκία.
- την ουσιαστική και όχι λεκτική στήριξη της Ευρώπης και του ΝΑΤΟ στην διαφύλαξη των εθνικών συνόρων και των δικαιωμάτων επί των ΑΟΖ με βάση τη συμφωνία για το Δίκαιο της Θάλασσας.
- την παρεμπόδιση με κάθε τρόπο του Αττίλα ΙΙ, του νέου κύματος εποικισμού που μεθοδεύει η Άγκυρα, την αποβολή των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής, την αποκατάσταση του ενιαίου της Κυπριακής Δημοκρατίας όχι στη βάση ομοσπονδοποίησης, αλλά στη βάση του κοινοτικού κекητημένου των μειονοτήτων.
- τον ταχύ και συστηματικό εξοπλισμό της Ελλάδας και της Κύπρου με μεγάλους εκπτώτικους όρους, τόσο λόγω του προκεχωρημένου φυλακίου της Δύσης, όσο και των χρωστούμενων αποζημιώσεων και επανορθώσεων του Α' και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.
- το "κούρεμα" του ελληνικού χρέους, τώρα που βρέχει τρισεκατομμύρια, στο επίπεδο του 2010, δηλαδή πριν την διάσωση των γαλλικών και των γερμανικών τραπεζών (βλέπε αποκαλύψεις Ομπάμα).

Πώς μπορούν να γίνουν όλα αυτά; Με ομοψυχία, πολιτική συνεννόηση, στρατηγικό σχεδιασμό και με μια άλλη διπλωματία, αλλά κυρίως με εξωστρέφεια της ελληνικής αποφασιστικότητας.

ΥΓ: Σύντομα θα ακολουθήσουν οι σχετικές ιδέες.

Slpress.gr

Where power reigns there is no room for reason

French Proverb

Source: <https://proverbicals.com/power-proverbs>

NATO και δημοκρατία αποκλίνουν

Του Κυρίου Στεφάνου Μάνου

π. Υπουργού

Από το 2006 ο Economist διαμορφώνει ετησίως έναν παγκόσμιο δείκτη για την ποιότητα της δημοκρατίας. Περιλαμβάνονται 167 χώρες. Η βαθμολογία είναι από το 0 έως 10 το άριστα.

Γενικός γραμματέας του NATO είναι ο Γενς Στόλτενμπεργκ. Ανέλαβε το 2014 έπειτα από εννέα χρόνια ως πρωθυπουργός της Νορβηγίας. Πριν από τον Γενς Στόλτενμπεργκ γενικός γραμματέας ήταν ένας άλλος Σκανδιναβός, ο Αντερς Φογκ Ράσμουσεν, πρώην πρωθυπουργός της Δανίας. Σύμφωνα με την τελευταία μέτρηση, Economist Democracy Index 2019, η Νορβηγία λαμβάνει την υψηλότερη/καλύτερη βαθμολογία 9,87, η Ελλάδα 7,43 και η Τουρκία 4,09.

Συγκρίνοντας τις βαθμολογίες διαπιστώνω ότι μεταξύ των 167 χωρών υπάρχουν 38 με καλύτερη βαθμολογία από τη δική μας και 109 με καλύτερη από την Τουρκία. Η Νιγηρία, το Πακιστάν, ο Λίβανος, η Ουκρανία και πολλές άλλες χώρες που δεν θα φανταζόταν κανείς συγκεντρώνουν καλύτερη βαθμολογία από την Τουρκία. Στο NATO, η Τουρκία με βαθμολογία 4,09, σύμφωνα με τον Economist, δεν είναι δημοκρατία.

Στην ιδρυτική τους διακήρυξη τα αρχικά 12 μέλη του NATO δήλωσαν ότι «είναι αποφασισμένα να διαφυλάξουν την ελευθερία, τις κοινές παραδόσεις και τον πολιτισμό των λαών, που θεμελιώνονται στις δημοκρατικές αρχές της ατομικής ελευθερίας και του κράτους του νόμου». Εβδομήντα χρόνια αργότερα ο γενικός γραμματέας του NATO, ο Νορβηγός κ. Στόλτενμπεργκ, προερχόμενος από την πιο δημοκρατική χώρα της Ευρώπης, κάνει τα στραβά μάτια σε ό,τι αφορά τις παραβιάσεις των καταστατικών αρχών του NATO από την Τουρκία. Ο προκάτοχός του, ο κ. Ράσμουσεν, και αυτός από μια εξόχως δημοκρατική χώρα, τη Δανία (9,22), αφού αφυπηρέτησε στο NATO δημιούργησε το ίδρυμα «Alliance of Democracies» με στόχο την προώθηση της δημοκρατίας και της ελεύθερης αγοράς. Δεν έχω όμως διαπιστώσει, δυστυχώς, οποιαδήποτε δράση ή δήλωση του ιδρύματος για το βάνανυσα αντιδημοκρατικό καθεστώς της Τουρκίας.

Στην Ευρώπη πολλά κράτη, όπως η Ελλάδα π.χ., ανήκουν και στο NATO και στην Ε.Ε. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, από τους κεντρικούς θεσμούς της Ε.Ε., έχει επιδείξει μεγάλη και δικαιολογημένη ευαισθησία για τα φαινόμενα περιορισμού της δημοκρατίας και κατάλυσης του κράτους δικαίου σε δύο μέλη της. Την Πολωνία και την Ουγγαρία. Σύμφωνα με τη βαθμολογία του Economist, η Πολωνία έλαβε 6,62 και η Ουγγαρία 6,63.

Παρέθεσα τους αριθμούς για να αποδείξω ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση σε ό,τι αφορά την ελευθερία, τη δημοκρατία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, το κράτος δικαίου, θέτει τον πήχυ των απαιτήσεων πολύ πιο ψηλά από ό,τι το NATO. Το NATO, παρά το γεγονός ότι οι πιο πάνω αξίες, ελευθερία, δημοκρατία, ανθρώπινα δικαιώματα, κράτος δικαίου, είναι ενσωματωμένες στις καταστατικές του αρχές και παρά το γεγονός ότι γενικός γραμματέας είναι άνθρωπος που για χρόνια ηγήθηκε της πιο δημοκρατικής χώρας της Ευρώπης, έχει διολισθηθεί σε ένα συναλλακτικό ομοιομορφισμό παρασυρμένο ενδεχομένως από την αυξανόμενη αμερικανική αδιαφορία για την Ευρώπη.

Το NATO που αναμφισβήτητα συνέβαλε στη διατήρηση της ειρήνης δείχνει, κατά τη γνώμη μου, να έχει χάσει τα τελευταία χρόνια τα στοιχεία εκείνα που του έδιναν τον ηθικό μανδύα που έφερε όταν αντιμετώπιζε το ανελάνθερο και απάνθρωπο σοβιετικό καθεστώς. Χωρίς το σοβιετικό κα-

θεστώς απέναντι, χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να πεισθεί, για παράδειγμα, ο καλόπιστος δυτικός νέος άνθρωπος ότι ο Ρώσος είναι πολύ χειρότερος από τον Τούρκο.

Αλλωστε, η βαθμολογία της Ρωσίας, κατά τον Economist, είναι 3,11, λίγο χειρότερη από το 4,09 της Τουρκίας. Τόσο η Ρωσία όσο και η Τουρκία δεν είναι δημοκρατικές χώρες. Συνεπώς, ούτε η μία ούτε η άλλη δεν μπορούν να ανήκουν στη Συμμαχία αν δεν αλλάξουν εκ βάθρων. Διαπιστώνω, δυστυχώς, ότι το «κατεστημένο» συμβιβάζεται με την υφιστάμενη κατάσταση. «Τίποτε δεν πρέπει να αλλάξει. Μην πειράξεις τους Αμερικανούς και τα συμφέροντά τους». Η γερμανική πολιτική ηγεσία φαίνεται να εντάσσεται σε αυτή τη σχολή σκέψης. Εγώ, από ενστικτώδη φιλοαμερικανισμό, έχω αντίθετη γνώμη. Τα μακροχρόνια συμφέροντα της Συμμαχίας και των ΗΠΑ θα εξυπηρετηθούν καλύτερα αν το NATO μπορέσει να μιλήσει στις καρδιές των νέων ανθρώπων με μια γλώσσα απαλλαγμένη από ψέματα, γεμάτη ιδεώδη. Χωρίς συμβιβασμούς. Το NATO δεν μπορεί, δεν πρέπει να ανέχεται στους κόλπους του μη δημοκρατικά καθεστώτα.

Γι' αυτό με απογοήτευσε ο προ ολίγων ημερών χαιρετισμός του πρωθυπουργού κατά την έναρξη της 66ης ετήσιας συνόδου της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του NATO. Είπε μεταξύ πολλών άλλων ο πρωθυπουργός: «Όλοι μας εδώ, σήμερα, είμαστε κομμάτι μιας υπερατλαντικής οικογένειας. Αντλούμε δύναμη από τις κοινές αξίες μας και από την ασφάλεια που προσφέρει η εγγύηση της κοινής μας άμυνας».

Οι σύμμαχοι δεν μπορούν να συνεργάζονται με ομάδες τζιχαντιστών. Δεν μπορούν να προχωρούν σε δοκιμές S-400. Αυτές οι πρακτικές υπονομεύουν τις αξίες του NATO και πλήττουν την αλληλεγγύη, τη συνοχή, την ενότητα και την αποτελεσματικότητα του NATO ως πολιτικού και στρατιωτικού οργανισμού, ενώ προσκρούουν στους στόχους της ίδιας της Συμμαχίας και στα αμυντικά της συμφέροντα».

Τι συμβαίνει; Γιατί τόση αβρότητα απέναντι στην Τουρκία; Έχει επέμβει και στο NATO η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων και δεν επιτρέπει την αναφορά σε ονόματα; Κάθε πρωθυπουργός χώρας-μέλους του NATO και ιδιαίτερα ο Έλληνας πρωθυπουργός οφείλει σε κάθε ευκαιρία να φέρνει στην επιφάνεια το μετρημένο γεγονός: η Τουρκία δεν είναι δημοκρατία και ως τέτοια δεν πρέπει να παραμείνει στο NATO.

Είναι ευχάριστο το γεγονός ότι στις 24/11 η Μαριέττα Γιαννάκου εξελέγη αντιπρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του NATO. Ελπίζω ότι θα διατηρήσει την ανεξαρτησία της γνώμης της και θα αναδείξει την αντίφαση μεταξύ NATO και Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το NATO δεν επιτρέπεται να ανέχεται στους κόλπους του μη δημοκρατικά καθεστώτα. Η Τουρκία ή θα εκδημοκρατιστεί ή θα πρέπει να βρεθεί τρόπος να εκδιωχθεί από το NATO.

Θα μου πείτε: «Ευχολόγιο!». Ασφαλώς ευχολόγιο, δεδομένου ότι δεν προβλέπεται από το ιδρυτικό του NATO αποπομπή μέλους. Αν όμως υπάρξει η θέληση θα βρεθεί ο τρόπος. Το μήνυμά μου προς την κυβέρνηση είναι να δώσει πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα στην προσβολή των δημοκρατικών αρχών του NATO από την Τουρκία από ό,τι στις παραβιάσεις του εναερίου χώρου ή της ΑΟΖ.

Η προσβολή των δημοκρατικών αρχών προσβάλλει όλα τα δημοκρατικά μέλη του NATO και ερεθίζει την κοινή τους γνώμη. Για τις παραβιάσεις που ενδιαφέρουν μόνον εμάς η απάντηση είναι: «Βρείτε τα!». Δεν θα είναι η ίδια όταν οι ενστάσεις μας ερεθίζουν την κοινή γνώμη των μελών του NATO.

Ισλαμιστές – Γαλλία: Είναι πολύ αργά για οτιδήποτε

Του Κυρίου Bertrand Renault

Για να παραφράσω τον Αλμπέρ Καμύ *«κάνουμε περισσότερο δυστυχισμένο τον κόσμο όταν δεν κατονομάζουμε επακριβώς τα πράγματα»* και ιδιαίτερα τη Γαλλία.

Αυτό είναι ακριβώς το περιεχόμενο της ομιλίας του Εμμανουέλ Μακρόν στις 2 Οκτωβρίου ενάντια στην «ισλαμιστική αυτονομία». Πολλοί πολιτικοί και από κοντά ΜΜΕ επαίνεσαν το προεδρικό θάρρος να ονομάσει επιτέλους τα πράγματα και να υποσχεθεί ένα νομοσχέδιο μέχρι το τέλος του έτους. Κατά κάποιο τρόπο, η απάντηση του Ισλάμ στον Εμμανουέλ Μακρόν ήρθε στις 16 Οκτωβρίου, με τη φρικτή θρησκευτική δολοφονία του καθηγητή Σαμυέλ Πατύ.

Το Ισλάμ είναι Ισλάμ, όποιο όνομα και αν του δώσουμε: ριζοσπαστικό, φονταμενταλιστικό, σαλαφιστικό ή πολιτικό. Και, το Ισλάμ είναι θρησκεία και ταυτόχρονα πολιτικό, νομικό και κοινωνικό σύστημα. Δεν μπορεί να υπάρξει διαχωρισμός μεταξύ του υπερβατικού θρησκευτικού Αλλάχ και του ανθρώπου, του πιστού.

Έτσι κυβερνά το Ισλάμ την καθημερινή ζωή των Μουσουλμάνων. Το γαλλικό κοσμικό κράτος, με άλλα λόγια, ο διαχωρισμός μεταξύ θρησκείας και κράτους, απλά δεν είναι συμβατό με το Ισλάμ.

Το να προσπαθείς να εισάγεις το Ισλάμ στη γαλλική δημοκρατία είναι σαν να προσπαθείς να τοποθετήσεις έναν κύκλο σε έναν κύβο. Ακόμη και με τη βία είναι αδύνατο. Είναι ουτοπικό. Και γι' αυτό, ο Εμμανουέλ Μακρόν δεν είπε τίποτα στις 2 Οκτωβρίου και μετά.

Και, αν είχε πει, θα ενεργοποιούσε την αυτονομία που υπάρχει ήδη σε ορισμένες γειτονιές και πόλεις της χώρας μας. Ας θυμηθούμε ότι η λέξη “Ισλάμ” σημαίνει “υποταγή” στον Αλλάχ και κατ' επέκταση, στα πολιτικά, νομικά και κοινωνικά συστήματα που προκύπτουν από αυτό, όπως η εφαρμογή της Σαρία.

Όταν μια δημοσκόπηση της 2ας Σεπτεμβρίου 2020 για το Σαρλί Εμπντό και το Ίδρυμα Ζαν Ζωρές δείχνει ότι το 74% των Μουσουλμάνων κάτω των 25 ετών θέτουν το Ισλάμ πάνω από τις αρχές της Γαλλικής Δημοκρατίας, ο εμφύλιος πόλεμος δεν είναι ήδη προ των πυλών; Αυτή η νεολαία δεν εμπιστεύεται περισσότερο τις δημόσιες δηλώσεις του Πανεπιστημίου

AlAzhar στο Κάιρο, ενός σουνιτικού ιδρύματος σεβαστού στο Ισλάμ, το οποίο μόλις καταδίκασε τους λόγους του Εμμανουέλ Μακρόν και το οποίο αγωνίζεται σε παγκόσμιο επίπεδο να μη δυσφημούνται οι θρησκείες; Με άλλα λόγια, ενάντια στις γελοιογραφίες.

Το Ισλάμ βρίσκεται ήδη στη Γαλλία και μετρά 5 έως 7 εκ. ανθρώπους, σύμφωνα με πηγές. Το όνειρο της διαμόρφωσης ενός «Γαλλικού Ισλάμ» είναι μια αίρεση, της οποίας μοναδικός σκοπός είναι να καθυστερήσει τους Γάλλους, οι οποίοι στην πλειονότητά τους και πολύ λογικά αγνοούν τι είναι το Ισλάμ.

Επιπλέον, θα ήθελα να επαναλάβω ότι το πολιτικό, νομικό και κοινωνικό σύστημα του Ισλάμ απαγορεύει κάθε χειραφέτηση και ελεύθερη βούληση του πιστού. Ο πιστός δεν έχει άλλη εναλλακτική λύση από το να υποταχθεί στον τέλει και αλάθητο νόμο του Αλλάχ. Αν όχι, γίνεται άπιστος, ένας άθεος που πρέπει να υποταχθεί ή να καταστραφεί.

Η ιστορία μας δείχνει ότι μόνο η δύναμη θα μπορούσε να σταματήσει την ολοκληρωτική επέκταση του Ισλάμ. Εν ολίγοις, οι Ισπανοί πολεμούσαν σχεδόν τρεις αιώνες για να απωθήσουν τους Ιβηρες μουσουλμάνους. Οι βαρβαρέζοι κουρσάροι κυριαρχούσαν στο σημερινό Μαχρέμπ και τα νερά της Μεσογείου από τον 16ο αιώνα μέχρι την κατάκτηση του Αλγερίου το 1830 από τους Γάλλους.

Ο Εμμανουέλ Μακρόν, όπως οι περισσότεροι κυβερνήτες μας, επομένως, βρίσκονται σε λάθος δρόμο. Το κατακτητικό Ισλάμ διαδίδει τις θανατηφόρες μεταστάσεις του παντού για να χτυπήσει τα σύμβολα της κοσμικής μας κοινωνίας. Την εκκλησία με τον ιερέα Αμέλ. Τον Τύπο με το Τσάρλι Εμπντό. Το στρατό με τον αστυνομικό Μπελτράμ. Σήμερα και πάλι την εκπαίδευση με τον Σαμυέλ Πατύ.

Ένας νόμος για την αυτονομία δεν θα εμποδίσει ποτέ έναν πιστό να δολοφονήσει έναν άπιστο, έναν βλάσφημο· τόσο αδύναμες και δειλές, και για μερικούς συνένοχες, είναι οι κυβερνήσεις μας.

Μετάφραση: Ευάγγελος Δ. Νιάνιος

Πηγή: <https://www.agoravox.fr/tribune-libre/article/le-separatisme-est-deja-bien-228063>

Η Ημέρα της Μαρμότας

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου
Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Ένας ακόμη φόνος της ισλαμικής τρομοκρατίας στην σύγχρονη κοιτίδα του φιλελευθερισμού, το Παρίσι. Το θύμα, εκπαιδευτικός στο επάγγελμα, αποκεφαλίζοταν από τον δράστη που κραύγαζε «ο Αλλάχ είναι μεγάλος».

Οι πολιτικοί, οι πνευματικοί και κοινωνικοί φορείς, καθώς και τα ΜΜΕ δηλώνουν για μία ακόμη φορά το αναμενόμενο «είμαστε συγκλονισμένοι και σοκαρισμένοι». Γνώριμη και η σκηνή στον τόπο του εγκλήματος όπου δακρυσμένοι πολίτες αφήνουν τα λουλούδια και τα κεριά τους. Εκατοντάδες φορές το ίδιο σκηνικό ανά την Ευρώπη με χιλιάδες αθών θυμάτων. Κοινά στοιχεία των περιπτώσεων αυτών είναι ο ισλαμικός φανατισμός των θυτών και η αναποτελεσματικότητα των κρατών στην αντιμετώπιση του φαινομένου.

Ο Γάλλος εκπαιδευτικός τόλμησε να διδάξει στους μαθητές του τις αρχές της ελευθερίας της σκέψης και του λόγου. Διέπραξε το «ατόπημα» να αναφέρει και να επιδειξει στους μαθητές, τα «σκίτσα του Μωάμεθ» τα οποία στοίχισαν στο παρελθόν την ζωή εκατοντάδων συμπολιτών του, ως μνημείο φανατισμού, σκοταδισμού και αυταρχισμού. Η Πολιτεία δεν τον προστάτευσε από το μοιραίο τέλος. Οι υπόλοιποι εκπαιδευτικοί πήραν το μάθημά τους και στο εξής θα προσέχουν όταν διδάσκουν την αγάπη στην ελευθερία.

Η διαρκής μετανάστευση Μουσουλμάνων από την Ασία και την Αφρική προστίθεται στο 8% των Μουσουλμάνων που ήδη διαβιούν στην Ευρώπη και διατηρούν δείκτη γονιμότητας πολύ υψηλότερο των γηγενών. Τα επί δεκαετίες δαπανηρά προγράμματα εντάξεως των μεταναστών, έχουν επιφέρει πενιχρά αποτελέσματα, σε πείσμα όσων ισχυρίζονται ότι το ζήτημα εντάξεως και αφομοιώσεως είναι οικονομικό και κοινωνικό. Μουσουλμάνοι νέοι γεννημένοι στην Ευρώπη υποστηρίζουν σε ανησυχητικά ποσοστά την επιβολή της Σαρία. Οι μικτοί γάμοι με γηγενείς είναι αμελητέοι και οι διεκδικήσεις συλλογικών δικαιωμάτων και προνομίων βάσει θρησκεύματος διαρκείς.

Το ακραίο Ισλάμ ελέγχει σε μεγάλο βαθμό το λεγόμενο «ήπιο Ισλάμ» και στρατολογεί από αυτό τα στελέχη του.

Η Δημοκρατία και το κοσμικό κράτος θαμπώνουν, όταν ορισμένα κέντρα μεθοδεύουν την παρά φύση συμβίωση με θεοκρατικές κοσμοαντιλήψεις. Οι ανασφαλείς πλέον γηγενείς, σταδιακά απεμπολούν κερτημένα δικαιώματα όπως την ελεύθερη έκφραση λόγου, την αμφισβήτηση, την λογική και το χιούμορ. Η κατάφορη ανισότητα των φύλων στο Ισλάμ εξηγεί την περιφρόνηση και τις χιλιάδες παρενοχλήσεις και βιασμούς γηγενών ανηλίκων και ενηλίκων γυναικών. Τα «άβατα» και τα «γκέτο» αυξάνονται. Είναι ορατή η διείσδυση Μουσουλμανικών κρατών στην Ευρώπη, μέσω χειραγωγήσεως των ομοθρήσκων κατοίκων της. Πολίτες που αντιδρούν κινδυνεύουν να διωχθούν βάσει «αντιρατσιστικών» και «αντιξενοφοβικών» νόμων, που θεσπίζουν οι πολιτικές ελίτ.

Δεν χρειάζεται μεγάλη φαντασία για να περιγράψει κάποιος την προοπτική της ευρωπαϊκής κοινωνίας μετά από 50 και 100 έτη. Όταν συγκατοικούν δύο εκ διαμέτρου αντίθετες κοσμοαντιλήψεις, επικρατεί η πλέον φανατική, δυναμική, πολυπληθής και αυτή με τις λιγότερες αναστολές ανθρωπιστικού περιεχομένου. Μέχρι τότε θα έχουν ήδη εκλείψει σταδιακά οι Δυτικές αξίες που κατακτήθηκαν με πολλές θυσίες και αίμα και που έχουν την ρίζα τους στην αρχαία Ελλάδα.

Η γηράσκουσα Ευρώπη θα πρέπει αντιληφθεί τον ολισθηρό της κατήφορο, προκειμένου να καταστεί μη ελκυστική και να ελέγχει η ίδια πόσους και ποίους μετανάστες θα δέχεται (με κύρια κριτήρια την προσαρμοστικότητα και την εξειδίκευση). Η ενσυνείδητη και έμπρακτη ένταξη και αφομοίωση θα πρέπει να αποτελεί βασική προϋπόθεση παραμονής. Κάθε παρεκτροπή θα πρέπει να πατάσσεται εν τη γενέσει της, μέσω ενός αυστηρότατου νομικού πλαισίου. Σε διαφορετική περίπτωση οι άβουλοι Ευρωπαίοι θα παρακολουθούν διαρκώς την ταινία «Η ημέρα της μαρμότας», μέχρι την νομοτελειακή τους εξάλειψη.

18 – Οκτωβρίου - 2020

Among those most fearful of Islam's designs for global expansion are writers like noted French-Catholic historian Jacques Ellul (1985), who cautioned, "Whether one likes it or not, Islam regards itself as having a universal vocation and proclaims itself to be the only true religion to which everyone must adhere. We should have no illusions about the matter: no part of the world will be excluded"

Οι ανυπόστατες δικαστικές διεκδικήσεις της παράνομης «Τουρκικής Ένωσης Ξάνθης» κατά της Ελληνικής Πολιτείας

Του Αντιστρατήγου ε.α Ευάγγελου Γριβάκου
Νομικού

Η «ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΞΑΝΘΗΣ» (ΤΕΞ) είναι ένα από τα σωματεία της μουσουλμανικής μειονότητας της Δυτικής Θράκης, με έδρα την Ξάνθη. Ιδρύθηκε το 1927 ως «Οίκος της Τουρκικής Νεολαίας της Ξάνθης» και το 1936, με Απόφαση του Πρωτοδικείου Ξάνθης, έλαβε την τελική της ονομασία (ΤΕΞ) την οποίαν και διατηρεί μέχρι σήμερα.

Σκοπός της Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 8 του Καταστατικού της, είναι «[...]να εργασθεί υπέρ της πνευματικής, σωματικής και ψυχικής διαπαιδαγώγησης των Τούρκων της Δυτικής Θράκης, να δημιουργήσει μεταξύ αυτών ειλικρινείς δεσμούς αλληλεγγύης και φιλίας και να συμβάλει στην διάδοση των πνευματικών, κοινωνικών και θρησκευτικών μεταρρυθμίσεων των προελθουσών εκ της τουρκικής μεταπολίτευσης [...]» (σ.σ. εννοεί την μεταπολίτευση του Μουσταφά Κεμάλ).

Το 1984, οι τότε Νομάρχες Ξάνθης και Ροδόπης αποφάσισαν από κοινού την απαγόρευση λειτουργίας της ΤΕΞ, (όπως και δύο άλλων μουσουλμανικών σωματείων, της «Τουρκικής Νεολαίας Κομοτινής» και της «Ένωσης Τούρκων Δασκάλων»), ως «ενεργούντων εκτός νόμου». Παρότι, όμως, η Ελληνική Δικαιοσύνη απέρριψε την Προσφυγή της ΤΕΞ που ακολούθησε, η Απόφαση των Νομαρχών ουδέποτε εξετελέσθη και η Οργάνωση συνέχισε μέχρι και των ημερών μας τις έκνομες δραστηριότητές της που συνοψίζονται στην ευρύτερη προώθηση των θέσεων και επιδιώξεων της Τουρκίας στην Δυτική Θράκη, σε συνδυασμό με υποστήριξη της ανθελληνικής προπαγάνδας της Άγκυρας, υπό την καθοδήγηση και τον έλεγχο αυτής, μέσω του τουρκικού Προξενείου της Κομοτηνής.

Η απαγόρευση του εν λόγω σωματείου επαναλήφθηκε τον Νοε. 1987 με Απόφαση του Εφετείου Θράκης, το οποίο διαπίστωσε το ασυμβίβαστο μεταξύ των Αρχών που διέπουν την Ελληνική Πολιτεία και του Καταστατικού του, υπό την έννοια ότι δεν διευκρινίζονταν σε ικανοποιητικό βαθμό οι σκοπιμότητες των «μεταρρυθμίσεων» που επαγγέλλονταν και σε τι ακριβώς αποσκοπούσαν.

Περαιτέρω, με την 31/2002 νέα Απόφασή του, το Εφετείο Θράκης απεδέχθη ότι η λέξη «ΤΟΥΡΚΙΚΗ» που χρησιμοποιεί στον λογότυπό της και άλλους τίτλους η Οργάνωση για την περιγραφή της εν Ελλάδι μουσουλμανικής μειονότητας, «απειλούσε την δημόσια τάξη» και καθόρισε ότι «θα έπρεπε να χρησιμοποιείται αποκλειστικά και μόνον όταν αναφέρονταν σε Τούρκους πολίτες και όχι στους Έλληνες Μουσουλμάνους», εντολή στην οποίαν ποτέ δεν υπάκουσε η ΤΕΞ. Κατόπιν της ανωτέρω παραδοχής, το Δικαστήριο διέταξε την διάλυση της Οργάνωσης με την αιτιολογία ότι «θεωρεί αυτήν (την διάλυση) ως αναγκαίο μέτρο για την διαφύλαξη της κοινωνικής ισορροπίας και γαλήνης μεταξύ των δύο Κοινοτήτων, της Μουσουλμανικής και της Χριστιανικής, και, κατ'επέκταση, της γα-

λήνης της Χώρας».

Η εφετειακή Απόφαση ξεσήκωσε νέο κύκλο αντιδράσεων εκ μέρους των Μουσουλμάνων της Δυτικής Θράκης οι οποίοι, μάλιστα, έχουν συγκροτήσει και ένα συλλογικό διοικητικό Όργανο, την «Ανωτάτη Συμβουλευτική Επιτροπή», που λειτουργεί ως οιονεί τοπική τουρκική κυβέρνηση. Η ΤΕΞ άσκησε Αναίρεση στον Άρειο Πάγο με Αίτημα την Ανάκληση της 31/2002 Απόφασης, η Ολομέλεια του οποίου επεσήμανε τα εξής : α) Από την διατύπωση του σκοπού της Ένωσης προκύπτει αβίαστα η προσπάθεια εκ μέρους των στελεχών και των μελών της (σ.σ. όπισθεν των οποίων κρύπτονται οι πάτρωνές τους, οι Τούρκοι) για αναγνώριση και εγκαθίδρυση εντός της Ελληνικής Επικράτειας, μιας τουρκικής μειονότητας, σε αντίθεση με το άρθρο 45 της Συνθήκης της Λωζάννης 1923 που προβλέπει την ύπαρξη αποκλειστικώς και μόνο θρησκευτικής (μουσουλμανικής) μειονότητας στην περιοχή. β) Ο χαρακτηρισμός «ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΝΩΣΗ» στην επωνυμία του σωματείου είναι παραπειστικός, διότι δεν δηλώνει απλά το σύνολο ατόμων συνδεομένων με μια απώτερη τουρκική καταγωγή – όπως θέλει να παρουσιάζεται η ηγεσία του – αλλά ατόμων συγκεκριμένης εθνότητας/υπηκοότητας (της τουρκικής) με τις απαιτήσεις και τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από την διεθνή έννομο τάξη για τις εθνικές μειονότητες. Και είναι συμβατικά αναγνωρισμένο ότι οι Μουσουλμάνοι της Θράκης έχουν ελληνική υπηκοότητα, υποκείμενοι στους νόμους του Ελληνικού κράτους, όπως ακριβώς και οι λοιποί Έλληνες πολίτες. Δημιουργείται, εν ολίγοις, ανύπαρκτο μεν αλλά μείζον μειονοτικό πρόβλημα που προκαλεί παράνομες διεκδικήσεις της Τουρκίας εις βάρος της Χώρας μας.

Με βάση τις παραπάνω σκέψεις και όχι μόνο αυτές η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, με την 4/2005 ομόφωνη Απόφασή της (ψηφοί 28-0), απέρριψε την Αναίρεση της ΤΕΞ, επικύρωσε την 31/2002 του Εφετείου Θράκης και όρισε την συνέχιση της εξάλειψης της εγγραφής της από το «Βιβλίο Σωματείων» του Πρωτοδικείου Ξάνθης.

Στις αιτιάσεις του για την λήψη της εν λόγω Απόφασης, ο Άρειος Πάγος περιέλαβε και το δεδικασμένο της Απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) επί της υπό ημερομηνία 17 Φεβρ. 2004, Προσφυγής του Gorzelik και των άλλων προσώπων κατά του Πολωνικού κράτους, λόγω αρνήσεως του τελευταίου να προβεί στην επίσημη καταχώριση του γερμανικού σωματείου τους ως «Ένωση των Προσώπων Σιλεσιανής Ιθαγένειας» (σ.σ. η Σιλεσία είναι περιοχή της Νότιας Πολωνίας).

Εκδικάζοντας την υπόθεση Gorzelik, το ΕΔΑΔ τόνισε ότι η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώ-

που (ΕΣΔΑ) που κυρώθηκε από την Ελλάδα με το ΝΔ 53/20 Σεπτ. 1974, στο άρθρο 11 αυτής προβλέπει νόμιμους και θεμιτούς περιορισμούς στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι. Συνεπώς οι Αρχές ενός δημοκρατικού κράτους δικαιούνται και υποχρεούνται να λάβουν τα αναγκαία μέτρα κατά του σωματείου εκείνου το οποίο με τις δραστηριότητες και τις ρητές ή σιωπηρές προθέσεις του θέτει σε κίνδυνο την εθνική και δημόσια ασφάλεια και τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των πολιτών του.

Η ΤΕΞ προσέφυγε στο ΕΔΑΔ με Αίτημα την Ανάκληση της 4/2005 Απόφασης του Αρείου Πάγου. Στις 27 Μαρτ.2008 το ΕΔΑΔ εξέδωσε την δική του Απόφαση με την οποία δικαιώσε την ΤΕΞ και εγκάλεσε την Ελλάδα για προσβολή της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι, κατά τους όρους της ΕΣΔΑ.

Η Απόφαση του ΕΔΑΔ αδίκησε κατάφωρα την Χώρα μας, καθόσον δέχθηκε τα εξής εξωφρενικά και ανακόλουθα για τα ελληνικά δεδομένα :

---Η χρήση του όρου «ΤΟΥΡΚΙΚΗ» δεν συνεπάγεται αναγκαστικά και επικινδυνότητα του σωματείου για την δημόσια τάξη και η λειτουργία του δεν μπορεί να απειλήσει την εδαφική ακεραιότητα και εθνική ασφάλεια της Χώρας, δεδομένου ότι οι επιδιώξεις του, σύμφωνα με το Καταστατικό του, θεωρούνται ειρηνικές και έχουν τεθεί με σκοπό την ενίσχυση των πολιτιστικών δεσμών «των Τούρκων της Δυτικής Θράκης».

--- Και αν ακόμη μοναδικός σκοπός της ΤΕΞ ήταν να προωθήσει την ιδέα ότι εντός της Ελληνικής Επικράτειας έχει δημιουργηθεί μια εθνική μειονότητα, η τουρκική, τούτο, αφ'εαυτού, δεν θα μπορούσε να εκληφθεί ως απειλή στα πλαίσια λειτουργίας μιας δημοκρατικής κοινωνίας, έτι δε περισσότερο διότι ουδαμού διαφαίνεται ότι τα μέλη του σωματείου υποστηρίζουν την προσφυγή στην βία ή σε αντιδημοκρατικά και αντισυνταγματικά μέσα.

--- Στην υποτιθέμενη περίπτωση που η ΤΕΞ διέσπειρε πολιτικές ιδέες αμφισβητούσες την καθεστηκυία τάξη, η Ελλάς, ως Κράτος Δικαίου, ήταν υποχρεωμένη, κατ'επιταγή της ΕΣΔΑ, να αντιμετωπίσει τις προκύπτουσες διαφορές με ανοικτό διάλογο, στα πλαίσια της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι.

Διαφαίνεται, λοιπόν, ότι η κρίση του δικάζοντος Ευρωπαϊκού Οργάνου δεν αποδείχθηκε ορθή και αντικειμενική. Διότι λανθασμένα δεν πείσθηκε ότι πίσω από την νομικίστικη «βιτρίνα» του Καταστατικού της ΤΕΞ στοιχίζεται μια σειρά παρανόμων δραστηριοτήτων ακραίων μουσουλμανικών στοιχείων τα οποία, εκτός των άλλων, έχουν κατηγορηθεί ότι διατηρούν σχέσεις με το «Τουρκικό Κόμμα Εθνικιστικής Κίνησης» και την τρομοκρατική οργάνωση «Γκρίζοι Λύκοι», δραστηριοποιούμενοι προς εξυπηρέτηση τουρκικών και όχι κοινοτικών συμφερόντων. Τέτοιες δραστηριότητες ενδεικτικά είναι : Οι προπαγανδιστικές εκδηλώσεις (πολιτιστικές, αθλητικές, θρησκευτικές) προς εξύμνηση του κεμαλικού κράτους και χάραξη πολιτικής γραμμής από κοινού με την Τουρκία, εγκωμιαστικά σχόλια για τα σύγχρονα «επιτεύγματα» του τουρκικού στρατού στις Χώρες όπου ενεργεί και εντός Τουρκίας, ανά-

πτυξη εμπορικών και οικονομικών σχέσεων, αμοιβαίες επισκέψεις επισήμων προσώπων συνοδευόμενες από διακοινώσεις υποστήριξης των γεωπολιτικών διεκδικήσεων της Τουρκίας, απροκάλυπτες καταδικές υποτιθέμενων «τρομοκρατικών» πράξεων κατά του τουρκικού καθεστώτος (όπως π.χ. των Κούρδων και των «πραξικοπηματιών» του Ιουλίου 2016) και διεξαγωγή εράνων για υποστήριξη των «θυμάτων» τους, κλπ.

Η Ελληνική Κυβέρνηση άσκησε Έφεση κατά της Απόφασης και αρνήθηκε εκ νέου να αναγνωρίσει την ΤΕΞ. Τον Δεκ. 2008 το Εφετείο Θράκης απέρριψε την επανεγγραφή της Ένωσης επικαλούμενο το ελληνικό και ευρωπαϊκό δεδικασμένο και δηλώνοντας ότι η Απόφαση δεν ήταν δεσμευτική διότι το ΕΔΑΔ δεν έλαβε υπόψη τις πολιτικές παραμέτρους που υπεισέρχονται στην υπόθεση και τις διατάξεις που αντίκεινται στην δημόσια τάξη. Εδώ εύλογα γεννάται το ερώτημα αν η νομική ομάδα που είχε αναλάβει την υπερασπιστική γραμμή της Ελλάδος στο Στρασβούργο πρόβαλε σωστά και τεκμηριωμένα τους ανωτέρω ισχυρισμούς.

Η υπόθεση έμενε στάσιμη μέχρι τον Οκτώβριο 2017, όταν η Βουλή των Ελλήνων ψήφισε νόμο για την τροποποίηση της παρ. 1 του άρθρ. 758 του Κώδικα Πολιτ. Δικονομίας που καθόρισε ότι : Μία οριστική απόφαση εθνικού δικαστηρίου που κρίθηκε από το ΕΔΑΔ ότι εκδόθηκε κατά παράβαση διατάξεων ουσιαστικού Δικαίου της ΕΣΔΑ (με την επιφύλαξη των όρων εθνικής ασφαλείας, δημόσιας τάξης, πρόληψης εγκλήματος κλπ), μπορεί να ανακληθεί ή μεταρρυθμισθεί από το (εθνικό) δικαστήριο που την εξέδωσε, μετά από αίτηση κάποιου εκ των διαδίκων.

Η ρύθμιση έδωσε στην ΤΕΞ αναπάντεχη ευκαιρία επιστροφής στην Ελληνική Δικαιοσύνη. Στις 16 Οκτ. 2020 εκδικάστηκε από την Ολομέλεια του Αρείου Πάγου το καινούργιο (δεύτερο) Αίτημά της για την ακύρωση της 4/2005 Απόφασής του, την εγγραφή της στο «Βιβλίο Σωματείων» και την αδιατάρακτη νομιμοποίηση της δράσης της.

Κατανοητοί είναι οι εθνικοί κίνδυνοι που ελλοχεύουν πίσω από την οιαδήποτε «νομιμοποίηση» δράσεως οργάνωσης όπως η ΤΕΞ, για την υλοποίηση τουρκικών σχεδίων εγκαθίδρυσης καθεστώτος συγκυριαρχίας στην Δυτική Θράκη και, αργότερα, ενσωμάτωσή της στην Τουρκία. Επιπροσθέτως θα δημιουργηθούν και άλλα ουσιαστικά θέματα, όπως η ανάρτηση τουρκικών επιγραφών στα δημόσια κτήρια, η αναγνώριση της τουρκικής ως δεύτερης επίσημης γλώσσας κλπ.

Βέβαια είναι πολύ ενωρίς να γνωρίζουμε την νέα Απόφαση του Αρείου Πάγου. Εν τούτοις, ο γράφων είναι πεπεισμένος ότι δεν θα διαφέρει της προηγούμενης και θα ματαιώσει τα ιταμά σχέδια της Άγκυρας, ερμηνεύοντας συγχρόνως και το επίμαχο άρθρο 11 της ΕΣΔΑ κατά το αληθές και ουσιαστικό περιεχόμενό του. Όμως και η Ελληνική Πολιτεία θα πρέπει να ενεργήσει και αυτή ανάλογα, προς υποστήριξη της Δικαιοσύνης και των εθνικών συμφερόντων.

Επιχειρησιακά συμπεράσματα από τις συγκρούσεις στο Nagorno-Karabakh

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη
Διευθυντού Μελετών ΕΛΙΣΜΕ

Σε πρόσφατο κείμενο μου στο Liberal είχα αναφερθεί -σε επίπεδο υψηλής στρατηγικής- στα πρώτα συμπεράσματα της σφοδρής σύγκρουσης που λαμβάνει χώρα από τις 27 Σεπτεμβρίου στο Nagorno-Karabakh. Μάλιστα, η παράθεση των συμπερασμάτων, σκόπευε να αναδείξει και τις γεωπολιτικές σταθερές που καθορίζουν ή πρέπει να καθορίζουν και τον μακροχρόνιο ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Η πρόωρη όμως διατύπωση συμπερασμάτων επί επιχειρησιακών και τακτικών θεμάτων είναι παρακινδυνευμένη καθώς η ομίχλη του πολέμου, σε συνδυασμό με την σκόπιμη παραπληροφόρηση (μέρος του «πληροφοριακού πολέμου»), δημιουργούν ενίοτε λανθασμένες εικόνες. Ακόμη όμως πιο επικίνδυνη είναι η μεταφορά, ακόμη και των ορθών, συμπερασμάτων, σε ένα διαφορετικό επιχειρησιακό περιβάλλον και η επιτυχής ενσωμάτωση τους στο δόγμα δράσεων ενός άλλου στρατεύματος. Μέχρι σήμερα, οι αντικρουόμενες δημοσιογραφικές πληροφορίες οδηγούν στα παρακάτω συμπεράσματα:

Οι αρμενικές δυνάμεις υπέστησαν έναν επιχειρησιακό αιφνιδιασμό από το μέγεθος και την σφοδρότητα της συνδυασμένης -από ξηρά και αέρα-αζέρικης επίθεσης. Από την αρμενική επικράτηση και την κατάπαυση του πυρός το 1993 συχνά ήταν τα μεθοριακά επεισόδια, μικρής ή μεγάλης έκτασης, τυχαία ή προσχεδιασμένα και με εκατέρωθεν υπευθυνότητα. Η πρόσφατη όμως ενέργεια φαίνεται ότι αποσκοπεί στη συντριβή των δυνάμεων αμύνης του Nagorno-Karabakh, την ανακατάληψη σημαντικού μέρους του και στην περίπτωση μη ευόδωσης των παραπάνω, φιλόδοξων αλλά όχι ακατόρθωτων στόχων, στην απόκτηση τακτικών πλεονεκτημάτων που σε συνδυασμό με το φόβο ή συνέπειες ενός πολέμου φθοράς (attrition war) θα οδηγήσουν το Ερεβάν να αποδεχθεί σημαντικές εδαφικές υποχωρήσεις.

Πρέπει να επισημανθεί ότι στρατιωτικές επιχειρήσεις δεν διεξάγονται στα σύνορα μεταξύ Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν παρά μόνο στο θύλακα του Nagorno-Karabakh ενώ παρά την γενική κινητοποίηση και την ανταλλαγή κατηγοριών, οι δύο χώρες παραμένουν επισήμως σε μη εμπόλεμη μεταξύ τους κατάσταση. Μια κατάσταση κάπως ανάλογη (από πλευράς και μόνο τρόπου εμπλοκής στις εχθροπραξίες) με αυτήν της Κύπρου το 1974. Αμφότερες οι πλευρές επιδιώκουν να περιορίσουν τις συγκρούσεις στη διαφιλονικούμενη περιοχή.

Διαφαίνεται ότι οι στρατιωτικοί στρατηγικοί στόχοι των Αζέρων δεν έχουν ακόμη υλοποιηθεί. Παρά τον αρχικό αιφνιδιασμό των αντιπάλων τους, οι αζέρικες φιλοδοξίες για έναν «κεραυνοβόλο πόλεμο» έσβησαν. Παρά ταύτα μπορούν να πανηγυρίζουν για την ανακατάληψη ενός τμήματος του Nagorno-Karabakh (περίπου 8-10% των εδαφών του) και τη δημιουργία μιας «αύρας» νικητού. Αντίστοιχα ικανοποιημένοι μπορούν -μέχρι στιγμής- να εμφανίζονται και οι Αρμένιοι, που κατορθώνουν να ελέγχουν σημαντικούς κατοικήσιμους τόπους και εδάφη στρατηγικής σημασίας, παρά την ένταση της εχθρικής επίθεσης. Μέχρι στιγμής οι Αζέροι έχουν μικρά εδαφικά κέρδη στο βόρειο τομέα του θύλακα και σημαντικότερα

στα νότια (σύνορα με το Ιράν) όπου και το έδαφος είναι ευνοϊκότερο, πιο αναπεπταμένο, για επιθετικές επιχειρήσεις. Σήμερα φαίνεται ότι η αζέρικη επίθεση έχει αναχαιτιστεί καθώς οι Αρμένιοι έχουν υποχωρήσει σε ισχυρότερες γραμμές αμύνης (σε πλέον ορεινό έδαφος και με περισσότερη βλάστηση), μια τακτική που εφάρμοσαν και στο παρελθόν, εξαπολύοντας εν συνεχεία αντεπιθέσεις που αποδεκάτισαν τους αντιπάλους τους. Η αρμενική όμως υποχώρηση έχει οδηγήσει τα στρατεύματα των αντιπάλων τους σε απόσταση 20-25 περίπου χιλιομέτρων από τον ζωτικό οδικό άξονα (διάδρομος Lachin) που συνδέει την πρωτεύουσα του Nagorno-Karabakh, Stepanakert, με την Αρμενία. Η εξέλιξη αυτή σίγουρα προβληματίζει τα επιτελεία στο Ερεβάν. Δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας ότι η ζώνη των συγκρούσεων καλύπτει μια έκταση 7500 τετραγωνικών χιλιομέτρων, δηλαδή ένα τετράγωνο πλευράς 85 χιλιομέτρων (κάτι περισσότερο από την έκταση της Αττικοβοιωτίας).

Πρέπει να αναγνωρίσουμε όμως ότι οι Αζέροι έχουν πετύχει να εμφανίζονται διεθνώς ως η επικρατούσα δύναμη στην σύγκρουση και μάλιστα με ιδιαίτερες ικανότητες φονικών αεροπορικών κτυπημάτων ακριβείας από ένα σημαντικότερο στόλο Μη Επανδρωμένων Αεροσκαφών (MEA) διαφορετικών τύπων και προέλευσης (τουρκικά Bayraktar TB2, ισραηλινά Harop, Skystriker και Orbiter 1K). Αθρόες βιντεοσκοπημένες προσβολές έχουν διοχετευθεί στο διεθνή τύπο στο πλαίσιο του «πληροφοριακού πολέμου» των δύο αντιπάλων. Ξεκάθαρη είναι η αζέρικη επικράτηση στον αέρα, όπου κυριαρχούν τα MEA, με ελάχιστες εμφανίσεις ελικοπτέρων και σχεδόν παντελή απουσία επανδρωμένων αεροσκαφών. Οι Αρμένιοι απέτυχαν να αξιολογήσουν την σημαντική ενίσχυση του αριθμού των μη επανδρωμένων συστημάτων του Μπακού, τους κινδύνους που αυτή είχε για τις δυνάμεις τους και να αναπτύξουν τρόπους αντίδρασης. Παρέμειναν προσηλωμένοι στα σοβιετικά δόγματα εξαπόλυσης μαζικών πυρών πυροβολικού, στη δημιουργία χώρων καταστροφής αρμάτων από αντιαρματικά συστήματα και στις εν συνεχεία προσχεδιασμένες αρματικές αντεπιθέσεις και σε αυτήν την κατεύθυνση προσανατόλισαν τις αμυντικές τους θέσεις και σχέδια. Η μερική όμως εξάρθρωση της αεράμυνας κατέστησε τα βαρέα οπλικά συστήματα τους, προστατευμένα κυρίως σε τομές εδάφους, ευπρόσβλητα από αέρος και κάθε κίνηση ενίσχυσης των πρόσω υψηλού ρίσκου. Η ευρεία χρήση των αζέρικων MEA σε αποστολές εξουδετέρωσης βαρέων οπλικών συστημάτων κατέστησαν επιτυχείς και από τη σχέση κόστους-οφέλους καθώς τα πρώτα κοστίζουν υποπολλαπλάσια ποσά από τα κοστοβόρα αεροσκάφη και ελικόπτερα. Τα MEA, πλέον των ικανοτήτων προσβολής χερσαίων στόχων παρέχουν στοιχεία για εκτέλεση βολών πυροβολικού και άμεση πληροφόρηση για την τακτική εικόνα στους σταθμούς διοικήσεως με δυνατότητα εστίασης σε οποιαδήποτε σημείο κριθεί σκόπιμο.

Η αζέρικη επίθεση ξεκίνησε με την εφαρμογή του κυρίαρχου δυτικού δόγματος με προτεραιότητα την κατα-

στολή της εχθρικής αεράμυνας. Τα αναπτυγμένα στο Nagorno-Karabakh, σχετικά πεπαλαιωμένα αρμενικά αντιαεροπορικά συστήματα (κυρίως SA-8/9K33 OSA και SA-6/2K12 KUB) δέχτηκαν καίρια πλήγματα από τα MEA. Δεν δύναται ακόμη να επιβεβαιωθεί η καταστροφή εκτοξευτών και radars του συστήματος S-300, θεωρείται όμως δυνατή καθώς αυτά αντιμετωπίζουν εγγενείς δυσκολίες στην αντιμετώπιση σύγχρονων τακτικών καταστολής αεράμυνας που επιτείνονται από την έλλειψη ενοποιημένου δικτύου αεραμύνης αλλά και αντίστοιχης εκπαίδευσης. Εκτιμάται όμως ως απίθανη η μετακίνηση των S-300 σε εδάφη του Nagorno-Karabakh και αντίστοιχα παρακινδυνευμένη η στοχοποίηση τους στο έδαφος της Αρμενίας. Γεγονός όμως είναι ότι η αρμενική αεράμυνα, τουλάχιστον στον θύλακα του Nagorno-Karabakh, υπέστη σοβαρές απώλειες με αποτέλεσμα τις επόμενες ημέρες τα MEA να προσβάλουν με σχετική άνεση λοιπούς στόχους. Αναπόφευκτα ερωτήματα και ανησυχίες προέκυψαν σχετικά με την ικανότητα των σοβιετικών αντιαεροπορικών συστημάτων των δεκαετιών 1970-1980 αλλά και του 1990, να αντιμετωπίσουν τις απειλές των συγχρόνων αεροσκαφών, MEA και κυρίως των ειδικών πυρομαχικών και τακτικών καταστολής αεράμυνας (Suppression of Enemy Air Defence/SEAD). Αποδείχτηκε επίσης, για άλλη μια φορά, ότι η πυκνότητα αντιαεροπορικών συστημάτων δεν επαρκεί, αν δεν υπάρχει η απαιτούμενη ενοποίηση των όπλων, αισθητήρων και κέντρων διοικήσεως και η ισορροπημένη και ορθή ανάπτυξη συστημάτων διαφορετικών δυνατοτήτων και χαρακτηριστικών. Φυσικά δεν πρέπει να παραμελούμε και τους θεμελιώδους σημασίας παράγοντες εκπαίδευσης του προσωπικού και εφαρμογής αποτελεσματικού τακτικού δόγματος χρήσης των αντιαεροπορικών μονάδων.

Χωρίς λοιπόν να διατρέχουν σοβαρό κίνδυνο κατάρριψης, από έδαφος ή αέρα, τα αζέρικα MEA προχώρησαν σε αποστολές «απομόνωσης του πεδίου τη μάχης», έπληξαν δηλαδή -μετά την καταστολή της αρμενικής αεράμυνας- με ιδιαίτερη σφοδρότητα τις τεθωρακισμένες μονάδες που κινήθηκαν προς ενίσχυση του μετώπου και τα ανεπτυγμένα στοιχεία του πυροβολικού. Και οι αποστολές αυτές στέφθηκαν με αρκετή επιτυχία καθώς πληθώρα αρμενικών τεθωρακισμένων και οχημάτων κατεστράφησαν ή υπέστησαν ζημιές. Τα τουρκικής κατασκευής MEA, απεδείχθησαν πολύ αποτελεσματικά, καίτοι είναι εξοπλισμένα με κατευθυνόμενα όπλα μικρής σχετικά εκρηκτικής ισχύος (MAM-C ή MAM-L Smart Micro Munitions). Οι προσβολές γίνονται συνήθως από ύψη που δεν επιτρέπουν την οπτική ανίχνευση τους, άρα και την εμπλοκή τους με χαμηλού κόστους μέσα όπως πολυβόλα, πυροβόλα ή έστω και Manpads (SA-10/Strella). Τα ικανότερα όμως αντιαεροπορικά συστήματα μικρού ή μεσαίου βεληνεκούς, με ενεργό καθοδήγηση radar, διατρέχουν τον κίνδυνο της άμεσης καταστροφής με την στοχοποίηση τους από τα εξειδικευμένα «αυτοκτονικής αποστολής» MEA (kamikaze UAVs) καταστροφής radars. Δεν ήταν λοιπόν τα τεθωρακισμένα οχήματα αυτά που κατέστησαν απαρχαιωμένα και καταδικασμένα στον αγώνα εναντίον των MEA (παρά ταύτα συνεχίζουν να προσφέρουν μια σχετικά ικανοποιητική προστασία στους επιβαίνοντες) αλλά η αδυναμία των Αρμενίων να προσφέρουν μια ικανοποιητική αντιαεροπορική κάλυψη στις διαχρονικά ευπρόσβλητες τεθωρακισμένες μονάδες, κινήσεις εφεδρειών και συγκεντρώσεις στοιχείων πυροβολικού. Η

τρωτότητα αυτή προβληματίζει τις ένοπλες δυνάμεις πολλών κρατών καθώς το διαρκώς μειούμενο κόστος των MEA σε συνδυασμό με τις αυξανόμενες ικανότητες τους καθιστούν ευρεία τη διασπορά και χρήση τους.

Θανατηφόρα όμως πλήγματα δέχθηκαν και τα αζέρικα άρματα μάχης όταν κινήθηκαν σε ακάλυπτες περιοχές χωρίς την κατάλληλη συνοδεία και έγιναν στόχος των καλά κρυμμένων αρμενικών αντιαρματικών όπλων. Η αζέρικη επίθεση έχει μέχρι στιγμής επιδείξει απόλυτα ικανοποιητική χρήση των MEA αλλά χαμηλής ποιότητας εκτέλεση τακτικών κινήσεων επί του πεδίου του μάχης. Το τελευταίο είναι αποτέλεσμα χαμηλού επιπέδου εκπαίδευσης και αδυναμίας εκμετάλλευσης των διαθέσιμων οπλικών συστημάτων και αξιοποίησης των αντίστοιχων τακτικών δογμάτων. Θα μπορούσαμε κατά κάποιο τρόπο να παρομοιάσουμε τις αζέρικες επιτυχίες με αντίστοιχες αρχικές αραβικές στον πόλεμο του Yom Kippur (1973) που όμως δεν μπόρεσαν τελικά να τις αξιοποιήσουν στο επιχειρησιακό και στρατηγικό επίπεδο. Παρά ταύτα, ο πολιτικός στόχος του πολέμου, για το Κάιρο, επιτεύχθηκε καθώς, Ισραήλ και Αίγυπτος οδηγήθηκαν σε συμφωνία ειρήνης με επιστροφή των κατεχομένων εδαφών του Σινά. Το κατά πόσο θα επιτύχει η αντίστοιχη αζέρικη εξόρμηση θα φανεί το μέλλον.

Επιπρόσθετα και οι δύο αντίπαλοι είναι εξοπλισμένοι με σχετικά περιορισμένο αριθμό βαλλιστικών βλημάτων εδάφους-εδάφους. Τα συστήματα αυτά είναι κατάλληλα για προσβολές στρατηγικών στόχων στα μετόπισθεν του εχθρού (βεληνεκές περί τα 350 χιλιόμετρα) αλλά χρησιμοποιούνται και ως ψυχολογικά όπλα εναντίον αστικών στόχων. Μέχρις στιγμής έχει σημειωθεί εκατέρωθεν περιορισμένη χρήση αυτών των συστημάτων.

Συνοψίζοντας μπορούμε να πούμε ότι οι δύο αντίπαλοι είναι εξοπλισμένοι με οπλικά συστήματα που ξεπερνούν τις δυνατότητες τους πετυχημένης εκμετάλλευσης στο πλαίσιο μιας διακλαδικής συνδυασμένης χρήσης από προσωπικό υψηλών επαγγελματικών ικανοτήτων. Το τελευταίο δεν σχετίζεται με τις οποιασδήποτε, ατομικές ή μεμονωμένων τμημάτων, πολεμικές ικανότητες και αποφασιστικότητα που διακρίνει τους μαχητές και ιδιαίτερα τους Αρμένιους.

Επί του παρόντος φαίνεται ότι εξαντλείται η δυναμική της αζέρικης επίθεσης χωρίς όμως να διαφαίνεται και δυνατότητα αποφασιστικής επιστροφής των Αρμενίων. Ο πόλεμος θα λάβει τη μορφή ενός αγώνα φθοράς με τους Αζέρους να υπερτερούν από πλευράς εξοπλισμών και τους Αρμένιους να δίνουν αγώνα υπέρ βωμών και εστιών. Αναμφίβολα πρόκειται για μια ασταθή κατάσταση, με πληθώρα εσωτερικών και εξωτερικών παραγόντων που ανά πάσα στιγμή μπορούν να δυναμιτίσουν οποιαδήποτε εύθραυστη εκεχειρία συνομολογηθεί. Παρά τις εκατέρωθεν σημαντικές απώλειες, το δυναμικό των αντιπάλων δεν έχει υποστεί τις καταστροφικές εκείνες απώλειες που θα επέτρεψαν ένα αμοιβαία οδυνηρό συμβιβασμό και παραμένουν ισχυρές οι φωνές που θεωρούν δυνατή την απόλυτη επικράτηση στα πεδία των μαχών.

Πέραν όμως των συμπερασμάτων που ανακύπτουν από την ανάλυση του κάθε είδους πληροφοριών, οι εξωτερικοί παρατηρητές και οι άμεσα ενδιαφερόμενοι οφείλουν να ενσκήψουν μετά προσοχής στην αντικειμενική αξιολόγηση των συγκρούσεων ακόμη και με τη ριψοκίνδυνη αποστολή παρατηρητών στα πεδία των μαχών.

Δογματισμός που τρομάζει

Του Κυρίου Βασίλη Κοψαχείλη
Διεθνολόγου

Η ανθρωπότητα αλλάζει, εξελίσσεται και προχωρά μέσα από ιστορικούς κύκλους υφέσεων και εντάσεων. Η σύμπτωση ορισμένων συνθηκών κάνει κάποιες Εποχές να ξεχωρίζουν από τη συνηθισμένη εναλλαγή και καταγράφονται στην συλλογική συνείδηση ως συγκυρίες, που βίαια σπρώχνουν την Ιστορία σε νέες κατευθύνσεις (1). Αυτές τις «συγκυρίες» οι Κινέζοι τις ονομάζουν «ενδιαφέροντες καιρούς» και η μεγαλύτερη κατάρα τους είναι να σου ευχηθούν να ζήσεις σε τέτοιους καιρούς!

Αν θέλετε τώρα, λόγω κάποιας κινέζικης κατάρας ή από σύμπτωση συνθηκών, σε ενδιαφέροντες καιρούς ζούμε και μάλιστα από εκείνους, που σπρώχνουν την Ιστορία σε αχαρτογράφητα νερά!

Οι ενδιαφέροντες καιροί οδηγούν σε περιδίνηση τις κοινωνίες και σε αναζήτηση ευκαιριών τα ικανά κράτη και τις φιλόδοξες ηγεσίες. Γι αυτό συνήθως οι ενδιαφέροντες καιροί ωθούν στα άκρα τις αντοχές και το μέλλον της ανθρωπότητας.

Σε τέτοιες εποχές ακραίας κρίσης, οι κοινωνίες επιστρέφουν σε ισορροπία όταν κάποιος φέρει στο τραπέζι μια νέα βιώσιμη προοπτική, έξω από τα συνηθισμένα πλαίσια και τις συμβατικές συνταγές, ανατρέποντας τον δογματισμό με τον οποίο αντιμετωπίζονταν μέχρι τότε ανεπιτυχώς οι προκλήσεις.

Κατά τον 20ο αιώνα, οι ΗΠΑ πρωτοστάτησαν σε αυτό! Ήταν η δύναμη πίσω από την οικονομική και πολιτική καινοτομία.

Ξεπέρασαν την Μεγάλη Ύφεση του 1929 υιοθετώντας τις αδιάφορες για την Ευρώπη απόψεις του Keynes(2). Έτσι, η Ευρώπη έμεινε να παλεύει με τον μεταπολεμικό της δογματισμό, ανήμπορη να αποτρέψει το ξέσπασμα ενός ακόμη Μεγάλου Πολέμου, την ώρα που οι ΗΠΑ έβγαιναν από την κρίση και έθεταν τις βάσεις της μετέπειτα ηγεμονίας τους.

Μεταπολεμικά, κέρδισαν το στοίχημα της σταθερότητας, δίνοντας ελεγχόμενα χώρο στους αντιπάλους να αναπνεύσουν και να αναπτυχθούν, στα πλαίσια ενός συστήματος διεθνούς συνεννόησης, συνεργασίας και κυρίως επικοινωνίας και ουσιαστικής βοήθειας. Ήταν και αυτό δείγμα πολιτικής καινοτομίας, απέναντι σε μια διπλωματική νοοτροπία που ήθελε τον αντίπαλο σακατεμένο και τον ηττημένο υπόδουλο.

Ακόμη και όταν ο δογματισμός της πρώην

ΕΣΣΔ την οδήγησε στη διάλυση, με την ανθρωπότητα να κρατά την ανάσα της για την τύχη των πυρηνικών της, οι ΗΠΑ δεν άφησαν στο έλεος της την Ρωσία και τους πρώην δορυφόρους της. Βοήθησαν σημαντικά και υπήρξαν εταίροι στη σταθερότητα, παρά την κατακόρυφη αύξηση των περιφερειακών συγκρούσεων που σημειώθηκαν.

Ωστόσο, από τις αρχές της νέας χιλιετίας, ολόένα και περισσότερο βλέπουμε μια στροφή προς έναν νέο δογματισμό.

Είδαμε τον δογματισμό των νέο-συντηρητικών για τον «επίπεδο κόσμο»(3) και την επιβολή της φιλελεύθερης δημοκρατίας παντού, να τρώει τα μούτρα του, τα παιδιά του και τα λεφτά του στη Fallujah του Ιράκ και στα γραφεία της Lehman Brothers.

Είδαμε τον Προτεσταντικό δογματισμό να ισοπεδώνει τις Ευρωενωσιακές προοπτικές και στον αντίποδα, το πολιτικό περιθώριο της Αριστεράς να βρίσκει πάλι ρόλο μέσα από το λαϊκιστικό σύνθημα η Αριστερά είναι η λύση.

Ο Ισλαμικός δογματισμός τράνταξε τον πλανήτη με τον πλέον απεχθή τρόπο και σύνθημα το Ισλάμ είναι η λύση. Έφαγε και αυτός τα μούτρα του, τα παιδιά του και πολλά ακόμη παιδιά που απλά έτυχε να βρίσκονται στο λάθος σημείο, την λάθος ώρα...

Ο Ισλαμικός δογματισμός έδωσε με τη σειρά του χώρο στον ακροδεξιό δογματισμό. Οι ακροδεξιές Μετα-αλήθειες ανέδειξαν ηγέτες και κάποιους τους κάθισαν ακόμη και στον Λευκό Οίκο.

Στην Ασία δεν πήγαν πίσω. Βλέπουμε σταδιακά να ξεδιπλώνει τα πλοκάμια της μια Λερναία Ύδρα νέο-Χμερικού δογματισμού, με ότι αυτό συνεπάγεται για την παγκόσμια σταθερότητα.

Και φτάνουμε στις μέρες μας, με τον δογματισμό να περισσεύει, ελπίζοντας ότι κάτι θα αλλάξει. Πολλοί πίστεψαν ότι ο Μπάιντεν μπορεί να αλλάξει τα πράγματα...

Τι με φοβίζει με την Αμερική του Μπάιντεν

Κρατά ο Μπάιντεν τα κλειδιά μιας οικονομικής και πολιτικής καινοτομίας; Είναι εξαιρετικά απίθανο και πολύ πρόωρο για να το πούμε, ωστόσο από τα δείγματα γραφής, ο Μπάιντεν δεν είναι ο μεταρρυθμιστής που περιμένει η Αμερική και ο κόσμος.

Αυτό όμως που με προβληματίζει με τον Μπάιντεν είναι ότι ούτε εκείνος ξεφεύγει από τον επιζήμιο δογματισμό που είδαμε τα προηγούμενα χρόνια.

Με μια αντι-Τράμπ ατζέντα και σύνθημα «η Παγκοσμιοποίηση είναι η λύση» θεωρεί ότι πλασάρει το νέο και το καινούργιο που τόσο χρειάζεται η Αμερική και ο κόσμος.

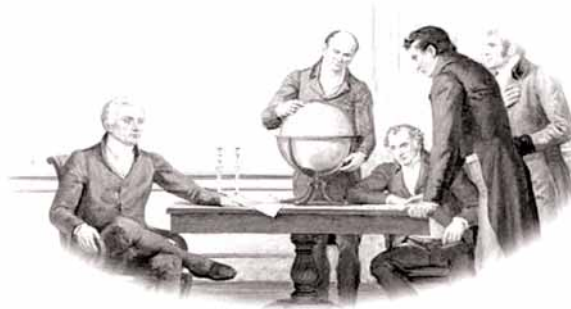
Κάνει λόγο για άμεση επιστροφή των ΗΠΑ στη Συμφωνία του Παρισιού για το κλίμα. Από μόνη της αυτή η ενέργεια δεν λέει τίποτα για το κλίμα. Χρειάζεται μια νέα συμφωνία που να δημιουργεί απτά κίνητρα και αντικίνητρα για τα κράτη, τις επιχειρήσεις και τους καταναλωτές.

Λέει ότι θα ξαναβάλει τις ΗΠΑ στον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Πάλι από μόνη της αυτή η ενέργεια δεν σημαίνει κάτι για τους χιλιάδες ανθρώπους που αγωνίζονται για την ζωή τους στις ΜΕΘ ή πεθαίνουν αβοήθητοι από την πανδημία. Θα συνοδευτεί η επιστροφή των ΗΠΑ στον Οργανισμό με συγκεκριμένα μέτρα για τον επανέλεγχο της κατάστασης; Κανείς δεν δίνει απαντήσεις.

Θα καταργήσει νόμους και πολιτικές του Τράμπ, ξανακάνοντας τις ΗΠΑ φιλική χώρα προς τους μετανάστες. Μα ακριβώς αυτές οι πολιτικές έφεραν τον Τράμπ στην εξουσία. Φοβάμαι ότι προωθεί και εκείνος μια Παγκοσμιοποίηση του περιθωρίου και των μειονοτήτων. Όχι μια Παγκοσμιοποίηση των πολλών.

Μένει να δούμε πως η νέα κατάσταση υπό την προεδρία Μπάιντεν αντιλαμβάνεται την παγκοσμιοποίηση στις διεθνείς σχέσεις. Θα ξαναφέρει προς υπογραφή περιφερειακές οικονομικές συμφωνίες; Θα σκληρύνει τη στάση των ΗΠΑ απέναντι σε αναθεωρητικές ηγεσίες και κράτη; Θα τείνει χέρι συνεργασίας στο Ιράν και την Κίνα;

Η Παγκοσμιοποίηση από μόνη της δεν είναι λύση. Ούτε φυσικά και ο ακροδεξιός απομονωτισμός της προεδρίας Τράμπ. Η παγκοσμιοποίηση χρειάζεται ηγεσία με πόρους και βιώσιμο σχέδιο για το μέλλον,



που να απαντά πειστικά πως θα γίνει η διαχείριση της πανδημίας και επιστροφή στην κανονικότητα το ταχύτερο δυνατό από το σύνολο της διεθνούς κοινότητας. Γιατί δυστυχώς βλέπουμε ότι απέναντι σε ένα παγκόσμιο πρόβλημα να αναδύεται ένας νέος γεω-υγειονομικός ανταγωνισμός. Πως θα

περάσουμε σε ένα πραγματικά βιώσιμο σχέδιο ανακούφισης των κρατών και των αγορών από τα χρέη. Πως θα περιοριστούν τα φιλόδοξα και αναθεωρητικά κράτη που απειλούν την ασφάλεια σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο. Πως θα γίνει η διαχείριση των ζωτικών ζητημάτων στον Τρίτο Κόσμο και πως θα ανακοπούν οι μαζικές μεταναστευτικές ροές. Και πολλά ακόμη που απαιτούν πόρους, ηγεσία και κυρίως πολιτική και οικονομική καινοτομία.

Εκτιμώ, ότι μια προεδρία Μπάιντεν δεν θα μπορέσει να ελέγξει αυτό που ακόμη κρύβεται και αποσιωπάται στη βάση της παγκόσμιας κοινωνίας. Θα διαχειριστεί ενδεχομένως επιτυχώς την Αμερικανική παρακμή, τις διεθνείς προκλήσεις, αλλά στην ουσία ο θάλαμος του κοινωνικού μάγματος θα διογκώνεται επικίνδυνα. Και ενώ η βάση θα βράζει, τα σύννεφα του αναθεωρητισμού θα θεριεύουν.

Ιστορικά, όποτε η συγκυρία το έφερε και η γη ήταν ασταθής με τον ουρανό φορτωμένο, αυτό που ζούσε η ανθρωπότητα ξεπερνούσε και τα πιο εφιαλτικά όνειρα.

Ελπίζω και εύχομαι να κάνω λάθος και ο εκλεγμένος πρόεδρος να έχει βιώσιμο πλάνο για το μέλλον...

Παραπομπές

[1] Βλέπε Fernand Braudel και τη Σχολή των Annales στην επιστήμη της Ιστορίας.

[2] John Maynard Keynes (2017), The General Theory of Employment, Interest and Money (London: Macat International Ltd)

[3] Thomas L. Friedman (2007), The World is Flat (London: Penguin Books)

***I have found little that is 'good' about human beings on the whole.
In my experience most of them are trash,
no matter whether they publicly subscribe to this or that ethical doctrine or to none at all.
That is something that you cannot say aloud, or perhaps even think.
Sigmund Freud***

Μέγας Αλέξανδρος

Της Κυρίας Νικολέτας Μπράτση

‘..The glory and the memory of men will always belong to the ones who follow their great visions..’

Μέγας Αλέξανδρος, υιός του βασιλιά Φιλίππου Β΄ της Μακεδονίας και της Ολυμπιάδος, ένας από τους μεγαλύτερους και σπουδαιότερους ηγέτες του αρχαίου κόσμου. Ένας πειθαρχημένος στρατιωτικός αρχηγός, με ικανότητες και γνώσεις αναθρεμμένες από τα διδάγματα του Αριστοτέλη, ενός από τους πιο σημαντικούς φιλοσόφους που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα.

Ήταν νέος, κληρονόμος ενός ανερχόμενου βασιλείου, το οποίο και εκτίναξε στην σφαίρα της αιωνιότητας και ήταν αυτός που επηρέασε βαθύτατα και ανεπιστρεπτί τον αρχαίο αλλά και σύγχρονο κόσμο μέσω του εξελληνισμού, αλλά και μέσω των στρατιωτικών και πολιτικών τακτικών που υιοθέτησε.

Αν και ο βασιλιάς Φίλιππος απουσίαζε κατακτώντας νέα εδάφη και καταστέλλοντας εξεγέρσεις, ωστόσο φρόντισε να λάβει ο υιός του την εκπαίδευση που έπρεπε και που εμφύσησε στην ψυχή του την αγάπη για την γνώση, την λογική, την φιλοσοφία, την μουσική και τον πολιτισμό, αξίες που αργότερα θα αποκρυσταλλωθούν στις αυτοκρατορίες που θα κυριεύσει.

Μετά τον θάνατο του Φιλίππου κατάφερε να εδραιώσει την εξουσία του κερδίζοντας την υποστήριξη του μακεδονικού στρατού αλλά και των ελληνικών πόλεων, ώστε να αποδεχθούν την κυριαρχία του. Έχοντας θέσει υπό έλεγχο την Ελλάδα και τα Βαλκάνια, ήταν έτοιμος να ξεκινήσει την εκστρατεία του εναντίον της Περσικής αυτοκρατορίας, μιας εκστρατείας κληροδοτήμα του Φιλίππου μιας και ο ίδιος δεν πρόλαβε μοιραία να την πραγματοποιήσει.

Η πρώτη μεγάλη νικηφόρα μάχη ήταν η μάχη του Γρανικού, το 334π.Χ., όπου σύμφωνα με τον Αρριανό ο Αλέξανδρος κατάφερε να υπερισχύσει μιας δύναμης 20 χιλιάδων ιππέων και αντίστοιχης πεζικάρων. Από την μάχη αυτή και μετά κατακτούσε την μία πόλη μετά την άλλη, στερώντας ταυτόχρονα από το περσικό ναυτικό τις βάσεις του. Η δεύτερη μάχη κλειδί ωστόσο ήταν η μάχη στην Ισσό, το 333π.Χ., κοντά στην σημερινή Συρία, όπου ο ίδιος ο Δαρείος ο Γ΄ πρωτοστάτησε του στρατού του. Η ικανότητα και δυναμική των Μακεδόνων ήταν καταλυτική με αποτέλεσμα ο Δαρείος Γ΄ να εγκαταλείψει την μάχη και να τραπεί σε φυγή.

Ο Αλέξανδρος κινήθηκε νότια κατά μήκος της ανατολικής Μεσογείου, μια στρατηγική που σχεδιάστηκε και πάλι, για να στερήσει από τους Πέρσες τις ναυτικές βάσεις τους. Πολλές πόλεις παραδόθηκαν ενώ κάποιες εξ αυτών, όπως η Τύρος, ανάγκασαν τον Αλέξανδρο να επιμείνει και τελικά να τισπολιορκήσει. Επόμενος σταθμός η Αίγυπτος, ιδρύοντας την περίφημη Αλεξάνδρεια, μια πόλη που σύμφωνα με τον Αρριανό, αγάπησε πολύ και επιμελήθηκε της αρχιτεκτονικής της.

Οι Πέρσες αποκλεισμένοι στο εσωτερικό της αυτοκρατορίας τους θα αντιμετώπιζαν τον Αλέξανδρο εκ νέου, μιας και τώρα ήταν ελεύθερος να προχωρήσει στην ενδοχώρα. Η μάχη στα Γαυγάμηλα, στην περιοχή του σημερινού Β. Ιράκ, έλαβε χώρα το 331π.Χ. και ήταν σύμφωνα με τις αρχαίες πηγές από τις εντυπωσιακότερες κι αυτό γιατί ο Αλέξανδρος εκεί κλήθηκε να αντιμετωπίσει έναν τεράστιο στρατό, στον οποίο ο Δαρείος ο Γ΄ είχε την συνδρομή Σκύθων ιππέων αλλά και ‘ινδικών’ στρατευμάτων, που πιθανότατα προέρχονταν από το σημερινό Πακιστάν. Ωστόσο, αν και η μάχη ήταν δύσκολη ο Αλέξανδρος με τους ιππείς του και την μακεδονική φάλαγγα πίεσε σκληρά τον εχθρό, με αποτέλεσμα να αναγκάσει τον Δαρείο να εγκαταλείψει το πεδίο της μάχης. Αργότερα ο Δα-

ρείος θα βρεθεί δολοφονημένος από δικά του στρατεύματα.

Ο Αλέξανδρος που επιθυμούσε μια ειρηνική μετάβαση της εξουσίας του Δαρείου στα χέρια του, καθώς και μια φαινομενική νομιμότητα αυτής στα μάτια του περσικού λαού, επέτρεψε την πραγματοποίηση βασιλικής ταφής στον δολοφονημένο Πέρση βασιλιά. Ο σεβασμός αυτός αποτέλεσε μια κοινή πρακτική του ιδίου αλλά και των στρατηγών του προς όλους τους λαούς με τους οποίους ήρθαν αντιμέτωποι. Ήταν αυτή η επιρροή του Αριστοτέλη αλλά κυρίως τα διδάγματά του περί ελληνικού «ήθους». Το κέρδος ήταν σαφώς η πολιτική αυτονομία του Αλεξάνδρου αλλά και η πίστη και αφοσίωση των νικημένων, τιμώντας παράλληλα την κουλτούρα τους, πολλές φορές υιοθετώντας τη και ο ίδιος, και δημιουργώντας ασφάλεια και σταθερότητα στην περιοχή.

Ο Μέγας Αλέξανδρος πήρε την απόφαση να συνεχίσει την εκστρατεία του προς την κεντρική Ασία, η οποία ωστόσο προκάλεσε εντάσεις στο στράτευμα και είχε ως συνέπεια τον θάνατο στενών του φίλων. Παράλληλα όμως, και αφού είχε εισχωρήσει στην περιοχή της Σογδιανής, το 327π.Χ., αποφάσισε να νυμφευθεί την Ρωξάνη, κόρη ενός τοπικού άρχοντα με την οποία απέκτησε έναν υιό, μια κίνηση καθαρά πολιτική κατευνάζοντας έτσι την οργή των εκεί αρχόντων. Παρά την κούραση των ανδρών του προχώρησε ανατολικότερα, προς τα εδάφη της σημερινής Ινδίας, όπου εκεί αντιμετώπισε τον Πώρο, στον ποταμό Υδάσπη το 326π.Χ. με τον εντυπωσιακό στρατό των 200 ελεφάντων, ένα θέαμα άγνωστο μέχρι τότε στον μακεδονικό στρατό. Η νίκη μετά δυσκολιών ανήκε στον Αλέξανδρο συνάπτοντας εν συνεχεία συμμαχία με τον Πώρο.

Το δυστυχές γεγονός του θανάτου του Ηφαιστίωνα, στενού φίλου, στρατηγού και προστάτη του Αλεξάνδρου, άλλαξε τα δεδομένα αλλά και το όραμά του. Ο ίδιος δυσκολεύτηκε να το δεχθεί. Τον επηρέασε αρνητικά και αυτό με την σειρά του χειροτέρεψε την συμπεριφορά του ως προς τους άνδρες του με αποτέλεσμα να δέχονται μια ανεξήγητη πίεση και να χάσουν την πίστη τους ως προς το πρόσωπό του. Η πίεση έφερε την κόπωση και την άρνηση με αποτέλεσμα ο Αλέξανδρος να πάρει την μεγάλη απόφαση της επιστροφής γεγονός που ανακούφισε τους άνδρες του. Επέστρεψε στα Σούσα ως ηγεμόνας ενός βασιλείου που εκτεινόταν από τα Βαλκάνια ως την Αίγυπτο και την Ινδία.

Το 323π.Χ., όντας στην Βαβυλώνα και ύστερα από υψηλό πυρετό κατέληξε, με τους στρατηγούς του να αντιμάχονται για την διοίκηση της αχανούς αυτοκρατορίας, η οποία τελικά χωρίστηκε σε τέσσερα βασίλεια με τελευταίο αυτό της Πτολεμαϊκής Αιγύπτου πριν την ρωμαϊκή κατάκτηση το 30π.Χ. Η φήμη και η δόξα του Αλεξάνδρου ήταν αυτή που εξήγειρε την επιθυμία του Ιούλιου Καίσαρα, του Αυγούστου, του Καλιγούλα αλλά και του Ανδριανού να δουν από κοντά τον τάφο του αποδίδοντας τιμές, όπως αναφέρουν Ρωμαίοι ιστορικοί. Για όλους αυτούς το σώμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου συμβόλιζε το αποκορύφωμα της αυτοκρατορικής δύναμης και ο τάφος του τόπος προσκυνήματος.

Μελετώντας κάποιος την μακεδονική ιστορία αντιλαμβάνεται την δυναμική του Μεγάλου Αλεξάνδρου ως ηγέτη, ο οποίος σηματοδότησε την έναρξη μιας νέας εποχής στην ιστορία, της περίφημης Ελληνιστικής Εποχής, και την σημασία και αξία της κληρονομιάς του, η οποία

ταυτίζεται με το εύρος και την έκταση του εξάπλωσης του ελληνικού πολιτισμού. Ενός πολιτισμού που στιγμάτισε τις πόλεις που τέθηκαν υπό την κυριαρχία του αλλά και αυτές που ίδρυσε ως Αλεξάνδρειες. Η ύπαρξη κοινού νομίσματος και κοινής γλώσσας έθεσαν τις βάσεις για την οικουμενικότητα του ονόματός του αλλά και την συνυπαρξη Ανατολής και Δύσης.

Ο Μέγας Αλέξανδρος υπήρξε μια ιστορική προσωπικότητα, η οποία μετέτρεψε ένα μικρό βασίλειο σε υπερδύναμη της εποχής, αξιοσημείωτη κληρονομιά στην ανθρωπότητα. Ιστορίες και γεγονότα της εκστρατείας του σύντομα έγιναν ένα με τον μύθο. Το χάρισμα του, η θεική καταγωγή του αλλά και η μεγαλομανία του ρομαντικοποιήθηκαν σε ιστορίες που παρέμειναν δημοφιλείς στα βάθη των αιώνων και εντοπίζονται σε πολλούς διαφορετικούς πολιτισμούς και κουλτούρες όπου και έχουν προσαρμοστεί σύμφωνα με τα δικά τους ήθη και έθιμα. Αναφορές στο Κοράνι ή εβραϊκές εκδοχές, αλλά και άλλες μυθικές ιστορίες εμφανίστηκαν σε όλη την Ευρώπη και την Μέση Ανατολή μέχρι και την Αναγέννηση.

Χρησιμοποιώντας λαμπρές τακτικές και εξαιρετικές τεχνικές ικανότητες, δημιούργησε μια αυτοκρατορία που εκτεινόταν σε τρεις ηπείρους, από την Ιωνία έως την Ινδία συντρίβοντας μόνος του την μεγαλύτερη αυτοκρατορία που είχε δει ποτέ ο κόσμος, την Περσία. Εκμεταλλεύτηκε την πολιτική αστάθεια στην Ανατολή και έτσι επεκτάθηκε πέρα από την Περσία σε Συρία, Αίγυπτο, Μεσοποταμία και Βακτρία. Ωστόσο, δεν αμφισβήτησε τα υπάρχοντα διοικητικά συστήματα. Αντίθετα, τα προσαρμοσε για τους σκοπούς του. Δεν ενδιαφερόταν να επιβάλει τις δικές του ιδέες για αλήθειες, θρησκεία ή συμπεριφορά στους ντόπιους πληθυσμούς, αρκεί να κρατούσε πρόθυμα τις γραμμές εφοδιασμού ανοιχτές για να τροφοδοτούνται και να εξοπλίζονται τα στρατεύματά του, κάτι που ήταν μια σημαντική πτυχή της ικανότητάς του να κυβερνάει τεράστιες περιοχές. Η ηγετική του δεινότητα ενέπνευσε πολλούς βασιλιάδες, αυτοκράτορες και στρατηγούς της ιστορίας. Ακόμα και σήμερα πολλοί εξακολουθούν να τον ειδωλοποιούν για τα στρατιωτικά του επιτεύγματα.

Η επεκτατική του πολιτική ανέδειξε τον ελληνικό πολιτισμό. Πολλές από τις Αλεξάνδρειες που ίδρυσε παραμένουν γνωστές έως και σήμερα: Kandahar και Herat στο Αφγανιστάν, Khujand στο Τατζικιστάν, όπως και η γνωστή σε όλους Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Σε όλες αυτές τις περιοχές οι αρχαιολογικές ανακαλύψεις αποδεικνύουν την οικουμενικότητα και παρουσία των Μακεδόνων. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της πόλης AiKhanoun στο ΒΑ Αφγανιστάν, μιας ελληνικής πόλης, η οποία ανασκάφηκε μεταξύ του 1965 και 1978. Ιδρύθηκε από τον Αντίοχο τον Α' περίπου τον 3ο αιώνα π.Χ. αλλά τον 2ο αιώνα π.Χ. η πόλη έγινε ένα από τα σπουδαιότερα κέντρα της Ελληνιστικής Βακτρίας κατά την διάρκεια της βασιλείας του Ευκρατίδη. Η ελληνιστική τέχνη και αρχιτεκτονική της περιοχής είναι από τις πιο όμορφες και παρέχουν μια αξιόλογη γνώση για τους Έλληνες στην Ανατολή και τις επιρροές τους στην ζωή των εκεί φυλών.

Αν και ο πόλεμος συχνά χώρισε τον ελληνιστικό κόσμο, η ελληνική γλώσσα πάντα αποτελούσε το στοιχείο που τον ενοποιούσε. Γλώσσα του βασιλείου, του εμπορίου, της παιδείας, της επιστήμης, της λογοτεχνίας αλλά και της θρησκείας. Η ίδρυση γυμνασίων ήταν το κλειδί για την προώθηση και διάδοση του ελληνικού πολιτισμού. Κέντρα για φυσική και στρατιωτική εκπαίδευση αλλά και κέντρα εκμάθησης φιλοσοφίας, μουσικής, ποίησης και επιστημών. Οι τέχνες συνέβαλαν τα μέγιστα επίσης. Ζωγραφική, γλυπτική, μωσαϊκά που αποτύπωναν την καθημερινή ζωή διακοσμώντας ιδιωτικά σπίτια και δημόσια κτίρια.

Οι ενέργειες και οι αποφάσεις του είχαν επηρεά-

σει σημαντικά τον κόσμο κατά τη διάρκεια της εποχής του, αφήνοντας τελικά μια κληρονομιά που μπορεί να συνδεθεί με την «δυτικοποίηση» του οικουμένης. Ήταν αυτή η μεγάλη ιδέα, το όραμα. Βοήθησε στην γέννηση και άνοδο ενός πολιτισμού, του δυτικού πολιτισμού, ο οποίος περιελάμβανε την επιστημονική και φιλελεύθερη σκέψη των Ελλήνων, η οποία επηρέασε μεγάλο μέρος του υπόλοιπου κόσμου και σήμερα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της.

Ένα από τα μεγαλύτερα κατορθώματα της βασιλείας του Μεγάλου Αλεξάνδρου ήταν η σύνθεση μιας ρωμαλέας εθνικής συνείδησης που σφυρηλατήθηκε μέσα από την μείξη διαφορετικών αντιλήψεων και πολιτισμών και που διατηρήθηκε ανεξίτηλα χαραγμένη και στους διαδόχους του ακόμα και όταν τα νέα πολιτικά και γεωστρατηγικά δεδομένα επέβαλαν την δική τους διπλωματία. Η κληρονομιά του εκτείνεται ακόμα περαιτέρω. Άλλαξε τον ρου της ιστορίας. Χωρίς τον Μέγα Αλέξανδρο ο σύγχρονος κόσμος θα ήταν τελείως διαφορετικός. Δεν ήταν απλά ένας επιτυχημένος στρατηγός. Ήταν ένας λαμπρός στρατηγός που προσάρτησε στην μακεδονική αυτοκρατορία περισσότερη γη σε λιγότερο χρόνο απ' ό,τι οι άνθρωποι του τότε αλλά και του σήμερα θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν. Ήταν γνωστός ως Μέγας Αλέξανδρος όχι μόνο για τη στρατιωτική του ευφυΐα, αλλά και για το πώς κυριάρχησε σε τεράστιες περιοχές και μακρινά εδάφη, για το πώς και γιατί κέρδισε κάθε μία από τις μάχες του. Ο Αλέξανδρος δεν έχασε ποτέ χρόνο. Ερευνούσε τη χώρα και τους λαούς που ήθελε να κυριεύσει κρίνοντας το επικίνδυνο του εδάφους ώστε να διατηρήσει τον εαυτό του αλλά και τον στρατό του ασφαλή. Μελετούσε την ψυχολογία τους, τα όπλα τους και τις μεθόδους πολέμου. Πάντα έφτανε στην ώρα του στο πεδίο της μάχης. Είχε την ικανότητα να αντιλαμβάνεται το ισχυρό και αδύνατο σημείο του εχθρού του και έχοντας αυτά ως δεδομένα, τα εκμεταλλευόταν όποτε και όπως αυτός έκρινε. Οι άντρες του τον ακολούθησαν για περισσότερα από 21.000 μίλια επειδή πίστευαν ότι είχε στο μυαλό του πάντα το συμφέρον του μακεδονικού στρατού. Βασιζόνταν σε αυτόν για να τους οδηγήσει από νίκη σε νίκη και ποτέ δεν απέτυχε. Σύμφωνα με τον καθηγητή Wright «...στην ιστορία του ευρωπαϊκού πολιτισμού ξεχωρίζουν τέσσερα ονόματα: Αλέξανδρος, Ιούλιος Καίσαρας, Καρλομάγνος, Ναπολέον. Και οι τέσσερις ήταν τόσο ανώτεροι από το συνηθισμένο επίπεδο ανθρώπινης ικανότητας που δύσκολα μπορούν να κριθούν με βάση τα κοινά πρότυπα. Ο Αλέξανδρος, τόσο στα έργα του όσο και στον χαρακτήρα του, δικαιούται την πρώτη θέση. Ήταν το ωραίο λουλούδι του ελληνικού πολιτισμού. Τα αποτελέσματα των κατακτήσεων του αναφορικά με την διεύρυνση του ορίζοντα της ανθρώπινης σκέψης, μπορούν να συγκριθούν μόνο με την ανακάλυψη της Αμερικής».

Πριν από τον Αλέξανδρο ο κόσμος ήταν ένα πλέγμα συγκριτικά απομονωμένων και νησιωτικών «αυτοκρατοριών». Μετά από αυτόν οι αυτοκρατορίες δεν ήταν πλέον απομονωμένες, συνεργάστηκαν περισσότερο και από πριν. Η φήμη του και το βασίλειό του έλαμψε στον τότε γνωστό κόσμο, αλλά ο θάνατός του ήταν ένα χτύπημα από το οποίο η αυτοκρατορία δεν θα ανέκαμπε ποτέ. Αλλά τι θα συνέβαινε αν ο Αλέξανδρος είχε ζήσει; Η αυτοκρατορία του θα ήταν τόσο μεγάλη που θα κατακτούσε τον κόσμο συνθλίβοντας τη Ρώμη, νικώντας την Ευρώπη και κατακτώντας την Ανατολική Ασία; Ή αν δεν είχε γεννηθεί ποτέ, η μοναδική υπερδύναμη της Περσίας θα άλλαζε τη ζωή μας σήμερα; Μπορεί να μην μάθουμε ποτέ την απάντηση σε αυτές τις ερωτήσεις, αλλά η λαμπρότητά του αναγνωρίστηκε παγκοσμίως και του εδόθη για πάντα ο τίτλος του «Μεγάλου».

Νετανιάχου και Πρίγκηπας Σαλμάν στην Συνάντηση για το Μέλλον στην Πόλη του Μέλλοντος NEOM Η Ελλάδα στην Σωστή Πλευρά

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη*

Η μυστική συνάντηση της 22ας Νοεμβρίου 2020, των δύο πιο ισχυρών ηγετών της Μέσης Ανατολής, είναι τόσο σημαντική, που ενδεχομένως να αλλάξει το μέλλον και τις εξελίξεις της περιοχής. Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Μπενιαμίν Νετανιάχου πέταξε με ιδιωτικό αεροπλάνο στην Σαουδική Αραβία και συναντήθηκε, αν και οι δύο πλευρές το αρνούνται, με τον πρίγκηπα Μοχάμεν Μπιν Σαλμάν (MBS), στην πόλη του μέλλοντος, που ευρίσκεται υπό κατασκευή, την φουτουριστική πόλη NEOM. Τι κρύβεται πίσω από αυτή την εντυπωσιακή-κρυφή συνάντηση και τι μας επιφυλάσσει το μέλλον σε αυτή την συνάντηση στην πόλη του νέου μέλλοντος; Ας τα πάρουμε από την αρχή.

Η πόλη NEOM

Η πόλη NEOM είναι το όνειρο του πρίγκηπα MBS, του αγαπημένου υιού του βασιλιά Σαλμάν της Σαουδικής Αραβίας, που είναι στην ουσία και ο πραγματικός κυβερνήτης της χώρας. Η NEOM είναι μια φουτουριστική πόλη που κατασκευάζεται εξολοκλήρου από το μηδέν, στην ΒΔ πλευρά της Σαουδικής Αραβίας. Η “megacity” NEOM θα είναι η μεγαλύτερη πόλη του κόσμου. Συγκεκριμένα, θα εκτείνεται από την Σαουδική Αραβία μέχρι και τις ανατολικές ακτές της Αιγύπτου, θα εκτείνεται κατά μήκος της Ερυθράς Θάλασσας και τα στενά του Τιράν και θα έχει σύνορα με Αίγυπτο (με γέφυρα που θα συνδέει τα δύο κράτη), με το Ισραήλ και την Ιορδανία. Θα έχει έκταση 26.500 τετραγωνικά χιλιόμετρα, μήκος 460 χλμ, κατά μήκος της Ερυθράς θάλασσας και μέγεθος 33 φορές μεγαλύτερο από τη Νέα Υόρκη. Το πρώτο στάδιο αναμένεται να ολοκληρωθεί το 2025. Όταν ολοκληρωθεί δεν θα χρησιμοποιεί ορυκτά καύσιμα, αλλά θα είναι εξολοκλήρου μια πράσινη πόλη, σε ένα καταπράσινο περιβάλλον μέσα στην έρημο και θα τροφοδοτείται εξ ολοκλήρου με ηλιακή και αιολική ενέργεια! Θα βρίσκεται σε μια από τις σημαντικότερες οικονομικές αρτηρίες του κόσμου, μέσω των οποίων διακινείται σχεδόν το 1/10 των παγκοσμίων εμπορικών συναλλαγών. Το κόστος της NEOM εκτιμάται περί τα 500 δις δολάρια και θα χρηματοδοτηθεί από την κυβέρνηση της Σαουδικής Αραβίας και ιδιώτες επενδυτές. Το όνομα NEOM είναι σύνθετο και αποτελείται από δύο λέξεις. Τα μεν τρία πρώτα γράμματα προέρχονται από

την ελληνική λέξη «νέο» και το τελευταίο γράμμα από την αραβική λέξη Mustaqbal, που σημαίνει το μέλλον. Άρα το όνομα NEOM σημαίνει το νέο μέλλον και σε αυτό αποβλέπει ο οραματιστής πρίγκηπας MBS, που προσπαθεί να επιφέρει μεγάλες αλλαγές στην κοινωνία της Σαουδικής Αραβίας.

Η συνάντηση

Η συνάντηση αν και αρχικά οι δύο πλευρές την διέψευσαν, μεταξύ του πρωθυπουργού Νετανιάχου, του Πρίγκηπα Μοχάμεθ Μπιν Σαλμάν (MBS) και του υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Μάικ Πομπέο δεν ήταν κάτι το απρόσμενο, αλλά όπως αποκάλυψε η εφημερίδα Haaretz, έχει υπάρξει και άλλη μία μυστική στο παρελθόν μεταξύ των δύο ηγετών, πρώην εχθρών και τώρα συμμάχων. Ο πρωθυπουργός Νετανιάχου συνοδευόταν μόνο από το μελλοντικό αστέρι της ισραηλινής πολιτικής, τον νυν διοικητή της Μοσάντ Γιόσι Κοέν και τουλάχιστον δύο ακόμη ανώτερους συμβούλους του. Χαρακτηριστικό είναι ότι δεν είχε ενημερωθεί κανένας άλλος, ούτε ο υπουργός Άμυνας Μπένι Γκάντζ, συνέταιρός του στην κυβέρνηση και ο οποίος θα αναλάβει την πρωθυπουργία μετά από περίπου ένα χρόνο, όπως είναι η συμφωνία μεταξύ των δύο κομμάτων για 18μηνη πρωθυπουργία. Εδώ και καιρό, το Ριάντ προετοιμάζει το έδαφος με διάφορους τρόπους για τη δυνατότητα ομαλοποίησης των σχέσεών του με το Ισραήλ, και τώρα εξετάζει πιθανές συνθήκες, καθώς και τον κατάλληλο τρόπο και χρόνο. Και τούτο γιατί ενώ ο πρίγκηπας το επιθυμεί, συναντά την αντίδραση του πατέρα του βασιλιά Σαλμάν, που ακόμη δεν μπορεί να δεχθεί τέτοιο μεγάλο άλμα. Θεωρείται βέβαιο ότι η ηγεσία στο Ριάντ δεν είναι ακόμη έτοιμη για επίσημες, ανοιχτές σχέσεις με το Ισραήλ ή άλλα μέτρα εξομάλυνσης, επιμένοντας προς το παρόν σε σημαντική ευδοκίμηση των διαπραγματεύσεων μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστινίων. Ακόμη οι Σαουδάραβες πιστεύουν ότι η στάση τους δίπλα στους Ισραηλινούς στην νέα αμερικανική διοίκηση μπορεί να τους δώσει και μια επιπλέον αίσθηση ασφάλειας ή να τους παρέχει μια ένδειξη ισχύος, απέναντι στον κοινό τους εχθρό, το Ιράν. Το βασίλειο ακόμη πιθανόν να ενδιαφέρεται να δώσει στον εκλε-

γέντα Αμερικανό Πρόεδρο, το «δώρο της κανονικότητας» στην περιοχή, προκειμένου να τακτοποιήσει τις υπάρχουσες δυσκολίες μαζί του.

Εκτός από αυτό το μήνυμα και της νέας Μέσης Ανατολής, υπάρχει το κοινό τους ζήτημα, ο κοινός τους εχθρός, το Ιράν. Και αυτό ήταν το κυρίως πιάτο από το μενού της συνάντησης. Έτσι θεωρείται δεδομένο, ότι οι δύο χώρες συμφώνησαν για δράση κατά του Ιράν. "Είναι για το Ιράν, το Ιράν, το Ιράν", δήλωσε ο ισραηλινός υπουργός παρά τω πρωθυπουργό Τζάσι Χάνεγκμπι στον ραδιοφωνικό σταθμό των IDF (Ισραηλινές Ε.Δ.), όταν ερωτήθηκε για την επίσκεψη. "Είναι πολύ, πολύ σημαντικό να δημιουργηθεί ο άξονας που θα απομονώσει το Ιράν" συνέχισε ο ισραηλινός υπουργός, αποκαλύπτοντας έτσι την ουσία της επίσκεψης. Είναι ο φόβος του Ισραήλ και του Κόλπου, οι ΗΠΑ, υπό μια νέα δημοκρατική διοίκηση, θα μπορούσαν να μειώσουν την πίεση των κυρώσεων στο Ιράν και να επιστρέψουν στην πυρηνική συμφωνία, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τις ανησυχίες τους.

Το Ισραήλ έχει αποφασίσει να αλλάξει όλα τα δεδομένα στην περιοχή. Φαίνεται να παραμερίζει εμμονές, ιδεοληψίες και αντιλήψεις δεκαετιών, που εκτός από την πάγια εμμονή του, ότι η ουσιαστική απειλή για το κράτος είναι το Ιράν, κάνει αυτό που ήταν δύσκολο να γίνει πριν μερικά χρόνια. Και με την μυστική αυτή συνάντηση φαίνεται ότι έχουν αποφασίσει κτυπήματα κατά του Ιράν. Αφήνει πίσω το παρελθόν και κάνει συμμαχίες με τα ισχυρά και πλούσια αραβικά κράτη της περιοχής. Μετά την Αίγυπτο και την Ιορδανία, υπογράφει συμφωνίες συνεργασίας με ΗΑΕ και Μπαχρέιν, κατόπιν με το Μαρόκο και το Σουδάν. Και θα ακολουθήσουν και άλλες χώρες, όπως το Ομάν και η Μαυριτανία, που προσέρχονται στην νέα συμμαχία, η οποία διαμορφώνεται στην περιοχή. Η δε Σαουδική Αραβία, του Πρίγκηπα MBS, με τις νεωτεριστικές και προχωρημένες αντιλήψεις για το κατεστημένο της χώρας, να είναι ενεργό μέρος αυτής της συμμαχίας ανεπισήμως, αλλά ουσιαστικός παίκτης και δη "GameChanger".

Οι «Άξονες» και η θέση της Ελλάδος.

Οι αλλαγές που συντελούνται σε ολόκληρη την περιοχή, θα αποτελέσουν καμπή στην ιστορία της περιοχής, όταν ολοκληρωθούν, και, ως γεγονός πολλά αραβικά κράτη παρακολουθούν με ενδιαφέρον τις εξελίξεις και αναμένεται η θετική ανταπόκρισή των αργά ή γρήγορα σε αυτή την νέα Μέση Ανατολή που τώρα διαμορφώνεται. Και σε αυτές τις εξελίξεις, σύμφωνα με πολλούς αναλυτές διαμορφώνονται δύο συμμαχίες. Δύο μπλοκ ταύτισης συμφερόντων. Δύο Άξονες. Ο λεγόμενος «Άξονας του Καλού», σε αντι-

διαστολή με τον «Άξονα του Κακού». Στον πρώτο Άξονα είναι σαφής η διαμορφούμενη συμμαχία των κρατών που περιλαμβάνουν την Αίγυπτο, το Ισραήλ, την Ιορδανία, το Μπαχρέιν, τα Εμιράτα, την Σαουδική Αραβία (όχι τόσο φανερά) όπου περιλαμβάνονται η Ελλάδα και η Κύπρος. Η προοπτική είναι να συμμετάσχει στο εγγύς μέλλον και η Ινδία. Από την άλλη πλευρά, ο «Άξονας του Κακού», όπως αναφέρεται, διαμορφώνεται μια συμμαχία σκληρών φιλόδοξων, αναθεωρητικών επιθετικών ισλαμικών κρατών, στον οποίο συμμετέχουν η Τουρκία, το Ιράν, το Κατάρ, το Πακιστάν και το Αζερμπαϊτζάν. Σε αυτόν τον Άξονα αναδεικνύονται οι φιλοδοξίες του προέδρου Ερντογάν για περιφερειακή ηγεμονία, που σήμερα ξεπερνούν τις δυνατότητες της Τουρκίας, ιδιαίτερα με την χειροτέρευση της οικονομίας και την εμπλοκή της χώρας σε όλες τις περιφερειακές συγκρούσεις, του συμπλόκου Βόρεια Αφρική-Ανατολική Μεσόγειος, Μέση Ανατολή - Καύκασος. Η εμπλοκή αυτή, χαρακτηρίζεται από μια παντελή περιφρόνηση του διεθνούς δικαίου, απειλές χρήσης βίας, συμμετοχή δια στρατιωτικών δυνάμεων σε περιφερειακές κρίσεις και συρράξεις και γενικά συνιστά επικίνδυνο παράγοντα αστάθειας, για ολόκληρη την περιοχή.

Εκτιμήσεις

Η Σαουδική Αραβία έχει πολλές ευαισθησίες και υπόκειται σε διάφορους περιορισμούς στο εσωτερικό και στο εξωτερικό που δυσχεραίνουν τις στενότερες σχέσεις με το Ισραήλ, περισσότερο από τους γείτονές της τα Εμιράτα και το Μπαχρέιν. Παρόλα αυτά η σχέση της με το Ισραήλ θα προχωρήσει και ίσως το «δώρο» στον εκλεγέντα αμερικανό πρόεδρο να είναι μια συμφωνία με το Ισραήλ και ίσως ιδούμε προσεχώς Νετανιάχου και πρίγκηπα MBS να προτείνονται και να παίρνουν το Νόμπελ ειρήνης, αφού τότε όλα θα έχουν αλλάξει και μια νέα Μέση Ανατολή θα έχει "ανατείλει". Σε αυτή την νέα Μέση Ανατολή, το Ιράν και το Κατάρ θα είναι τα μαύρα πρόβατα και μαζί στον άξονα του κακού και το κράτος πειρατής, ο βιαστής της ειρήνης και του Διεθνούς Δικαίου η Τουρκία. Και το θετικό για την Ελλάδα είναι ότι ευτυχώς βρίσκεται στην σωστή πλευρά, στην νέα συμμαχία που δημιουργείται με τα υπόλοιπα κράτη που έχουν συγκλίνοντα συμφέροντα, όπως η Γαλλία, Αίγυπτος, Ελλάδα, Κύπρος, Ισραήλ, Ιορδανία, ΗΑΕ, Μπαχρέιν, Σαουδική Αραβία και όσο και αν δεν φαίνεται ακόμη, η Ινδία. Πολύ θετικό είναι και η πρόσφατη συμφωνία αμυντικής συνεργασίας της Ελλάδος με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, όπου υπάρχει και "ρήτρα αμυντικής συνδρομής" μεταξύ των δύο κρατών, κάτι μοναδικό και πολύ σημαντικό. Τα δε Εμιράτα, δικαίως

ονομάζονται και «Μικρή Σπάρτη», ή «Σπάρτη της Μέσης Ανατολής», διότι διαθέτουν πολύ ισχυρές Ένοπλες Δυνάμεις, με σύγχρονα οπτικά συστήματα και πολύ καλά εκπαιδευμένους στρατιώτες σε ιδιαίτερες συνθήκες πολέμου. Μάλιστα δεν διστάζουν να εκτελούν επιχειρήσεις εκτός Εμιράτων, όπως πριν από μερικούς μήνες, η προσβολή της αεροπορικής βάσης Αλ Ουατίγια στην Λιβύη, με την καταστροφή των τουρκικών συστημάτων εγκαίρου προειδοποίησης και Α/Α συστημάτων και τους θανάτους πολλών τούρκων στρατιωτικών, που η Τουρκία δεν τόλμησε να αποκαλύψει. Η διαμορφούμενη αυτή συμμαχία, ευρίσκεται υπό την αιγίδα και την υποστήριξη των ΗΠΑ και αναμένεται να φανεί με πολιτικογεωπολιτικές δράσεις στο άμεσο μέλλον. Ήδη το Ισραήλ συμφώνησε στην αγορά αεροσκαφών F-35 από τα Εμιράτα και την Σαουδική Αραβία και οι ΗΠΑ αποδεσμεύουν μόνο για το Ισραήλ, το οποίο αγοράζει 50 Α/Φ F-22, που οι ΗΠΑ δεν πουλούν, αξίας 10 δις \$. Και η Ελλάδα, όπως και η Κύπρος ευρίσκονται στην καλή πλευρά των συμμαχιών, στον «Άξονα του Καλού», με τα αραβικά κράτη και το Ισραήλ και με σωστά εξοπλιστικά προγράμματα θα μπορεί να αντιμετωπίζει κάθε απειλή και επιβουλή των εθνικών κυριαρχικών της δικαιωμάτων, από τον επικίνδυνο, θρασύ, αναθεωρητικό και βουλιμικό γείτονα, την Τουρκία.

*Ο Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης είναι Αντγος (ε.α.), M.Sc. στην Γεωπολιτική, Πρόεδρος του ΕΛΙΣΜΕ
Πηγές: www.Haaretz.com,
www.brookings.edu

Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών - Υπό την αιγίδα Επιτροπής «Ελλάδα 2021»

Δελτίο Τύπου Έκδοσης Πονήματος και Σχεδιασμού Συνεδριακών Δράσεων

Με την εκπόνηση του έργου «Τα Μεγάλα Θέματα του Ελληνισμού» και τον σχεδιασμό Συνεδριακών Δράσεων, το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (ΕΛΙΣΜΕ) ανταποκρίθηκε στο πανεθνικό κάλεσμα για τον εορτασμό των διακοσίων χρόνων από το 1821, θεωρώντας ιερό τον στόχο της Επιτροπής «Ελλάδα 2021».

Με σεβασμό στην Ιστορία, αλλά και ως ελάχιστη συμβολή στην προσπάθεια να τιμήσουμε τους προγόνους μας, το Ινστιτούτο θέλησε να αναδείξει την Πατρίδα που εκείνοι μας κληροδότησαν με το αίμα και τη θυσία τους και να σχεδιάσει, με εθνική αυτογνωσία, το μέλλον της, μέσα από το γνωσιολογικό πλαίσιο του σήμερα.

Με το πόνημα αυτό, μέσα από 21 – συμβολικούς στον αριθμό τους – θεματικούς τίτλους, το ΕΛΙΣΜΕ παραδίδει στην ελληνική κοινωνία συλλογικό, πρωτογενές έργο το οποίο περιγράφει, διαπιστώνει, αναλύει, συμπεραίνει και προτείνει εναλλακτικές εκδοχές και λύσεις, για τα μεγάλα σύγχρονα, αλλά και τα διαχρονικά ζητήματα της Πατρίδας μας.

Οι Ελληνοτουρκικές Σχέσεις. Η Πολιτική μας στη Ανατολική Μεσόγειο. Το Διεθνές Δίκαιο Θαλάσσης και η Στρατηγική Σημασία των Θαλασσίων Ζωνών. Το Κυπριακό. Η Μουσουλμανική Μειονότητα. Η πολιτική μας στα Βαλκάνια και το Ζήτημα της Βόρειας Μακεδονίας. Η Εθνική Μειονότητα στην Αλβανία, οι Τσάμηδες και η Τσαμουριά. Η Ελλάδα στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε. Η Ελληνική Διασπορά. Το Δημογραφικό, η Μετανάστευση και το Προσφυγικό. Η Θητεία και η Εφεδρεία ως στυλοβάτες Ισχύος. Η Παιδεία, ο Πολιτισμός και η Γλώσσα, στην εθνική πολιτική. Η Εμπορική Ναυτιλία και ο Τουρισμός, Η Ενεργειακή Πολιτική η Αμυντική Βιομηχανία και η Επιμελητεία, ως πυλώνες της Οικονομίας και της Άμυνας.

Το ΕΛΙΣΜΕ χαρτογράφησε αυτήν την, εθνικώς σημαντική, θεματολογία και παρουσιάζει τους τρόπους με τους οποίους φρονεί ότι, συλλογικά, μπορούμε να στοχεύσουμε στο μέλλον.

Καλεί δε, κάθε ενεργό πολίτη και ιδιαίτερα τους νέους, μέσα από αυτή την ολοκληρωμένη συλλογική εργασία, να εντρυφήσουν στα βασικά εθνικά θέματα που απασχολούν τον Ελληνισμό και όλοι μαζί, με ενότητα, ομόνοια και ομοψυχία, να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες και να σταθούμε επάξια, απέναντι σε κάθε επιβουλή της ελευθερίας και της εδαφικής μας ακεραιότητας, με παρακαταθήκη τα λόγια του Γέρου του Μοριά: «Μόνο ένας Έλληνας να μέινει, πάντα θα πολεμούμε και μην ελπίζεις πως την γην μας θα την κάνεις δική σου, βγάλ' ντο από τον νου σου».

Ο Συντάκτης
Δράσεων
Παύλος Φωτίου, Δρ
σαράς,

Ο Επόπτης/Συντονιστής
Αναστάσιος Μπα-

Ο Πρόεδρος ΔΣ/ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.
Ιωάννης Μπαλτζώης

Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών ----- Υπό την αιγίδα Επιτροπής «Ελλάδα 2021»

Περί αγνωσίας, εθελουφλίας και οππορτουνισμού

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Η αγνωσία, η εθελουφλία και ο οππορτουνισμός είναι τρεις έννοιες, οι οποίες ουδεμίαν σχέσιν ερμηνείας έχουν μεταξύ τους. Και για να προλάβουμε τυχόν ανάκυψη συγχύσεως θα προστρέξουμε στις επί μέρους ερμηνείες αυτών των εννοιών.

Η **αγνωσία** είναι η έλλειψη γνώσεων. Είναι κενά στις γνώσεις. Είναι η μακαρία άγνοια, το σκότος της αμαθείας, το σκότος το πνευματικό. Ιατρικά εξεταζομένη η αγνωσία είναι η αδυναμία αναγνωρίσεως διαφόρων ερεθισμάτων, που παραλαμβάνονται από τα αισθητήρια λόγω βλάβης συγκεκριμένων περιοχών του φλοιού των εγκεφαλικών ημισφαιρίων. Η ιατρική ερμηνεία στην παρουσίασή μας δεν θα μας απασχολήσει καθόσον αυτή η περίπτωση υπάγεται στα ενδιαφέροντα των ερευνητών της νευροεπιστήμης.

Η **εθελουφλία** είναι η προσποίηση του ατόμου, ότι δεν βλέπει, δεν θέλει να βλέπει, δεν θέλει να ιδεί και να παραδεχθεί κάτι που είναι πασιφανές. Συνήθως συμβαίνει σε φανερά δυσμενείς εξελίξεις πραγμάτων, υποθέσεων, γεγονότων, όπου το άτομον αποφεύγει να προβληματισθεί· να λάβει θέσιν επ' αυτών, επειδή παραβλέπει, κλείνει τα μάτια, στρουθοκαμηλίζει.

Ο **οππορτουνισμός** είναι ο τρόπος ενεργείας και συμπεριφοράς ατόμων αλλά και ομάδων ατόμων, τα οποία επιδιώκουν συμφεροντολογική εκμετάλλευση παρουσιαζομένων περιστάσεων και όχι υπαγωγή σε πάγιες γενικές αρχές και αξίες. Είναι ο καιροσκοπισμός. Είναι η αξιοποίηση των παρουσιαζομένων πολιτικών συγκυριών για οφέλη ευκαιρίας, τα οποία είναι απέναντι σε κάθε ιδεολογική συνέπεια. Απέναντι σε κάθε ηθική δεοντολογία. Απέναντι ακόμη και στα εθνικά συμφέροντα, τα οποία οι κομματικοί μηχανισμοί και οι φορείς αυτών πολιτικοί ως εντολοδόχοι της λαϊκής βουλήσεως οφείλουν να διακονούν.

Αφού εξασφαλίσουμε τις ερμηνείες των τριών αυτών εννοιών θα επιχειρήσουμε να εισχωρήσουμε στην σφαίρα των διαπιστωμένων χαρακτηριστικών και άλλων ευρημάτων της εποχής στην οποία ζούμε, ώστε στην συνέχεια να τοποθετηθούμε στο ζήτημα του κατά πόσον έχουμε βαθμό ευθύνης ένεκα αγνωσίας, εθελουφλίας και του οππορτουνισμού μας.

Η κοινωνία μας διέρχεται μία απερίγραπτη κρίση. Το να αναφερόμεθα με την λέξη απερίγραπτη σημαίνει, ότι όσα στοιχεία και αν συλλέξουμε, αξιολογήσουμε και επ' αυτών να αποφανθούμε, θα είναι μόνον ένα ψήγμα από το απειροδιάστατον σώμα της βιουμένης πραγματικότητας. Παρά ταύτα και προς τον σκοπόν της αποκτήσεως μίας ευκταίας ομογνωμοσύνης θα εναρμονισθούμε σκιαγράφοντας τα όσα ανευρισκόμενα βοηθούν στην συγκρότηση μίας διαφωτισούσης εικόνας.

Αναγλυφοποιώντας την εικόνα της σημερινής Ελλάδος δεν θα λέγαμε, ότι αυτή η εικόνα ταιριάζει με ό,τι έχει υποτυπώσει η Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού. Υποτύπωση, η οποία είναι εγκωμιαστική προς την Ελλάδα αλληγορώντας τη, ωσάν να είναι δόγμα αδιαμέριστον και αξίωμα αδιαμφισβήτητον. Μία διάκριση μοναδική, όπου δοξολογούνται οι αρετές των Ελλήνων μιας παρελθούσης εποχής. Αρετές, όπως η αγάπη προς την πατρίδα, η κοινωνική πειθαρχία, το πνεύμα ομάδος, η ορθολογική εκτίμηση καταστάσεων, η συνετή τόλμη, η αυτοθυσία όταν απαιτηθεί, η γνώση της ατομικής ευθύνης, η επιστημοσύνη, η φιλοσοφημένη στάση απέναντι στους αρνητισμούς, η συνειδητή προσήλωση στην τιμή, το πνεύμα το ελεύθερον το εύψυχον κ.α.

Η σημερινή εικόνα απέχει από εκείνη, την οποία οι παλαιότεροι Έλληνες του πνεύματος περιέγραφαν τον Έλληνα ως μίαν οντότητα μυθικών ηθικών χαρακτηριστικών, οι δε μαθητές εκείνων ένιωθαν να διατρέχει το είναι τους μία ανατριχίλα εξ ενός φόβου μήπως και δεν είναι ικανοί να αρθούν στο ύψος που απαιτεί το πνεύμα των προγόνων. Σήμερα δεν φαίνεται να υπάρχουν τέτοιοι Έλληνες που να αισθάνονται ρίγος κάτω από την σκέψη, ότι είναι υπεύθυνοι φορείς της συνεχείας περισώσεως του Ελληνισμού των ύμνων, των παιάνων, των ραψωδιών.

Εμείς οι σημερινοί στην πλειονότητά μας αγνοούμε την ιστορία της πατρίδος μας. Στερούμεθα ακόμη και της ικανότητας να εκτιμήσουμε, ότι η άγνοια της ιστορίας σημαίνει αποκοπή από της ρίζες της φυλής μας. Το ίδιο και χειρότερο είναι η παραποίηση της ιστορίας, η οποία επιχειρείται με μία δήθεν επιστημοσύνην και η οποία ασφαλώς και υπηρετεί συμφέροντα ανθελληνικών φορέων και θιασωτών. Οι εξ ημών πλέον εκμοντερνισμένοι αδιαφορούν για ήθη, έθιμα, παραδόσεις και για ό,τι μέχρι τώρα εθεωρείτο συνδεδετικός παράγων με εκείνους τους Έλληνες, που φώτιζαν τον τότε γνωστόν κόσμον. Προτιμούν να είναι ετερόφωτοι και εξαρτώμενοι από εισερχόμενα πολύχρωμα και ιριδίζοντα φώτα υπόπτων προθέσεων και σκοπιμοτήτων. Προτιμούν την ευμάρεια που προσφέρεται καταναλωτική αδεία, χωρίς φραγμούς, η οποία στο τέλος αποπροσανατολίζει από κάθε νοηματοδосία του ζήν αξιοπρεπώς.

Το φαινόμενο του brain drain δεν είναι τίποτε άλλο από την νεο-υιοθετημένη κουλτούρα του «πατρίδα μου είναι όπου τρώω ψωμί και ακόμη καλύτερα, όπου τρώω παντεσπάνι». Και αυτή την λεπτομέρεια την υπογραμμίζουμε, διότι η Ελλάδα ενώ διαθέτει άπειρες δυνατότητες αναπτύξεως και συμμετοχής των νέων στην πρωτογενή και δευτερογενή παραγωγή, οι «αναχωρητές» επιλέγουν την τριτογενή. Είναι η εκδοχή του «ζήν ρα-δίως».

Και το να περνάμε καλά, χωρίς γονικές σκοτούρες, μιας και δεν είμαστε ευκατάστατοι, συνηγορεί στην υπογεννητικότητα με την δικαιολογία της οικονομικής στενότητας. Ωστόσο αυτή η αντίληψη δεν επιβεβαιώνεται από την πραγματικότητα δεδομένου, ότι οι πλούσιοι συνήθως δεν γεννούν περισσότερα από δύο παιδιά ούτε οι αθιγγανοί και οι πτωχότεροι μουσουλμάνοι ολιγότερα από τέσσερα. Η οικονομική στενότης είναι μία εξυπηρετική βάση σκεπτικού και επομένως δεν υπάρχει ευχέρεια επιλογών, η δε απόδραση από τις ευθύνες απέναντι σε μία πολυμελή και στιβαρή οικογένεια συνιστά αναγκαστική συνθήκη. Αυτή η συνθήκη αρνείται στατιστικά την οιαδήποτε ανοδική γραμμή παραβολής.

Κατά τον Γάλλο διανοητή Luc de Vauvenargues (18ος αιών) «περισσότερα είναι τα άχρηστα πράγματα που ξέρουμε από τα αναγκαία που αγνοούμε». Είναι μία ρήση, που διατηρεί την επικαιρότητά της από την στιγμή, που διαπιστώνουμε σήμερα, ότι οι πολλοί γνωρίζουν λεπτομερώς τα σκουπίδια των κουτσομπόλικων πρωϊνών τηλεοπτικών εκπομπών, των reality shows κλπ παρά τα αναγκαία και μορφώσεως και επιμορφώσεώς μας σημαντικά. Όσα δηλαδή θα βοηθούσαν στην ωρίμανση και προαγωγή των ατόμων σαν ολοκληρωμένων προσωπικότητων, των οποίων η πρωτεύουσα μέριμνα θα μπορούσε να είναι μία σφριγηλή οικογένεια στα πλαίσια μιας ακμάζουσας ελληνικής κοινωνίας.

Το να αποφανθούμε, ότι δεν αντιλαμβανόμεθα τούτη την σημειολογία θα ήταν απόδειξη παντελούς αγνοίας. Ωστόσο οι ενδείκτες μας διαβεβαιώνουν, ότι δεν είμαστε τυφλοί, αλλά εθελουφλούντες. Εθελουφλούμε αδρανώντας στις κοινωνικές αδικίες και στις ανισότητες, όντες πεπειθότες, ότι κι εμείς κατά τον άλφα ή βήτα τρόπο είμαστε συντελεστές σ' αυτές και συμμετοχοί σε παρατυπίες. Ίσως να μην επιθυμούμε να αναστατώσουμε μία εικονικά ήρεμη ή αλλοιώς εφησυχασμένη κοινωνία των ρηχών βεβαιιοτήτων, διότι θα ήμασταν αναγκασμένοι να αποτυπώσουμε με δικό μας ψυχικό κόστος την κρίση αξιών. Αδεξίως αποφεύγουμε τα αδιέξοδα που εξακριβώνουμε στην πρακτική της πολιτικής και την κρημνιζόμενη οικονομία αλλά κλείνουμε το ένα μας μάτι στην παράπλευρο οικονομία.

Μία βασική μας δυσαρμονία, ως προς το προσήκειν, η οποία αντιβαίνει στις -μέχρι τούδε- κοινωνιολογικές παραδοχές είναι η ανεκτικότητα μας απέναντι σε αριθμό μετονομαστικών παραγώγων των φαινομένων, όπως ο εγωκεντρισμός, ο μαϊμουδισμός, ο οικονομισμός, ο καταναλωτισμός, ο ματεριαλισμός, ο ευδαιμονισμός, ο εκμαυλισμός, ο εκπατρισμός, ο αφελληνισμός, ο αθητικισμός, ο αθεϊσμός, ο οππορτουνισμός, ο φαβοριτισμός, ο νεποτισμός και όσα άλλα σκιαγραφούν την νεωτερική μας κοινωνία καθώς και ημών, των αγνώρων, ως μελών αυτής. Το δυσοίωον στην περίπτωση είναι, ότι όντες εθελουφλούντες ξεπερνούμε τα όρια μιας συμβατής με την λογική κοινωνικής συμπεριφοράς, καθόσον μας διαφεύγει, έστω και η αδέξια και πρωτόγονη διερεύνηση της ψυ-

χοσυστάσεως των ομοφύλων Ελλήνων, οι οποίοι συναινούν με τα συμβαίνοντα με την άδηλη προτροπή των όσων δρουν σε χώρους διαμορφώσεως της κοινωνικής γνώμης και η οποία ψυχοσύσταση σταδιακά περιπίπτει σε τελεία τύφλωση.

Αυτή η αδυναμία μας να παρατηρήσουμε συνειδητά τον κόσμο γύρω μας καταδεικνύει μία θολή κοινωνική πορεία και ένα ισχνόν ενδεχόμενο για να συσταθεί ένας υποφερτός τρόπος επικοινωνίας μεταξύ εγκλωβισμένων συνανθρώπων εντός ενός επιτηρουμένου από τον εξουσιαστή κλωβού. Τον εξουσιαστή, ο οποίος για να διατηρείται εις το διηνεκές στις καθέδρες του υπάτου, κατορθώνει να στρέφει τους εγκλωβισμένους εναντίον αλλήλων, ποδηγετώντας αυτούς επί πεδίων ψυχολογίας και εκμεταλλευόμενος την πίστη των οπαδών του και ηθικά και ματεριαλιστικά.

Και όλα αυτά τα αντιπαρερχόμεθα, αδυνατώντας να καταλάβουμε, ότι η ανθρώπινη αξιοπρέπεια προσβάλλεται αδιαλείπτως από αριθμόν επιδεξίων πολιτικών και από μία στρατιά οππορτουνιστών. Όλοι αυτοί παρασιτική αδεία συναυτουργούν στην δημιουργία τερατολογικών νεφελωμάτων, που σκεπάζουν τις έστω και διαφορετικές του καθενός μας αλήθειες. Ο σκοπός τους προφανής. Είναι να παύσουμε να σεβόμαστε τον ίδιο μας τον εαυτό, αφού ήδη έχουμε χάσει τον σεβασμό των εχθρικά διακειμένων προς εμάς συνανθρώπων μας. Η τυφλότητά μας, όπως εμείς την έχουμε υιοθετήσει σαν εξυπηρετικό παράγοντα της ματαιοδοξίας και ασημαντότητάς μας, με μαθηματική συνέπεια μας οδηγεί -με ανυποψίαστη από εμάς μεθόδευση- στην αφαίρεση της ανθρώπινης ιδιότητάς μας. Μας περιθωριοποιεί σαν προσωπικότητες, αφού σχεδόν μας έχουν κατακαλυφθεί όλα τα εγκεφαλικά διαμερίσματα από εθνοκτόνους ιούς, προτρέποντάς μας σε πνευματική και φυλετική αυτοκτονία. Έχουμε φθάσει σε ένα σημείο, όπου μας είναι δύσκολο να διακρίνουμε, να ιδούμε, να παρατηρήσουμε, να αναβλέψουμε, και να αποφανθούμε. Ότι δηλαδή αυτός ο κόσμος της πλαστότητας και της αναξιοπιστίας, που με ένα τρόπο έντεχνο φωτίζει το λαμπρίζον ατομικό κέρδος και της ασφάλειας των βεβαιιοτήτων, που διαγγέλλονται από τους ασκούντες με επιστημονική δεξιότητα εφ' ημών την βιοπολιτική τους, δεν είναι τίποτε άλλο από την τελεία αδρανοποίηση της ικανότητας προς σκέψιν των αγαθοδόξων αλλά και των αγαθοδαιμόνων Ελλήνων.

Το να αποφεύγει κάποιος να ιδεί πιο πέρα από το ατομικό του συμφέρον είναι το ίδιο κακό, που ένας εθελουφλών τρομοκρατείται από το αληθές. Και είναι απορίας άξιον, που ο πολύς κόσμος δεν καταλαβαίνει, ότι εάν δεν ευημερεί η κοινότητα σαν σύνολον θα καταστεί αδύνατον να διατηρήσει ο ανοήτως εκτιμών το όποιο κέρδος έχει προσπορισθεί και να το διατηρήσει αυτό σε status ευπραγίας. Κι' όμως οι πολλοί αδυνατούν να ιδούν την πραγματικότητα, η οποία πραγματικότητα συμβιοί με όσους έχουν την ικανότητα και βλέπουν και την οξυδερκεία να κρίνουν.

Όσοι μπορούν και βλέπουν, διαπιστώνουν και το, ότι ο εξουσιαστής ανακαλύπτει έξυπνα επινοήματα για να διατηρεί εις το διηνεκές των έλεγχω των ευπίστων, των ευελπιστούντων, των συμφεροντολόγων, των ιδεοπλήκτων και των κατά πάσαν ερμηνείαν συμφεγγομένων και συμφασκόντων. Αυτοί που βλέπουν δυσφορούν με την διαπίστωση, ότι βρίσκονται σε θέση αδυναμίας να νικήσουν τα ελεγχόμενα media, τα οποία υιοθετούν (επιδότησεων ένεκα) τους ατύπους κανόνες της νέας τάξεως πραγμάτων. Διαπιστώνουν την αποτελεσματικότητα των πολιτικών ελιγμών, οι οποίοι διευκολύνουν την απέκδυση πολιτικής ευθύνης για όσα απεκβαίνουν αρνητικά για το κοινωνικό σύνολο. Και οι πολιτικοί δικαιολογώντας εαυτούς για τα κοινωνικώς απρόσδεκτα που σημειώνονται, μας λένουν, ότι οφείλονται σε άστοχες ντιρεκτίβες, επί παραδείγματι, της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, τις οποίες ένεκα καταστατικής υποχρεώσεως ακολουθούμε. Μάλιστα ένας πρώην πρωθυπουργός ανεφέρθη και σε μίαν αορίστου σχήματος παγκόσμια διακυβέρνηση, η οποία θα αντικαταστήσει σταδιακά τους υπάρχοντες θεσμούς διακυβερνώντας πολυφυλετικούς πληθυσμούς και όχι κράτη/έθνη με συγκεκριμένα σύνορα. Ελέγχθη και αυτό άλλωστε από έναν άλλον εκλεγμένον από εμάς πολιτικό, ότι στην θάλασσα δεν υπάρχουν σύνορα.

Όσοι μπορούν και βλέπουν, έχουν ήδη βεβαιωθεί, ότι αυτοί οι ηγούμενοι της ελληνικής κοινωνίας ανεξαρτήτως χρώματος και κομματικής παντιέρας είναι περισσότερον διαχειριστές αλλοτρίων εντολών παρά εθνικοί ταγοί. Δεν εξηγείται αλλιώς το γεγονός, ότι ενώ το 80% του Ελληνικού λαού αποτάσσει κάθε αναγνώριση του πολυφυλετικού μορφώματος των Σκοπίων, ως μη έχοντος την ελαχίστη σχέση με την Παγκόσμιο Ιστορία που τοποθετεί την Μακεδονία στο Πάνθεον του ακμάσαντος Ελληνισμού, εν τούτοις έγινε αποδεκτό από την εκλεγμένη ελληνική κυβέρνηση καθώς και την μετέπειτα διαδεχθείσα αυτήν κυβέρνηση. Κι όμως εμείς οι ογδόντα στους εκατόν νομίζοντας, ότι η πολιτική μας ορθότητα μας επιβάλλει σιωπή λόγω του κινδύνου μήπως και κατηγορηθούμε αντιδραστικοί, φασίστες και εχθροί της δημοκρατίας χάσαμε την μικρόσχημη κεφαλή μας στην άμμο, ωσάν στρουθοκάμηλοι.

Όσοι έχουν την ικανότητα και διορώνται τα μελλούμενα, αρχίζουν και κρούουν σήμαντρα εμπρός στα συνταρακτικά προαγγελλόμενα. Ότι δηλαδή επίκειται η μεγάλη επανεκκίνηση, η οποία ακούγεται όλο και πιο συχνά και πιο ηχηρά και διαπεραστικά. Επανεκκίνηση, που σημαίνει, ότι μετά την πανδημία του κορονοϊού θα διαμορφωθεί ένας νέος κόσμος. Ένας κόσμος, που θα υπακούει σε παγκόσμια κέντρα εξουσίας, τα οποία σκοπόν έχουν να εφαρμόσουν κατά διαπρύσια εκδοχή αυτή την «επανεκκίνηση». Επιδιώξή τους η επιβολή -μέσω αδιαφανούς και κρυφής ατζέντας- καταργήσεως εθνών και επιβολή παγκοσμίων κανόνων προς ολοκληρωτικών έλεγχον των μαζών με την «δημοκρατική» συναίνεση των ανεύρων πολιτών.

Σ' αυτόν τον καθολικής πρακτικής έλεγχω, πρωτεύοντα ρόλο θα παίξουν οι αλγόριθμοι και κατά μίαν οπτική η «καταλλήλως» προγραμματισμένη και τροφοδοτημένη τεχνητή νοημοσύνη. Το «καταλλήλως» σημαίνει συμβατή λειτουργία με τις προδιαγραφές της νέας τάξεως πραγμάτων. Σε περίπτωση κακής εκβάσεως στοχοθεσιών, η ευθύνη θα αποδίδεται στις τεχνικές υπηρεσίες ψηφιακής υποστηρίξεως. Δηλαδή κάτι σαν την απόφαση της ΕΕ της 11 Δεκ 2020 να αναζητηθούν ευθύνες από κάποια άγνωστα τοις πάσιν άτομα για την επιθετική κατά Ελλάδος και Κύπρου συμπεριφορά της Τουρκίας.

Προς γαρ το τελευταίον εκβάν, δηλαδή του παγκοσμίου μετασχηματισμού με την παραγκώνιση των πολιτικών θεσμών, έκαστον των πριν δικών μας συμπεριφορών και αντιδράσεων κρίνεται.

Μα επί τέλους, ποίοι είναι εκείνοι, που θέλουν τον λαό φυλακισμένο με πνευματική τρωτότητα μέσα σε χώρους προπαρασκευής γενετικού εκφυλισμού; Η κοινή μας λογική μάς δακτυλοδεικτεί τους χρηματοδότες κάθε μορφής εξουσίας. Το δάκτυλο στρέφεται και προς τους εκόντες/άκοντες πολιτικούς, εκείνους τους καταλήγοντες ως διαχειριστικά όργανα οικονομικών δυναστειών. Δακτυλοδεικτούμενοι και οι όσοι διακρίνονται για την απληστία, την ανταγωνιστικότητα, την ματαιοδοξία και το πάθος για εξουσία· οικονομική τε και πολιτική. Είναι αυτοί, οι οποίοι όσα πλούτη και αξιώματα κι αν αποκτήσουν, εξακολουθούν να ορέγονται περισσότερα. Ο κορεσμός γι αυτούς είναι όνειρο ανεκπλήρωτο.

Μερίδιο ευθύνης έχουν και όσοι είναι ικανοί να βλέπουν τις αλήθειες και να διαβλέπουν κινδύνους αλλά να σιωπούν. Είναι οι διανοούμενοι, οι ακαδημαϊκοί, οι κάθε βαθμίδος δάσκαλοι. Είμαστε κι εμείς, οι όσοι εκ των «Ελλήνων» γονέων θα ήθελαν τα τέκνα τους να συνεχίσουν να πορεύονται σύμφωνα με τις εθνικές παραδόσεις αλλά αδρανούμε αποκαλύπτοντας μικροψυχία.

Και εγώ διερωτώμαι. Τι χρειάζεται να γίνει για να μπορέσω να αποκτήσω και πάλιν το φως; Εάν σκεφθώ, ότι η τηλεόραση με τους -κάθε κομματικών κατευθύνσεων, πολιτικών σκοπιμοτήτων και ανομολογήτων αμοιβών- δημοσιογράφους και πανελίστες με πλάθουν σαν ένα ετερόφωτον ενεργούμενον, εγώ οφείλω να αντισταθώ· να αντιδράσω. Και εφ' όσον δεν βλέπω στον ελληνικόν ορίζοντα Έλληνες διαφωτιστές, οφείλω να διαφωτιστώ αφ' εαυτού και αποδώσω τα εις εαυτόν μελετώντας τους σοφούς και τους διαχρονικώς διακεκριμένους διανοητές. Με τον τρόπο αυτό θα αποκτήσω την αναλογούσα στην πνευματική μου χωρητικότητα σοφία. Εκείνο που μου χρειάζεται για να πολεμήσω τα εμπόδια, που η φυσική νωθρότητα και η δειλία αναχαιτίζει τον συναισθηματικόν μου κόσμον είναι η γνώση. Η αυτοπεποίθηση είναι το θάρρος της γνώσης. Αυτή είναι η αρμόζουσα προτροπή. Και ας έχω και τούτο κατά νουν. Η θεά της Σοφίας Αθηνά απεικονίζεται φέρουσα την γλαύκα της γνώσης και την πανοπλία προς πόλεμον κατά του σκοταδισμού.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος



Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα Από 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2020 έως 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2020

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Στις 9 Οκτωβρίου η Τουρκία, παραβιάζοντας τις αποφάσεις του Σ.Α. ΟΗΕ, προέβη στο άνοιγμα των Βαρωσίων, εσπευσμένα, ως προεκλογικό δώρο προς τον -εκλεκτό του κ. Ερντογάν- κ. Τατάρ που το είχε στο προεκλογικό του πρόγραμμα.

Στις 18 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκαν οι προεδρικές εκλογές στο ψευδοκράτος, τις οποίες κέρδισε ο κ. Τατάρ, που δήλωσε αμέσως, ότι ψηφίστηκε για να αναζητήσει τη λύση των δύο κρατών.

Στις 4 Νοεμβρίου συναντήθηκαν οι κύριοι Αναστασιάδης και Τατάρ όπου διαπιστώθηκε η διαφορά απόψεων.

Στις 16 Νοεμβρίου ο κ. Ερντογάν επισκέφθηκε το «ψευδοκράτος», όπου συμμετέσχε στις εορταστικές εκδηλώσεις για την επέτειο της ανακηρύξεώς του και σε φιάστα στα Βαρώσια. Εκεί ανακοίνωσε την πρόθεσή του για άνοιγμα της Αμμοχώστου υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση διευκρινίζοντας, ότι μπορεί να επιστρέψουν κι όσοι από τους ελληνοκύπριους ιδιοκτήτες αποδέχονται την τουρκοκυπριακή διοίκηση. Τάχθηκε δε για μία ακόμη φορά υπέρ

της λύσεως των δύο κρατών.

Την 12 Δεκεμβρίου βρέθηκε στην Κύπρο η ειδική απεσταλμένη του γ.γ. ΟΗΕ κ. Λουτ, όπου συναντήθηκε με τον κ. Αναστασιάδη, ο οποίος δήλωσε ότι δέχεται να συμμετάσχει σε μία άτυπη συνάντηση υπό την αιγίδα του γ.γ. ΟΗΕ και ότι είναι έτοιμος για τη συνέχιση των συνομιλιών από το σημείο που διακόπηκαν το καλοκαίρι του 2017 στο Κρασ Μοντάνα, καθώς και με τον κ. Τατάρ, ο οποίος ζήτησε σε τυχόν συνομιλίες να συζητηθεί η λύση των δύο κρατών.

Ο κ. Ερντογάν, προκειμένου να σύρει την Κύπρο σε διάλογο για τη λύση των δύο κρατών, θα επιδιώξει την αναγνώριση του ψευδοκράτους από το Αζερμπαϊτζάν, το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές, τη Σομαλία και την Γκάμπια και τη λειτουργία του σύμφωνα με το «μοντέλο Ταϊβάν» που σημαίνει ότι, θα μπορεί να έχει εμπορικές σχέσεις και με τις χώρες που δεν το αναγνωρίζουν. Από την πλευρά τους η Κύπρος και η Ελλάδα εκτιμούν, ότι ο κ. Ερντογάν θα αναγκαστεί να αλλάξει στάση, υπό την απειλή των κυρώσεων και την υποστήριξη του κ. Μπάιντεν, ο οποίος έχει ταχθεί υπέρ της Διζωνικής Ομοσπονδίας και για

αυτό αρνούνται τη συζήτηση για οποιαδήποτε άλλη λύση. Αν και οι δύο πλευρές εμμένουν στις θέσεις τους, υπάρχει κίνδυνος ογ.γ. ΟΗΕ να κηρύξει άκαρπη τη διαδικασία, ελλείψει «σημείου εκκίνησης», οπότε θα ληθούν και τα χέρια του κ. Ερντογάν για να δρομολογήσει ακόμη και την ενσωμάτωση του ψευδοκράτους στην Τουρκία.

Η Τουρκία συνεχίζει τις γεωτρήσεις, αγνοώντας τις απειλές της Ε.Ε. για κυρώσεις και θα συνεχίσει απτόνη, όσο δεν έχει επιπτώσεις για τις παράνομες ενέργειές της. Η Τουρκία δεν παίρνει από λόγια, μόνο από πράξεις καταλαβαίνει, όπως δήλωσε κι ο κ. Μακρόν.

β. Ελληνοτουρκικές Σχέσεις (1) Τουρκικές Προκλήσεις

Η Τουρκία, αντιδρώντας για την απόφαση της Συνόδου κορυφής που της έδωσε προθεσμία μέχρι το Δεκέμβριο για να σταματήσει τις προκλήσεις και να συμμορφωθεί με τη διεθνή νομιμότητα, торπίλισε την προσπάθεια της κ. Μέρκελ για διερευνητικές συνομιλίες κι έβγαλε στις 11 Οκτωβρίου και πάλι το OrucReis, που είχε αποσύρει στην Αττάλεια στις 12 Σεπ για έρευνες, οι οποίες συνεχίστηκαν με διαδοχικές

NAYTEX μέχρι τις 29 Νοεμβρίου, οπότε απεσύρθη και πάλι στην Αττάλεια.

Στις 20 Οκτωβρίου και στις 27 Νοεμβρίου. Το Oduc Reis εισήλθε μέχρι τα 7 μίλια στην υφαλοκρηπίδα του Καστελόριζου, όπου βρήκε παρατεταγμένο τον ελληνικό στόλο κι ανέκρουσε πρύμναν.

Στις 18 Οκτωβρίου η τουρκική βουλή ψήφισε νόμο με τον οποίο επεκτείνεται ο χώρος της ευθύνης της Τουρκίας για έρευνα και διάσωση στα όρια της «Γαλάζιας Πατρίδας». Την ενέργεια αυτή ακύρωσε στην πράξη, κατόπιν αντιδράσεων της Ελλάδας, ο Διεθνής Οργανισμός Πολιτικής Αεροπορίας (ICAO) με δήλωσή του στις 3 Νοεμβρίου, ότι δεν αποδέχεται αλλαγή στα ισχύοντα όρια και τις αρμοδιότητες για έρευνα και διάσωση της περιοχής.

Στις 22 Νοεμβρίου ο κ. Ερντογάν, βλέποντας τη σκλήρυνση των ηγετών της ΕΕ, τους οποίους αποκάλεσε ναζιστές και φοβούμενος την επιβολή κυρώσεων το Δεκέμβριο, έκανε στροφή και κάλεσε την ΕΕ σε συνομιλίες για τη μελλοντική συνεργασία με την Τουρκία. Απέστειλε μάλιστα τον εκπρόσωπό του κ. Καλίν στις Βρυξέλλες προκειμένου να πείσει τα ηγετικά της στελέχη, ότι τυχόν κυρώσεις θα είναι αναποτελεσματικές και για να πείσουν την Ελλάδα να προσέλθει σε διάλογο χωρίς προϋποθέσεις κι όχι μόνο για την υφαλοκρηπίδα και την ΑΟΖ, όπως έχει αποδεχτεί η Σύνοδος Κορυφής στις 2 Οκτωβρίου.

Η Τουρκία διαμαρτυρήθηκε έντονα για τον έλεγχο, που πραγματοποιήθηκε στις 22 Νοεμβρίου σε τουρκικό εμπορικό που κατευθύνετο στη Λιβύη, από γερμανούς κομμάντος στα πλαίσια της αποστολής «Ειρήνη» για την τήρηση του εμπάργκο όπλων. Κατηγόρησε δε την Ελλάδα, εκ του λόγου ότι επικεφαλής της επιχείρησης είναι έλληνας ναύαρχος, ότι προσπαθεί να σαμποτάρει τα ευρωπαϊκά βήματά της.

Στις 30 Νοεμβρίου η Τουρκία με τρεις NAYTEX, ζήτησε την αποστρατικοποίηση των Ψαρών, της Λήμνου, του Αϊ Στράτη, της Μυτιλήνης, της Τήλου

και της Χάλκης.

Από 30 Νοεμβρίου έως 6 Δεκεμβρίου διεξήχθη η άσκηση «ΜΕΔΟΥΣΑ» με τη συμμετοχή της Ελλάδας, της Κύπρου, της Αιγύπτου, της Γαλλίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων (ΗΑΕ). Αυτή προκάλεσε τις έντονες αντιδράσεις της Τουρκίας, που κατηγόρησε τις πέντε χώρες ότι κλιμακώνουν την ένταση στην Αν. Μεσόγειο.

Η κίνηση του κ. Ερντογάν αποτελεί ελιγμό για να αποφύγει τις κυρώσεις και να κερδίσει χρόνο μέχρις ότου διευκρινισθεί η στάση που θα τηρήσει ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ κ. Μπάιντεν, οπότε και θα επανέλθει, αν δεν καταφέρει να σύρει την Ελλάδα σε διάλογο με τους δικούς του όρους, δριμύτερος. Στην περίπτωση αυτή θα στείλει το γεωτρύπανο ΓΙΑΒΟΥΖ για γεωτρήσεις εντός της ελληνικής υφαλοκρηπίδας προκειμένου να προκαλέσει τη δυναμική αντίδραση της Ελλάδας και να της χρεώσει την ευθύνη. Με τις συνεχείς δε προκλήσεις στην Ελλάδα για διάλογο, που είναι προσηματικές, προσπαθεί να την εκθέσει ως αδιάλλακτη στους ευρωπαίους και τον κ. Μπάιντεν.

Η Ελλάδα δεν πρέπει να εναποθέτει τις ελπίδες της, ούτε στις κυρώσεις τις ΕΕ, που αν επιβληθούν δεν θα αναγκάσουν τον κ. Ερντογάν να κάνει πίσω, διότι αυτό θα τον εκθέσει στο εσωτερικό της Τουρκίας και θα σημάνει το τέλος του, ούτε στον κ. Μπάιντεν, λόγω των προεκλογικών του εξαγγελιών, διότι αυτές, όπως έχει δείξει η ιστορία, αλλάζουν μετά την ανάληψη της διακυβέρνησής του λαού και της περαιτέρω ενισχύσεως των Ενόπλων Δυνάμεων.

Γι' αυτό η Ελλάδα πρέπει να στηρίζεται στις δυνάμεις της, εξασφαλίζοντας αξιόπιστη αποτροπή δια της ανυψώσεως του φρονήματος του λαού και της περαιτέρω ενισχύσεως των Ενόπλων Δυνάμεων.

(2) Ελληνική Αντίδραση

Η Ελλάδα αποφεύγοντας την παγίδα της Άγκυρας, να την παρασύρει σε δυναμική αντίδραση:

- Συνέχισε το δρόμο της διπλω-

ματίας και κατάφερε σε μεγάλο βαθμό να πείσει το σύνολο σχεδόν της Διεθνούς Κοινότητας για την προκλητικότητα της Τουρκίας και την παραβίαση της διεθνούς νομιμότητας.

- Απέδειξε την προσήλωσή της στο Διεθνές Δίκαιο με την υπογραφή συμφωνιών με Ιταλία κι Αίγυπτο για την χάραξη της ΑΟΖ και με την Αλβανία για Δ.Δ. της Χάγης για το ίδιο θέμα.

- Πίεσε την ΕΕ για την αναστολή της τελωνειακής ένωσης με την Τουρκία και ζήτησε την αναστολή της παραδόσεως πολεμικού υλικού από τα κράτη μέλη. Μάλιστα ο κ. Δένδιας σε συνέντευξή του στις 27 Νοεμβρίου άσκησε κριτική στην Γερμανία για την διστακτικότητά της να της επιβάλει κυρώσεις. [Στάση ΕΕ και αντιδράσεις Ελλάδος ως παράγραφος 1β(3)].

- Επέκτεινε και εμβάθυνε και στον αμυντικό τομέα τις τριμερείς συνεργασίες (3+1) με Κύπρο, Ισραήλ, Αίγυπτο και ΗΠΑ.

- Συνήψεν αμυντική συμφωνία με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (ΗΑΕ) και βρίσκεται σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες σε συζητήσεις με την Ινδία, που και αυτή όπως και τα ΗΑΕ είναι σε αντιπαλότητα με την Τουρκία, για την σύναψη νέας τριμερούς (Ελλάς-ΗΑΕ-Ινδία) με την συμμετοχή και των ΗΠΑ.

(3) Στάση ΕΕ

Στις 2 Οκτωβρίου η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ αποφάσισε να μην επιβάλει κυρώσεις στη Τουρκία και να της δώσει χρόνο μέχρι τη Σύνοδο Κορυφής στις 10-11 Δεκεμβρίου 2020 για να συμμορφωθεί. Στη λήψη της αποφάσεως συνέβαλε η απόσυρσή του Oduc Reis και η προσχηματική της δήλωση ότι ήταν έτοιμη να ορίσει ημερομηνία για την έναρξη διερευνητικών επαφών. Η Τουρκία όχι μόνο δεν συμμορφώθηκε, αλλά απέστειλε και πάλι το Oduc Reis στην Αν. Μεσόγειο για έρευνες και προέβη σε μια σειρά προκλήσεων, όπως στην παράγραφο 1β(1).

Εν όψει της Συνόδου Κορυφής στις 10-11 Δεκεμβρίου η Τουρκία άρχισε και πάλι τις κινήσεις εντυπω-

σιασμού. Απέσυρε το OrucReis και καλεί την Ελλάδα σε διερευνητικές επαφές πριν την Σύνοδο και την κατηγορεί γιατί αρνείται. Παράλληλα έκανε και άνοιγμα στην ΕΕ, που την πιέζει για την επαναφορά του κράτους δικαίου, δηλώνοντας ότι θα προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις στους τομείς της δικαιοσύνης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ότι η θέση της είναι στην Ευρώπη.

Η Ελλάδα, έχοντας και την υποστήριξη του κ. Μακρόν, έχει επιδοθεί σε μία τεράστια προσπάθεια για να πείσει τους ευρωπαίους ότι έχουν εξαντληθεί όλα τα περιθώρια επιείκειας προς την Τουρκία, ότι οι κινήσεις της είναι προσχηματικές και ότι πρέπει να της επιβληθούν άμεσα κυρώσεις στις οποίες να περιλαμβάνονται το εμπάργκο όπλων και η αναστολή της τελωνειακής ένωσης ή κατ' ελάχιστον να αποφασιστεί η αυτόματη επιβολή κυρώσεων με συγκεκριμένο κατάλογο, αν η Τουρκία επαναλάβει τις προκλήσεις. Όσον αφορά δε στις διερευνητικές επαφές δεν συναινεί, και πολύ καλά πράττει, να ξεκινήσουν πριν από την Σύνοδο Κορυφής, όπως έγινε πριν την Σύνοδο της 2 Οκτωβρίου και χρησιμοποιήθηκε ως δικαιολογία για να αναβληθεί η επιβολή κυρώσεων, αλλά μετά από αυτήν και εφόσον τηρηθεί ένα μορατόριουμ τουλάχιστον 2 μηνών.

Η κ. Μέρκελ, όπως προκύπτει και από τις δηλώσεις της στις 30 Νοεμβρίου ότι οι κινήσεις της Τουρκίας είναι επιθετικές και προκλητικές αλλά της αξίζει σεβασμός για όσα έχει προσφέρει στον τομέα της μετανάστευσης με τη φιλοξενία 3 εκατ. Σύρων προσφύγων, θα ταχθεί και πάλι υπέρ της αναβολής των κυρώσεων, με τη δικαιολογία ότι θα πρέπει να συντονιστούν οι ενέργειες της ΕΕ έναντι της Τουρκίας με αυτές των ΗΠΑ υπό τον κ Μπάιντεν και θα το επιτύχει.

Στις 3 Δεκεμβρίου ο Γερμανός πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος κ. Βέμπερ ζήτησε την άμεση επιβολή κυρώσεων στην Τουρκία.

Η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ στις 10-11 Δεκεμβρίου, με τα μέχρι

τώρα δεδομένα κι αν δεν αλλάξει κάτι δραματικά, θα αναβάλει και πάλι την επιβολή των κυρώσεων κι αν επιβάλει κάποιες θα είναι ήπιες και δεν θα συνετίσουν την Τουρκία.

(4) Στάση NATO

Ο γγ του NATO κ. Στόλντεμπεργκ τήρησε και εξακολουθεί να τηρεί ευμενή ουδετερότητα υπέρ της Τουρκίας. Στις 30 Νοεμβρίου και ενώ δεν είχε προβεί σε καταγγελία των κινήσεων της Τουρκίας για το OrucReis, δήλωσε ότι η απόσυρσή του θα βοηθήσει στην εκτόνωση της έντασης και ότι το NATO θα συμβάλει με το μηχανισμό αποκλιμάκωσης που έχει συστήσει.

Την 1 Δεκεμβρίου ο απερχόμενος ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Πομπέο, μιλώντας στη Σύνοδο ΥΠΕΞ του NATO κατηγόρησε την Τουρκία ότι με τις ενέργειες της υπονομεύει τη Συμμαχία, καθώς και το NATO ότι δεν έχει ενεργοποιήσει το μηχανισμό αποκλιμάκωσης. Ανταπαντώντας ο Τούρκος ΥΠΕΞ κ. Τσαβούσογλου εξέφρασε τη δυσαρέσκειά του για τη στάση των ΗΠΑ, αναφέροντας ότι μόνον η Γερμανία είναι έντιμος διαμεσολαβητής.

Την 3 Δεκεμβρίου ο κ. Μπερνς πρώην πρέσβης των ΗΠΑ στην Αθήνα και σύμβουλος του κ. Μπάιντεν, δήλωσε ότι «Η Τουρκία έχει γίνει ένας μεγάλος πονοκέφαλος για το NATO και τις χώρες της ΕΕ.».

Την 3 Δεκεμβρίου ο γγ NATO ανέφερε στο twitter ότι ο κ. Μακρόν, σε τηλεφωνική επικοινωνία που είχαν, του δήλωσε ότι τηρεί ίσες αποστάσεις στο θέμα της Τουρκίας, αλλά αμέσως τον διέψευσε πηγή της γαλλικής κυβέρνησης δηλώνοντας, ότι ο κ. Μακρόν του ανέφερε ότι πρέπει να ζητηθούν εξηγήσεις από την Τουρκία για τις ανησυχίες που έχει προκαλέσει στη Συμμαχία.

Ύστερα απ' όλα αυτά η Ελλάδα δεν πρέπει να περιμένει κάτι από το NATO.

γ. Σχέσεις με ΗΠΑ

Οι σχέσεις των δύο χωρών είναι άριστες. Τόσο ο κ. Μπάιντεν όσο

και το κατεστημένο, πλην του κ. Τραμπ, διάκεινται φιλικότερα προς την Ελλάδα απ' ότι προς την Τουρκία.

Στις 27-30 Σεπτεμβρίου ο ΥΠΕΞ ο κ. Πομπέο, επισκέφθηκε την Ελλάδα, παραλείποντας την Τουρκία σε αντίθεση με τα ειωθότα, όπου σηματοδότησε το στρατηγικό ρόλο της Σούδας για τις ΗΠΑ και της Β. Ελλάδος ως κέντρου ενεργειακού σχεδιασμού τους, για την απεξάρτηση της Ευρώπης από τη Ρωσία. Μίλησε για περισσότερες αμερικανικές επενδύσεις και ενεργοποίηση των λιμένων Καβάλας και Αλεξανδρουπόλεως.

Στις 29 Οκτωβρίου ο αμερικανικός στρατός ενημέρωσε τον Οργανισμό Λιμένος Αλεξανδρουπόλεως ότι το Μάρτιο του 2021 θα διέλθουν από αυτόν με προορισμό τη Ρουμανία για συμμετοχή στην άσκηση «Defence-21» 40.000 αμερικανοί στρατιώτες με άρματα, ΤΘ, Ε/Π και μεγάλο όγκο εφοδίων και πυρομαχικών.

Στις 23 Σεπτεμβρίου ο αναπληρωτής ΥΠΕΞ κ. Μπίγκαν, σε ομιλία του στην Ουάσιγκτον, καταδίκασε απερίφραστα την Τουρκία για την προκλητική της πολιτική στην Αν. Μεσόγειο.

Δυσφορία στην Ελλάδα προκάλεσε έγγραφο του ΥΠΕΞ προς το Κογκρέσο, στο οποίο αναφέρεται ότι δεν μπορεί να πάρει θέση για τις τουρκικές παραβιάσεις στο Αιγαίο, γιατί η Ελλάδα ενώ έχει χωρικά ύδατα μέχρι τα 6 νμ διεκδικεί εναέριο χώρο 10 νμ και γιατί δεν υπάρχουν καθορισμένα θαλάσσια σύνορα.

Αυτό αποτελεί μήνυμα ότι οι ΗΠΑ μπορεί να στηρίζουν την Ελλάδα, όπου συμπίπτουν τα συμφέροντά τους όπως στην Αν. Μεσόγειο, αλλά στις ελληνοτουρκικές διαφορές θα τηρούν ίσες αποστάσεις, γιατί δεν θέλουν να σπρώξουν την Τουρκία στην αγκαλιά της Ρωσίας.

δ. Σχέσεις με Ρωσία

Ο κ. Λαβρόφ κατά την επίσκεψή του στην Ελλάδα στις 26 Οκτωβρίου δήλωσε ότι η Ελλάδα έχει δικαίωμα επεκτάσεως των χωρικών της υδάτων στα 12νμ, ενώ κι ο κ. Πούτιν έχει

κατ'επανάληψη συστήσει στην Τουρκία να σταματήσει τις παράνομες ενέργειες στην Αν. Μεσόγειο.

Οι σχέσεις των δύο χωρών βρίσκονται σε τροχιά προσεγγίσεως, ύστερα από την ψυχρότητα που προκάλεσε η απέλαση ρώσων διπλωματών το 2018. Σε κάθε όμως περίπτωση ο κ.Πούτιν δεν θα παρέμβει υπέρ της Ελλάδος σε τυχόν σύγκρουση με την Τουρκία, λόγω της λοκοφιλίας με τον κ. Ερντογάν.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Στις 25 Σεπτεμβρίου η Αλβανία, κατ' απαίτηση του κ. Ερντογάν έκλεισε τα σχολεία, που ήλεγχε η Οργάνωση του ιμάμη κ. Γκιουλέν.

Η Τουρκία εξέφρασε τη δυσφορία της για την συμφωνία Ελλάδος – Αλβανίας στις 20 Οκτωβρίου περί παραπομπής στο ΔΔ Χάγης της χάραξης της μεταξύ τους ΑΟΖ.

Ο κ. Ράμα προέκρινε την ένταξη της Αλβανίας στην ΕΕ και γι' αυτό δεν υπέκυψε στις πιέσεις του κ. Εντοργκάν. Σύντομα θα φανεί αν θα τιμωρηθεί γι' αυτό, δεδομένης της επιρροής που ασκεί η Τουρκία στην Αλβανία.

β. Σκόπια

Στις 17 Νοεμβρίου η Βουλγαρία, όπως είχε προαναγγείλει, έθεσε ΒΕΤΟ στην έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων των Σκοπίων στην ΕΕ, λόγω των μεταξύ τους γλωσσικών και ιστορικών διαφορών.

Η Βουλγαρία δεν αναγνωρίζει τη «μακεδονική γλώσσα» και δεν αποδέχεται μακεδονική μειονότητα στο έδαφός της.

Στις 26 Σεπτεμβρίου τα Σκόπια υπέβαλλαν αίτημα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο για την αναγνώριση της αυτοκέφαλης εκκλησίας των Σκοπίων, αλλά το Πατριαρχείο με ανακοίνωσή του στις 20 Οκτωβρίου την απέρριψε.

γ. Σερβία – Κόσοβο

Στις 6 Σεπτεμβρίου το ΥΠΕΞ της Τουρκίας αντέδρασε για την μετα-

φορά στα Ιεροσόλυμα της Σερβικής Πρεσβείας στο Ισραήλ και της αναγνώρισεως του Ισραήλ από το Κόσοβο, που περιληφθήκαν στη μεταξύ τους συμφωνία, που υπέγραψαν στην Ουάσιγκτον, επί παρουσία του κ. Τραμπ.

Στις 6 Νοεμβρίου ο κατηγορούμενος για εγκλήματα πολέμου τέως Πρόεδρος του Κόσσοβου, που παραιτήθηκε για να δικαστεί, μεταφέρθηκε στις εγκαταστάσεις του ΔΔ Χάγης. Οι ασχολούμενοι όμως με το θέμα πιστεύουν ότι θα αντιμετωπιστεί ευνοϊκά και δε θα καταδικαστεί.

δ. Βουλγαρία

Την 11 Οκτωβρίου η Βουλγαρία υπέγραψε αμυντική συμφωνία με τις ΗΠΑ.

Την 12 Οκτωβρίου η Ρωσία απέλασε δύο Βούλγαρους διπλωμάτες ως αντίποινα για την απέλαση δύο Ρώσων διπλωματών από τη Βουλγαρία στις 24 Σεπτεμβρίου.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α. Εσωτερική κατάσταση

Συνεχίζονται οι διώξεις κατά αντιφρονούντων και πολιτικών αντιπάλων. Στις 26 Νοεμβρίου το δικαστήριο επέβαλε ποινή ισοβίων σε 337 στρατιωτικούς για συμμετοχή στο αποτυχημένο πραξικόπημα και από 16 Σεπτεμβρίου μέχρι σήμερα συνελήφθησαν 381 αξιωματικοί και πολίτες ως γκιουλενιστές και 641 Κούρδοι κατηγορούμενοι για συνεργασία με το PKK.

Στις 15 Νοεμβρίου ο γενικός εισαγγελέας ζήτησε την άρση της ασυλίας του αρχηγού της αντιπολιτεύσεως κ. Κιλιντζίρογλου για φιλοκουρδικές δηλώσεις και στις 16 Νοεμβρίου ο εισαγγελέας της Κωνσταντινουπόλεως ξεκίνησε έρευνα σε βάρος του δημάρχου κ. Ιμάμογλου, γιατί αντιδρά στο φαραωνικό έργο, που σχεδιάζει ο κ. Ερντογάν, της διανοίξεως διώρυγας παράλληλης προς το Βόσπορο.

Η εξέλιξη της πανδημίας βρίσκεται εκτός ελέγχου. Στις 25 Νοεμβρίου ο υπουργός υγείας δήλωσε ότι η κατάσταση βρίσκεται υπό έλεγχο, αλλά στις 29 Νοεμβρίου ο Ιατρικός Σύλλογος τον διέψευσε, αναφέροντας ότι η

αύξηση των κρουσμάτων το Νοέμβριο αυξήθηκε κατά 300%, ενώ ο δήμαρχος της Κωνσταντινουπόλεως δήλωσε ότι οι νεκροί στην πόλη ξεπερνούν τους 400 την ημέρα, που είναι περισσότεροι απ' όσους ανακοινώνει η Κυβέρνηση για όλη τη χώρα.

Ο κ. Ερντογάν, κατηγορείται από την αντιπολίτευση ότι δίνει προτεραιότητα στην οικονομία έναντι της υγείας των πολιτών.

Η οικονομία της χώρας βρίσκεται σε κατάρρευση. Η αντικατάσταση του Κεντρικού Τραπεζίτη και η εξαιτίας αυτής παραίτηση του υπουργού οικονομικών και γαμπρού του κ. Ερντογάν δεν κατάφεραν να αναστρέψουν την κατάσταση, ενώ κι οι επενδύσεις του Κατάρ, στο οποίο ο κ. Ερντογάν πούλησε τα ασημικά της χώρας κατά την αντιπολίτευση, θα δώσει μικρή μόνον ανάσα. Προ αυτής της καταστάσεως ο κ. Ερντογάν, αλλά και λόγω της αδυναμίας της Ρωσίας και της Κίνας να τον βοηθήσουν, αναγκάστηκε να κάνει άνοιγμα προς την ΕΕ, προκειμένου να αποφύγει τις κυρώσεις και να εξασφαλίσει οικονομική ενίσχυση. Γι' αυτό εξήγγειλε μεταρρυθμίσεις στον τομέα της δικαιοσύνης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για τις οποίες τον πιέζει από καιρό η ΕΕ. **Τούρκοι όμως αναλτές υποστηρίζουν ότι οι μεταρρυθμίσεις του κ. Ερντογάν είναι λόγια του αέρα, γιατί δεν είναι διαθεμιμένος να παραιτηθεί από τις υπερεξουσίες, που απέκτησε με μεγάλο κόπο και ότι τις εξαγγέλλει μόνο και μόνο για να ξεγελάσει για μια ακόμη φορά την ΕΕ.**

β. Εξωτερική Πολιτική

Ο κ. Ερντογάν άνοιξε και νέο πολεμικό μέτωπο στο Ναργκόνο Καραμπάχ παρά τις συστάσεις της διεθνούς κοινότητας για μη ανάμειξή του. (Λεπτομέρειες για όλα τα μέτωπα στις οικείες παραγράφους)

Επίσης βρίσκεται σε αντιπαράθεση με όλους τους ηγέτες της Δύσεως, λόγω της αντιδράσεώς τους στις παράνομες και προκλητικές του ενέργειες. Χαρακτήρισε τους ηγέτες της ΕΕ ναζι-

στές, τον κ. Μακρόν ψυχοπαθή και τους αμερικανούς, πλην του κ. Τραμπ, ανόητους. Κάλεσε δε τους μουσουλμάνους να επιβάλλουν εμπάργκο στα γαλλικά προϊόντα, λόγω των μέτρων του κ. Μακρόν για τον περιορισμό του ακραίου ισλαμισμού. (Λεπτομέρειες στην παράγραφο 5β Γαλλία).

Προέβη σε δοκιμή των ρωσικών πυραύλων S-400, αλλά ο κ. Τραμπ δεν ενέκρινε την επιβολή κυρώσεων που ζήτησε το Κογκρέσο. Απαντώντας δε σε όσους μίλησαν για κυρώσεις δήλωσε, ότι δεν τον ενδιαφέρει τι λένε οι αμερικάνοι, ούτε και θα τους ρωτήσει. Ενώ από τον κ. Μπάιντεν, που καθυστέρησε πολύ να τον συγχαρεί, αναμένει να τηρήσει ουδέτερη στάση, τείνοντάς του χείρα φιλίας.

Αναταραχή προκάλεσε στην Τουρκία η ανακοίνωση από τις ΗΠΑ ότι το νομοσχέδιο για τον αμυντικό προϋπολογισμό του 2021 προβλέπει την επιβολή από τον Πρόεδρο τουλάχιστον πέντε κυρώσεων στην Τουρκία, λόγω της αποκτήσεως των S-400, εντός 30 ημερών από την υπογραφή του.

Οι σχέσεις λυκοφιλίας με τον κ. Πούτιν συνεχίζονται, λόγω αμοιβαίου συμφέροντος. Ο κ. Πούτιν τον χρειάζεται για να δημιουργεί προβλήματα στη Δύση κι ο Ερντογάν για να του επιτρέψει να επεμβαίνει όπου έχει βλέψεις, έστω και με τους όρους που του επιβάλλει κάθε φορά, που ενίοτε είναι μειωτικοί, αλλά και για να εκβιάζει τη Δύση, παρουσιάζοντας ως εναλλακτικό σύμμαχο τη Ρωσία.

Η εσπευσμένη δοκιμή των S-400, παρά τις απειλές των ΗΠΑ για επιβολή κυρώσεων, έγινε κατ' απαίτηση της Ρωσίας προκειμένου να του επιτρέψει να επέμβει στο ΝαγκόρνοΚαραμπάχ.

Ο κ. Ερντογάν, όσο ΕΕ και ΗΠΑ δεν του επιβάλλουν κυρώσεις, για οικονομικούς και γεωστρατηγικούς λόγους, θα συνεχίζει το νεοωθομανισμό και παντουρκισμό, κηρύσσοντας ακόμη και μουσουλμανικό πόλεμο, προκειμένου να αποσταθεροποιήσει τη Δύση, η οποία, αν θέλει να τον

αποτρέψει, θα πρέπει να αντιδράσει άμεσα, επιβάλλοντας αυστηρές κυρώσεις στις οποίες να περιλαμβάνονται οι οικονομικές και το εμπάργκο όπλων.

4. ΗΠΑ

Τις εκλογές που διεξήχθησαν στις 30 Νοεμβρίου κέρδισε ο κ. Μπάιντεν. Ο κ. Τραμπ, όπως είχε αναγγείλει προεκλογικά αμφισβήτησε το αποτέλεσμα, απαιτώντας να μην καταμετρηθούν οι επιστολικές ψήφοι και να επαναληφθεί η καταμέτρηση στις πολιτείες, που η διαφορά ήταν μικρή, ενώ παράλληλα συγκρότησε ομάδα νομικών για να καταφύγει στη δικαιοσύνη. Στις 24 Νοεμβρίου που τελείωσαν όλες οι επαναμετρήσεις απεδέχθη εμμέσως την ήττα και έδωσε εντολή στις αρμόδιες υπηρεσίες να ξεκινήσουν τις διαδικασίες για τη μεταβίβαση της εξουσίας στον κ. Μπάιντεν, δηλώνοντας όμως ότι «θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας και πιστεύω θα δικαιωθούμε».

Ο κ. Μπάιντεν, όλο αυτό το διάστημα, τήρησε ήπιους τόνους και προετοιμαζόταν για την ανάληψη της εξουσίας, παρόλο που δεν του είχε δοθεί πρόσβαση στις κρατικές υπηρεσίες. Στις 24 Νοεμβρίου παρουσιάζοντας τα πρόσωπα που επέλεξε για το ΥΠΕΞ και τον τομέα της Εθνικής Ασφαλείας δήλωσε ότι η «Αμερική επιστρέφει» κι ότι «οι συνεργάτες του είναι έτοιμοι να ηγηθούν στον κόσμο κι όχι να αποσυρθούν απ' αυτόν» σηματοδοτώντας έτσι ότι βάζει τέλος στην πολιτική της εσωστρέφειας και του απομονωτισμού του κ. Τραμπ.

Η εκλογή του κ. Μπάιντεν προκάλεσε ανακούφιση στους ηγέτες όλου του κόσμου, πλην των στενών φίλων του κ. Τραμπ όπως ο κ. Πούτιν κι ο κ. Ερντογάν, που τον συνεχάρη με μεγάλη καθυστέρηση. Και τώρα όλοι αναμένουν με αγωνία τις εξαγγελίες του.

Το έργο του θα είναι δύσκολο γιατί θα πρέπει να αντιμετωπίσει την πανδημία με τους νεκρούς να έχουν ξεπεράσει τις 290.000 και τον κ. Τραμπ να μην λαμβάνει μέτρα, να επανενώσει

την Αμερική που την έχει διχάσει και να αποκαταστήσει τις σχέσεις με τους ηγέτες όλου του κόσμου και τους διεθνείς οργανισμούς, που τις έχει διακόψει.

Για την Ελλάδα έχει υποσχεθεί πολλά. Το μόνο όμως σίγουρο είναι ότι σε περιόδους κρίσεως ο έλληνας πρωθυπουργός θα έχει την δυνατότητα να σηκώσει το τηλέφωνο για να τον ενημερώσει και να του ζητήσει να παρέμβει, σε αντίθεση με τον κ. Τραμπ, που δεν υπήρχε τέτοια δυνατότητα.

Για την Τουρκία, παρόλο που την έχει κατηγορήσει για παραβίαση της διεθνούς νομιμότητας, δεν αναμένεται να λάβει άμεσα μέτρα εναντίον της. Θα προσπαθήσει να πείσει τον κ. Ερντογάν να αλλάξει πολιτική κι αν δεν τα καταφέρει θα τον αντιμετωπίσει με αυστηρότητα. Σε κάθε περίπτωση όμως ο κ. Ερντογάν δε θα έχει τη δυνατότητα, που είχε με τον κ. Τραμπ, να επικοινωνεί μαζί του και να ακυρώνει αποφάσεις της Γερουσίας και των κρατικών υπηρεσιών ή έρευνες της δικαιοσύνης, που θα είναι εις βάρος του.

Ως προς τους Διεθνείς Οργανισμούς θα επαναφέρει τις ΗΠΑ στη συμφωνία για την Κλιματική Αλλαγή και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας άμεσα και θα επιδιώξει παράταση της συμφωνίας με τη Ρωσία για τον έλεγχο των πυρηνικών όπλων.

Η πολιτική που αναμένεται να ακολουθήσει με την ΕΕ, την Ρωσία, το Ισραήλ και το Ιράν, όπως στις οικείες παραγράφους.

5. ΕΕ

α. Σχέσεις με ΗΠΑ

Σύμφωνα με έγκυρους αναλυτές:

Οι συζητήσεις που γίνονται στην ΕΕ για το ποια στρατηγική πρέπει να ακολουθηθεί με τις ΗΠΑ μετά την εκλογή του κ. Μπάιντεν, του ευρωατλαντισμού που προκρίνει η κ. Μέρκελ ή της αυτονομίας που προτείνει ο κ. Μακρόν, θα καταλήξουν μάλλον σε συμβιβαστική λύση, που θα είναι πιο κοντά στον ευρωατλαντισμό.

Ο κ. Μπάιντεν θα αναβαθμίσει

το διάλογο και θα επιδιώξει συμμαχία με την ΕΕ, γιατί χρειάζεται έναν ισχυρό εταίρο. Μία αμοιβαίως συμφέρουσα συμφωνία θα πρέπει να περιλαμβάνει:

- Κοινό μέτωπο κατά της οικονομικής διείσδυσης της Κίνας κι αποκλεισμό της Huawei από την τεχνολογία 5G.
- Κοινό μέτωπο κατά της Ρωσίας και της Τουρκίας, οι οποίες εκμεταλλεύόμενες την απουσία των ΗΠΑ και την ανυπαρξία της ΕΕ, έχουν αναλάβει την διευθέτηση των συγκρούσεων στην περιοχή, με βάση τα συμφέροντά τους.
- Συνεργασία στους τομείς της κλιματικής αλλαγής, του Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου και της Τεχνολογίας.

Σε έγγραφο της Κομισιόν, που διέρρευσε στον τύπο στις 2 Δεκεμβρίου, αναφέρεται ότι ΕΕ και ΗΠΑ πρέπει να αναζητήσουν συντονισμένη προσέγγιση με την Τουρκία με στόχο μια σταθερή κι ασφαλή Αν. Μεσόγειο.

Σε κοινή συνέντευξή τους στη LeMont στις 16 Νοεμβρίου οι ΥΠΕΞ της Γερμανίας και Γαλλίας αναφέρουν ότι σε μία συμφωνία με τον κ. Μπάιντεν για τη μελλοντική συνεργασία ΕΕ και ΗΠΑ πρέπει να περιλαμβάνεται και το μέτωπο της Τουρκίας, που προκαλεί σημαντικά προβλήματα στην Ανατολική Μεσόγειο κι όχι μόνο.

β. Γαλλία

Η Γαλλία δέχτηκε τρία τρομοκρατικά χτυπήματα. Στις 25 Σεπτεμβρίου που ισλαμιστής τραυμάτισε τρία άτομα με μπαλτά κοντά στις εγκαταστάσεις του περιοδικού Charli eemdo, στις 16 Οκτωβρίου που νεαρός ισλαμιστής 18 ετών με δεσμούς με τον ISIS αποκεφάλισε καθηγητή, γιατί έδειξε σκίτσα του Μωάμεθ στους μαθητές του και στις 29 Οκτωβρίου που ένας άλλος ισλαμιστής σκότωσε με μαχαίρι τρεις ανθρώπους και τραυμάτισε έξι στον καθολικό

καθεδρικό ναό της Νίκαιας.

Ο κ. Μακρόν αντιδρώντας προέβη σε μία άστοχη ενέργεια, φωτίζοντας δημόσια κτίρια με το σκίτσο του Μωάμεθ, γεγονός που προκάλεσε αντιδράσεις όλου του μουσουλμανικού κόσμου κι έδωσε την ευκαιρία στον κ. Ερντογάν να κηρύξει «μουσουλμανικό πόλεμο» καλώντας όλους τους μουσουλμάνους να βάλουν εμπάργκο στα γαλλικά προϊόντα. Φυσικά επετέθη και στον κ. Μακρόν χαρακτηρίζοντάς τον «ψυχοπαθή», προκαλώντας με τη σειρά του την αντίδραση όλων των ηγετών της ΕΕ κι όχι μόνον.

Η Γαλλία ύστερα από αυτά ανακοίνωσε πρόσθετα μέτρα κατά του εξτρεμιστικού Ισλάμ, καθώς και την απαγόρευση της ακροδεξιάς τουρκικής οργανώσεως «Γκρίζοι Λύκοι». Αυτά προκάλεσαν νέο κύκλο αντιπαράθεσης με τον κ. Ερντογάν, με τη Γαλλία να απαιτεί από την ΕΕ την επιβολή κυρώσεων και τη διακοπή της τελωνειακής ενώσεως ΕΕ – Τουρκίας.

γ. Γερμανία

Στις 22 Οκτωβρίου το κόμμα των πρασίνων επέκρινε την πολιτική της κυβερνήσεως στο πεδίο των εξοπλισμών της Τουρκίας και ζήτησε την άμεση αναστολή των εξαγωγών οπλισμών σ' αυτή.

Στις 28 Οκτωβρίου το περιοδικό ManagerMagarin δημοσίευσε πληροφορία, ότι ο κ. Ερντογάν έχει στενούς δεσμούς με ισλαμιστική οργάνωση στη Γερμανία, που βρίσκεται υπό παρακολούθηση.

Στις 7 Νοεμβρίου η Γερμανία ανακοίνωσε ότι θεωρεί αναξιόπιστο τον τρόπο που η Τουρκία υπολογίζει τα κρούσματα του κορονοϊού, γιατί δεν προσμετρά τους συμπτωματικούς, παρόλο που υπάρχει τεστ θετικό.

Στις 18 Νοεμβρίου το κοινοβούλιο ενέκρινε με ευρεία πλειοψηφία πρόταση του κόμματος των πρασίνων για απαγόρευση της οργανώσε-

ως «Γκρίζοι Λύκοι».

Οι θέσεις του κόμματος των πρασίνων έχουν ενδιαφέρον για την Ελλάδα γιατί, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, κατά πάσαν πιθανότητα θα είναι εταίρος στην επόμενη κυβέρνηση συνεργασίας, όποτε προκύψει.

δ. Αυστρία

Στις 2 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε συντονισμένη τρομοκρατική ενέργεια στο κέντρο της Βιέννης, στην οποία σκοτώθηκαν από ισλαμική αυτοκτονία 4 άτομα και τραυματίστηκαν 22.

Στις 14 Νοεμβρίου ο καγκελάριος της Αυστρίας κ. Κουρτσάχθηκε υπέρ της επιβολής κυρώσεων στην Τουρκία.

ε. Ολλανδία

Ένταση προκλήθηκε από τη μήνυση που υπέβαλλε ο κ. Ερντογάν εναντίον του ακροδεξιού κ. Βίλτερνς, γιατί σε σκίτσο που δημοσίευσε τον παρουσιάζει ως τρομοκράτη. Αυτό προκάλεσε την οργή του πρωθυπουργού κ. Πούτε, που διεμήνυσε στον κ. Ερντογάν ότι στην Ολλανδία ισχύει η ελευθερία της έκφρασης, που θεωρείται ως το μεγαλύτερο αγαθό. Ο κ. Ρούτε είναι από τους πρώτους που τάχθηκε στο πλευρό του κ. Μακρόν μετά το χαρακτηρισμό του από τον κ. Ερντογάν ως «ψυχοπαθή» και συντάχθηκε μαζί του για την επιβολή κυρώσεων από την ΕΕ στην Τουρκία.

στ. Βρετανία

Στις 4 Δεκεμβρίου ΕΕ και Βρετανία ανακοίνωσαν ότι οι μέχρι τώρα διαπραγματεύσεις για τη συμφωνία εξόδου της Βρετανίας από την ΕΕ απέτυχαν με τον κίνδυνο για έξοδο (Brexit) χωρίς εμπορική συμφωνία να είναι ορατός.

Στις 7 Νοεμβρίου με σχετική καθυστέρηση, ο πρωθυπουργός κ. Τζόνσον συνεχάρη τον κ. Μπάιντεν, που τον είχε αποκαλέσει κλώνο του κ. Τράμπ, αναφέροντας ότι οι ΗΠΑ είναι σημαντικότερος σύμμαχος της

Βρετανίας.

6. ΝΑΡΓΚΟΝΟ ΚΑΡΑΜΠΑΧ

Η σύγκρουση Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν για το ΝαργκόνΟΚαραμπάχ, που ξεκίνησε στις 15 Σεπτεμβρίου, κατέληξε σε ταπεινωτική συνθηκολόγηση για την Αρμενία, η οποία, εν όψει δεινής ήττας, συνεφώνησε στις 9 Νοεμβρίου, με τη μεσολάβηση του κ. Πούτιν, για τερματισμό των επιχειρήσεων. Σύμφωνα με αυτή η Αρμενία απεδέχθη την επιστροφή εδαφών που είχε καταλάβει το 1994 και την αποχώρηση από αυτά εντός 10 ημερών των εγκατεστημένων εκεί Αρμενίων, οι οποίοι αποχωρούντες πυρπολούσαν τις οικίες τους.

Την ευθύνη για την τήρηση της συμφωνίας θα έχει η Ρωσία με 2000 περίπου στρατιωτικούς, ενώ στο συντονιστικό κέντρο που θα εδρεύει στο έδαφος του Αζερμπαϊτζάν θα βρίσκονται και Τούρκοι στρατιωτικοί.

Η Ρωσία είναι η μεγάλη κερδισμένη γιατί, τηρώντας ουδετερότητα, άφησε τις επιχειρήσεις να εξελιχθούν και επενέβη την ώρα που έκκρινε ότι ήταν κατάλληλη να για να επανέλθει στον Καύκασο, από τον οποίο είχε εκδιωχθεί το 1990.

Η Τουρκία, που επενέβη στον πόλεμο δια της ενισχύσεως του Αζερμπαϊτζάν με α/φ drones και τζιχαντιστές μαχητές, βγήκε μεν κερδισμένη αφού νίκησε ο σύμμαχός της, αλλά δεν πέτυχε το στόχο της, που ήταν να δημιουργήσει στρατιωτική βάση στον Καύκασο, γιατί της το απαγόρευσε ο κ. Πούτιν. Ο κ. Ερντογάν, παρά τις μεγαλοστομίες του, την ανάγκη φιλοτιμίας ποιών απεδέχθη μία ακόμη ταπείνωση από τον κ. Πούτιν.

Το δίδαγμα για όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα για την Ελλάδα, που προκύπτει από τον πόλεμο στο ΝαργκόνΟΚαραμπάχ, είναι ότι οι χώρες δεν πρέπει να στηρίζονται

για την άμυνά τους στους ξένους, όπως έκανε η Αρμενία που ήλπιζε σε βοήθεια από τη Δύση και τη Ρωσία και παραμελούσε την ενίσχυση των Ε.Δ. της, αλλά να στηρίζονται κυρίως στις δικές τους δυνάμεις καλλιεργώντας το φρόνημα του λαού και ενισχύοντας την άμυνά τους, όπως έκανε το Αζερμπαϊτζάν, σε συνδυασμό και με την σύναψη διεθνών συμμαχιών.

7. ΡΩΣΙΑ

Στις 15 Σεπτεμβρίου η Ρωσία ανακοίνωσε ότι οι συνομιλίες για νέα συμφωνία ελέγχου των ΠΟ απέτυχαν και στις 21 Οκτωβρίου απέρριψε και τις νέες προτάσεις των ΗΠΑ.

Στις 22 Νοεμβρίου ο κ. Πούτιν δήλωσε ότι είναι έτοιμος να συνεργαστεί με το νέο πρόεδρο των ΗΠΑ, αλλά περιμένει τα επίσημα αποτελέσματα για να τον συγχαρεί.

Ο κ. Μπάιντεν τρέφει αντιρωσικά αισθήματα λόγω της προσάρτησης της Κριμαίας, όταν ήταν αντιπρόεδρος και της ρωσικής αναμείξεως στις προεδρικές εκλογές του 2016. Ως εκ τούτου αναμένεται να τηρήσει σκληρή στάση έναντι της Ρωσίας, αλλά να συνεργαστεί σε κάποιους τομείς, όπως η συμφωνία του ελέγχου των ΠΟ, η συμφωνία για την κλιματική αλλαγή και η Διεθνής Συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.

Την ίδια ημέρα ο κ. Πούτιν, απαντώντας σε όσους τον κατηγορήσαν ότι δεν επενέβη υπέρ της Αρμενίας, με την οποία η Ρωσία έχει υπογράψει αμυντική συμφωνία, ανέφερε ότι αυτή δεν θα ήταν νόμιμη, γιατί το ΝαργκόνΟΚαραμπάχ δεν ήταν αρμενικό έδαφος, προσθέτοντας ότι αν η Αρμενία το είχε προσαρτήσει θα επενέβαινε, γιατί τότε θα ήταν αρμενικό έδαφος.

Στις 16 Νοεμβρίου η Ρωσία υπέγραψε συμφωνία με το Σουδάν για τη δημιουργία ναυτικής βάσης,

της πρώτης στην Ερυθρά Θάλασσα μετά την λήξη του ψυχρού πολέμου. Σ' αυτή θα μπορεί να ελλιμενίζονται μέχρι τέσσερα πλοία, ακόμη και πυρηνοκίνητα.

8. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Ισραήλ

Στις 23 Σεπτεμβρίου Ισραήλ και Σουδάν ανακοίνωσαν εξομάλυνση των σχέσεων τους.

Στις 16 Νοεμβρίου ο κ. Πομπέο, πραγματοποιώντας επίσημη επίσκεψη στο Ισραήλ, επισκέφθηκε τα υψώματα του Γκολάν και οικισμό στη Δυτική Όχθη, όπου δήλωσε ότι ο εποίκισμός είναι νόμιμος.

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες ο κ. Νετανιάχου μετέβη αεροπορικά στη Σαουδική Αραβία, όπου συναντήθηκε με το διάδοχο του θρόνου, επί παρουσία του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Πομπέο. Παρόλο που η Σαουδική Αραβία την διέψευσε, θεωρείται βέβαιο ότι αυτή έγινε στο πλαίσιο της εξομάλυνσης των σχέσεων τους κατά το πρότυπο της συμφωνίας με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και το Μπαχρέιν.

Στις 8 Νοεμβρίου ο κ. Νετανιάχου συνεχάρη τον κ. Μπάιντεν, χαρακτηρίζοντάς τον «μεγάλο φίλο του Ισραήλ» κι ευχαρίστησε τον κ. Τραμπ, που ήταν στενός του φίλος. Από τον κ. Μπάιντεν αναμένεται να ακυρώσει το σχέδιο του κ. Τραμπ για την Μέση Ανατολή, που προβλέπει την προσάρτηση του μεγαλύτερου μέρους της Δυτικής Όχθης, να αντιταχθεί στους εποίκισμούς και να αποκαταστήσει τους διάυλους επικοινωνίας με τους Παλαιστίνιους, που είχαν διακοπεί επί κ. Τραμπ.

β. Συρία

Η κατάσταση στην Ιντλίμπ παραμένει σταθερή. Ο κ. Εντοργκάν δεν έχει απομακρύνει τους τρομοκράτες του ISIS, όπως προβλέπει η

συμφωνία με την Ρωσία και η Συρία περιμένει το πράσινο φως από τον κ. Πουτιν για να ξεκινήσει επιχειρήσεις για την εξόντωσή τους. Εν τω μεταξύ η Τουρκία απέσυρε τους στρατιώτες της από δύο παρατηρητήρια, τα οποία είχαν περικυκλωθεί από τα στρατεύματα του Άσαντ.

Τον τελευταίο καιρό έχουν αυξηθεί οι επιθέσεις του ISIS στις περιοχές που ελέγχουν οι Κούρδοι κι ο συριακός στρατός.

Όσον αφορά στον κ. Μπάιντεν αναμένεται να εναντιωθεί στην τουρκική πολιτική και να υποστηρίξει τη δημιουργία ανεξάρτητου Κουρδικού κράτους στη Β. Συρία.

γ. Ιράν

Σύμφωνα με το Reuters στις 17 Νοεμβρίου, ο κ. Τραμπ σχεδίαζε, αμέσως μετά τις εκλογές, επίθεση εναντίον πυρηνικού εργοστασίου του Ιράν, αλλά απετράπη από τους συμβούλους του.

Ο κ. Μπάιντεν αναμένεται να επαναφέρει τις ΗΠΑ στη Διεθνή Συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, αλλά θα ζητήσει και τον περιορισμό των δραστηριοτήτων του, που ξεπέρασαν τα προβλεπόμενα όρια μετά την αποχώρηση των ΗΠΑ, όπως π.χ. ο δεκαπλασιασμός του εμπλουτισμένου ουρανίου, πάνω από το συμφωνημένο όριο.

Στις 27 Νοεμβρίου δολοφονήθηκε ο ανώτατος πυρηνικός επιστήμονας κ. Φαχρίζαντέχ. Το Ιράν κατηγορεί το Ισραήλ και το απειλεί με αντίποινα, παρόλο που αυτό αρνείται τη συμμετοχή του στη δολοφονία.

9. ΛΙΒΥΗ

Στις 23 Οκτωβρίου η απεσταλμένη του ΟΗΕ ανακοίνωσε ότι τα αντιμαχόμενα μέρη συμφώνησαν για «μόνιμη κατάπαυση του πυρός» κι ότι εντός τριών μηνών θα πρέπει να έχουν αποχωρήσει όλοι οι ξένοι μαχητές και οι μισθοφόροι.

Στις 30 Οκτωβρίου ανακά-

λεσε την παραίτησή του ο πρωθυπουργός της κυβερνήσεως της Τρίπολης κ. Σάρατζ, υπό την πίεση του κ. Ερντογάν, ο οποίος φοβάται ότι χωρίς αυτόν θα τεθούν σε αμφισβήτηση όλες οι συμφωνίες που έχει υπογράψει, μεταξύ των οποίων και αυτή για τη χάραξη ΑΟΖ με την Τουρκία.

10. ΑΣΙΑ

α. Κίνα

Στις 25 Νοεμβρίου, με μεγάλη καθυστέρηση, ο κ. Σι Τζιν-πίνγκ συνεχάρη τον κ. Μπάιντεν, εκφράζοντας προσδοκίες για συνεργασία και εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας.

Ο κ. Μπάιντεν αναμένεται να συνεχίσει την αντιπαλότητα με την Κίνα με στόχο την ανασχεση της κινεζικής διείσδυσης στο εμπόριο και την παρεμπόδιση της κλοπής τεχνολογίας και πνευματικής ιδιοκτησίας από τις ΗΠΑ, όπως έχει δηλώσει προεκλογικά. Η πίεση όμως που θα ασκήσει στην Κίνα θα γίνεται με τη συγκρότηση συμμαχιών κι όχι με κυρώσεις, δασμούς και κορώνες. Θα αντιμετωπίσει την Κίνα ως αντίπαλο και όχι ως εχθρό όπως ο κ. Τραμπ και γι' αυτό αναμένεται να συνεργαστεί μαζί της για την αντιμετώπιση των διεθνών προβλημάτων, όπως η κλιματική αλλαγή, η μη διάδοση των ΠΟ κι η παγκόσμια υγεία.

Στις 19 Νοεμβρίου με παρέμβασή του ο πρώην ΥΠΕΞ κ. Κίσιγκερ ζήτησε από τους δύο ηγέτες να συνάψουν το ταχύτερο μία αντιπολεμική συμφωνία και να κλείσουν το ταχύτερο τις πληγές που άνοιξε ο κ. Τραμπ, γιατί ένας σινοαμερικανικός πόλεμος θα έχει καταστροφικές συνέπειες για όλο τον κόσμο.

Στις 15 Νοεμβρίου μετά από διαπραγματεύσεις οκτώ ετών, Κίνα, Ιαπωνία, Αυστραλία, Ν. Ζηλανδία, Ν. Κορέα και οι 10 χώρες της ΕΝΩΣΗΣ ΧΩΡΩΝ Ν.ΑΣΙΑΣ (ASEAN) υπέγραψαν συμφωνία

ελευθέρου εμπορίου, που αντιπροσωπεύει το 1/3 του παγκοσμίου πληθυσμού. Αυτή βρίσκεται στον αντίποδα της ΖΩΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ (TPP) που προωθούσε ο κ. Ομπάμα κι εγκατέλειψε ο κ. Τραμπ.

β. Αφγανιστάν

Ο κ. Τραμπ, αμέσως μετά τις εκλογές και κατά παράβαση των ειωθότων για απερχόμενο πρόεδρο, ανακοίνωσε την αποχώρηση από το Αφγανιστάν όλων των αμερικανών στρατιωτών μέχρι 15 Ιανουαρίου 2021. Ύστερα όμως από πίεση του ΝΑΤΟ αποφάσισε να αποσυρθούν 2000 και να παραμείνουν 2500, μέχρι να καταλήξουν σε συμφωνία οι συνομιλίες μεταξύ κυβερνήσεως και Ταλιμπάν, που διεξάγονται με τη μεσολάβηση των ΗΠΑ.

γ. Β. Κορέα

Στην παρέλαση που έγινε στις 10 Οκτωβρίου παρουσιάστηκε νέος διηπειρωτικός πύραυλος, που θα είναι ο μεγαλύτερος παγκοσμίως, αν καταστεί λειτουργικός. Σύμφωνα με ειδικούς θα είναι δύσκολο να εντοπιστεί και να καταστραφεί και θα μπορεί να πλήξει οποιοδήποτε πόλη των ΗΠΑ και να σκοτώσει 1,5 εκατ. κατοίκους. Αυτό έχει προκαλέσει μεγάλη ανησυχία στις ΗΠΑ.

Στις 19 Οκτωβρίου το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (HRW) με έκθεσή του κατηγορεί τη Β. Κορέα για βασανισμούς, βιασμούς και παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ο κ. Μπάιντεν αναμένεται να απαιτήσει από τη Β. Κορέα να επιδείξει πραγματική πρόοδο στο θέμα της αποπυρηνικοποίησης. Προεκλογικά είχε δηλώσει ότι θα συναντούσε τον κ. Κιμ μόνον αν σημειωνόταν πραγματική πρόοδος και κατηγορούσε τον κ. Τραμπ ότι μιλούσε με έναν αλήτη, με τους Βορειοκορεάτες να απαντούν ότι ο Μπάιντεν είναι ένα λυσσασμένο σκυλί που πρέπει να σκοτωθεί.

Σημείωση Συντάκτη

Αγαπητοί Συνδρομητές του Περιοδικού μας

Σας παραθέτουμε τις διάφορες δραστηριότητες του Ινστιτούτου ταξινομημένες στους παρακάτω τομείς, όπως ακριβώς ενημερώνονται κάθε εβδομάδα τα μέλη μας και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11 Ιουν. έως 17 Δεκ. 2020.

ΝΕΑ ΜΕΛΗ

2/7 Γιανναδάκης Κωνσταντίνος, Ελεύθερος Επαγγελματίας.

10/9 Σταθουλοπούλου Φ., Διαχειρίστρια Προγραμμάτων.

Μαρδάς Κ., Δημοσιογράφος.

Παράσχη Αικ., Στρατιωτικός.

Κατσάνος Δ., Στρατιωτικός.

Πυττερός Απ., Στρατιωτικός.

Δήμας Αλ., Στέλεχος DHL.

Μαλάμος Γ., Μηχανολόγος Μηχανικός.

Φαλάρα Ευθ., Μηχανογράφος.

Σαριδάκης Ν., Στρατιωτικός ε.α..

24/9 Κοκκονάς Πολύδωρος, Πρέσβυς ε.τ..

1/10 Δήμας Στυλιανός, Μηχανικός ΙΤ.

22/10 Αντωνόπουλος Γ., τριτοετής φοιτητής, του Παντείου Πανεπιστημίου.

27/10 Άγγος Κ., Στρατιωτικός ε.α.

12/11 Ράπτης Χαράλαμπος, στέλεχος του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού.

19/11 Αλεξόπουλος Γ., Πολιτικός Μηχανικός.

17/12 Δρακάκης Εμμανουήλ, Κουτσέλλη Μαρία και Πυρουνάκη Γαλάτεια.

ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

-- Την 2 Ιουλίου απεβίωσε το μέλος μας κ. Δράκος Παναγιώτης, από καρδιακό επεισόδιο. Στην θυγατέρα του απεστάλη συλλυπητήρια επιστολή.

-- Τα μέλη μας κ. Τσολακίδης Δημ., κ. Καραγιάννης Γ κ. Παπαναστασόπουλος Ν., κ. Βαρδάκης Γ., κ. Φουράκης Παν., κ. Κοκολογιάννης Ιω., κα Βρόντου Αγγ., κ. Μαντούβαλος Απ., κα Δρακοπούλου Σ. και κα Ουζούνoglou Μ. ζήτησαν τη διαγραφή τους για προσωπικούς λόγους.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

--Την 18/6 το ΕΛΙΣΜΕ έλαβε θετική γνωμοδότηση από την κεντρική υπηρεσία του ΣΕΠΕ/ΟΑΕΔ, αναφορικά με το ζήτημα της πρακτικής άσκησης φοιτητών ΑΕΙ.

-- Τον Οκτ. συνήφθη Μνημόνιο Συνεργασίας μεταξύ του Ινστιτούτου και του Εργαστηρίου Γεπολιτισμικών Αναλύσεων της Ευρύτερης Μέσης Ανατολής και της Τουρκίας/ ΕΚΠΑ.

-- Την 22/10 το ΔΣ αποφάσισε ότι σε τακτά χρονικά

διαστήματα θα εξετάζει την εξέλιξη της γενικότερης κατάστασης σε τομείς ενδιαφέροντός του και θα καθορίζει γενικά την τηρητέα των μελών του, στις περιπτώσεις δημοσίων εμφανίσεών τους.

ΒΙΒΛΙΑ

-- Ο Αντιπρόεδρος κ. Μαρτζούκος Β., διέθεσε στο Ινστιτούτο την 20τομη Εγκυκλοπαίδεια του Β' ΠΠ, έκδοση «Time-Life».

-- Το μέλος κ. Θεοδωράκης Στ., δώρισε στο Ινστιτούτο 6 βιβλία που αφορούν στο μεταναστευτικό

-- Το ΔΣ αποφάσισε την έκδοση βιβλίου του μέλους ΔΣ κ. Δουδούμη Γ., με τίτλο «200 Χρόνια Βαλκανικής Ιστορίας: 1821-2020», υπό την αιγίδα του ΕΛΙΣΜΕ.

--Κυκλοφόρησε το νέο βιβλίο του κ Δουδούμη «200 Χρόνια Βαλκάνια» στα πλαίσια του ινστιτούτου.

-- Το ΔΣ ενέκρινε την έναρξη συγγραφής νέου βιβλίου με μέριμνα του μέλους κ. Δουδούμη Γ., στα πλαίσια του Ινστιτούτου, με τίτλο «Ελλάδα-Βουλγαρία: Από Εχθροί, Σύμμαχοι και Εταίροι».

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

-- Το ΔΣ ενέκρινε την 2/7 πρακτική άσκηση του κύριου φοιτητή κ. Λοΐζου Χρ. από το Πανεπιστήμιο Κύπρου, στο πλαίσιο του προγράμματος ERASMUS+ της ΕΕ.

-- Το ΔΣ την 17/9, ενέκρινε την ανάθεση στον φοιτητή κ. Λοΐζου Χρ. της εργασίας με θέμα «Η Ενέργεια ως Παράγων Συγκρούσεων» με Επιβλέποντα το μέλος κ. Πορτοκαλάκη Λ..

-- Το ΔΣ την 27/10 ενέκρινε την πραγματοποίηση πρακτικής άσκησης του φοιτητή Μπελενιώτη Ραφαήλ, φοιτητή του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, για την χρονική περίοδο Απριλίου-Μαΐου 2021.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Το ΕΛΙΣΜΕ σχετικά με την, άνευ εγκρίσεως του, οικειοποίηση του τίτλου του ΕΛΙΣΜΕ, σε πρόσφατο βιβλίο του κ. Βενέτη Εκδόσεων ΣΜΙΛΗ, αφορόν το Ναγκόρνο-Καραμπάχ, απαίτησε και πέτυχε από αυτούς, με την υπογραφή Ιδιωτικού Συμφωνητικού, την αναγνώριση ότι «τούτο έγινε χωρίς την έγκριση ή έστω την ενημέρωση του ΕΛΙΣΜΕ» ως επίσης και την απόσυρση του βιβλίου περαιτέρω, προστατεύοντας

.κατά τον τρόπο αυτό την καλή φήμη και αξιοπιστία του ΕΛΙΣΜΕ.

ΟΜΙΛΙΕΣ

-- 18/6, ο κ. Μαρτζούκος Βασ., Αντιπρόεδρος του ΕΛΙΣΜΕ, με θέμα «Πόσο αποτρέπει η Εθνική Αποτρεπτική Στρατηγική;».

-- 30/6, ο καθηγητής κ. Δρίβας Αλέξανδρος, με θέμα «ΗΠΑ-ΕΕ-Κίνα την Εποχή του Κορονοϊού».

-- 9/7, ο δημοσιογράφος κ. Μαρδάς Κωνσταντίνος, με θέμα «Ο Άοπλος Πόλεμος των Γεωτρήσεων στην Κυπριακή ΑΟΖ, 3 Μαΐου 2019 Εισβολή Fatih, 9 Ιουλίου 2019 Εισβολή Yavuz, Συμπεράσματα και Αυταπάτες».

--16/7, ο κ. Μπαλτζώης Ιω., Πρόεδρος του ΕΛΙΣΜΕ, με θέμα «Η Διαχρονική Εθνική Στρατηγική της Τουρκίας και οι Επιδιώξεις της, Κίνδυνος για τον Ελληνισμό».

--23/7, ο δημοσιογράφος κ. Καλαρρύτης Λάμπρος, με θέμα «Νέο Ελληνικό Δόγμα. Η Ανάγκη Αλλαγής Εθνικής Αντίληψης σε ένα Κόσμο ο οποίος έχει Μεταβληθεί».

-- 1/10, οι καθηγητές κ. Δρίβας Αλέξανδρος με τον κ. Σταμπολή Περικλή με θέμα «Οι Ψυχολογικές Επιχειρήσεις της Τουρκίας-Τρόποι Αντιμετώπισης».

-- 8/10, ο καθηγητής κ. Μαραβέγιας Ναπολέων με θέμα «Η Οικονομική Κατάσταση της Τουρκίας Σήμερα».

-- 15/10, ο καθηγητής κ. Γρίβας Κωνσταντίνος, με θέμα «Η Ελλάδα και η Τουρκία στο Διαμορφούμενο Διπολικό Διεθνές Σύστημα».

-- 27/10, το μέλος ΔΣ κ. Μπασαράς Αναστάσιος, την Επετειακή Ομιλία, με την ευκαιρία της εθνικής μας εορτής.

-- 5/11, ο καθηγητής κ. Λάβδας Κωνσταντίνος, με θέμα «Οι Σχέσεις με την Αλβανία και το Νέο Στρατηγικό Περιβάλλον».

-- 12/11, ο καθηγητής και πρώην Υπουργός, κ. Μανιάτης Ιωάννης., με θέμα «Εθνική Ενεργειακή Στρατηγική και Γεωπολιτική Αναβάθμιση της Χώρας».

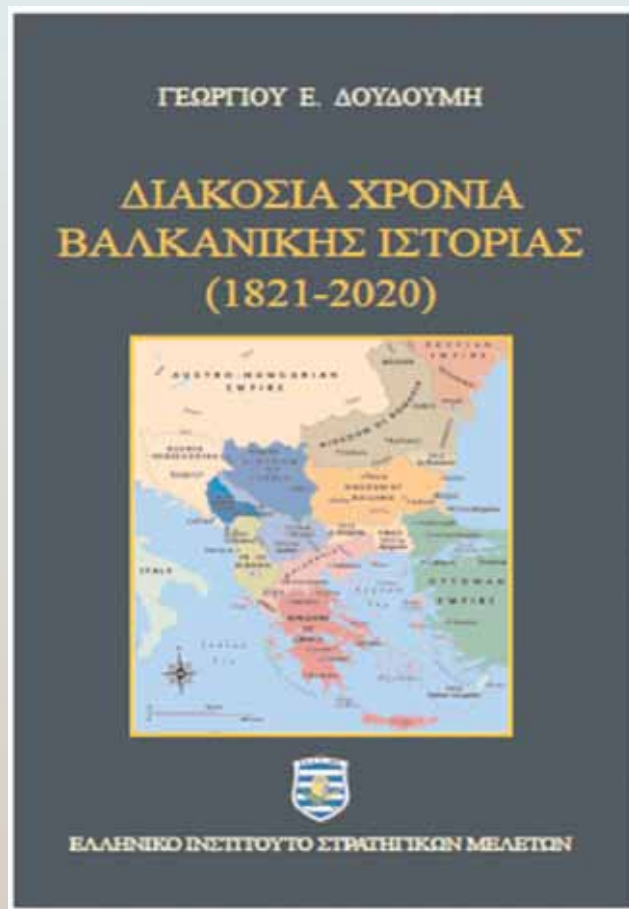
-- 19/11, ο καθηγητής και βουλευτής κ. Συρίγος Άγγελος, με θέμα «Οι Τρέχουσες Εξελίξεις στην Αν. Μεσόγειο».

-- 26/11, η τεταρτοετής φοιτήτρια στο τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πειραιώς κα Κρούστη Ιφιγένεια, με θέμα «Η Αντιπαλότητα των Σέρβων και των Αλβανών στο Κοσσυφοπέδιο».

-- 2/12, η καθηγήτρια κα Δωματιώτη Ξανθίπη, με θέμα «Εισαγωγή στην Συστημική Γεωπολιτική Ανάλυση. Η Περίπτωση Ανακατανομής Ισχύος στο Γεωπολιτικό Σύστημα του Αρκτικού Ωκεανού».

--17/12. Ο τέως Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Προκόπης Παυλόπουλος, με θέμα «Η 4η Τεχνολογική Επανάσταση».

Κυκλοφορεί το νέο βιβλίο του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών γραμμένο από τον κ.Γεώργιο Ε. Δουδούμη



Το βιβλίο, διαστάσεων 14,5 εκ. χ 20,5 εκ., έχει 280 σελίδες και περιλαμβάνει επίσης 2 βαλκανικούς χάρτες, 3 πίνακες με πρόσφατα οικονομικά στοιχεία των βαλκανικών χωρών και πλούσια βιβλιογραφία

Τα επί μέρους κεφάλαια εξιστορούν εισαγωγικά τις πολεμικές επιχειρήσεις της Αυστρίας και της Ρωσίας εναντίον των Οθωμανών, τις προεπαναστατικές κινήσεις, σε αδρές γραμμές την Ελληνική Επανάσταση, τις ελληνο-σερβικές διαπραγματεύσεις (1861-1867), τον Πανσλαβισμό και τη βουλγαρική Εξαρχία, τις εξελίξεις από την επανάσταση στην Ερζεγοβίνη μέχρι το Συνέδριο του Βερολίνου, τις σχέσεις μεταξύ Αυστρο-Ουγγαρίας – Σερβίας – Βουλγαρίας, τους Βαλκανικούς Πολέμους, τον Α΄ & Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο με τις μεταπολεμικές Συνθήκες Ειρήνης και το μεσοπόλεμο διάστημα, τις εξελίξεις σε Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία και Ρουμανία (1945-1990) και τις σχέσεις τους με την Ελλάδα, τις ελληνο-αλβανικές σχέσεις (1945-2020) και τις μετακομμουνιστικές εξελίξεις στην Αλβανία, ενώ το τελευταίο κεφάλαιο πραγματεύεται την οικονομική κατάσταση, το εμπόριο και την ενέργεια στα Βαλκάνια μετά το 1990.

18
20

21

200

Χρόνια

από την
Επανάσταση
του 1821

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΥΛΙΑ
ΤΗΣ ΧΡΕΤΙΜΟΒΑΣ



200 ΧΡΟΝΙΑ
ΜΕΤΑ ΤΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΖΟΥΜΕ
Μεγάλες Δράσεις
για τα
Θέματα
του
Ελληνισμού



ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ



200 Χρόνια

1821

2021

Βίβλος
Επετειακή
του
Ελληνικού
Ινστιτούτου
Στρατηγικών
Μελετών

Λεπτομέρειες θα βρείτε
στο Δελτίο Τύπου
στην σελίδα 34 εντός